

ГРИГОР ГАЧЕВ

СВЕТОВЕТЕ

ВЕРСИЯ 0.12

Част 0 от „Резерватът“

chitanka.info

Опитът тук е да се опишат светове, които биха били правдоподобни и логични в системата, нахвърлена в „Едно възможно бъдеще“. Почти цялата тази част обаче е писана когато ми е оставало време, а това обикновено е вечер след работа, ако съм твърде преуморен, за да мога да заспя. Така че грешките и нелогичните неща би трябвало да са по-скоро правило, отколкото изключение.

Също така, този списък не се очаква да има някаква финална и завършена версия; той просто ще търпи непрекъснато разширяване с времето.

Следват описания на някои светове, предимно от възел 611. Моментът на описанието е към 950–1000 г. след Разделението (целта е да е към 972).

Тук са описани предимно по-интересните светове. С времето вероятно ще допълвам списъка. :-)

ВЪЗЕЛ 611

Като цяло този възел не се отличава с нещо по-особено от повечето други в Резервата. Структурата му е напълно средностатистическа, и почти няма абсолютно екстравагантни светове (поне не повече от повечето други Възли), или множество по-известни светове (единственият негов свят, който е известен на практика из целия Резерват, е Арената — развлекателен свят, специализиран в двубои и битки). Световете му са най-разнородни, както е в повечето други Възли, и „скупните“ сред тях са като процент около средното за Резервата. Всичко това обаче не значи, че в него няма интересни светове, или че там не се случват интересни неща.

Възелът притежава 61 релейни групи, с общо 903 свята.

Светове, по групи:

В-611 (Възлов)

1

Морф-2 (Великорус/Орда)

2

Готам

3

Азор

Бушидо

4

5

6

Фраунхофер

7

8

Британия (Релеен) (неописан)

Кодзияма

9

10

11
Теоактлан
12
13
14
МС12 (Левант)
15
16
17
18
Томароа
19
20
21
Нова Землемория
22
23
24
Мулен Руж
25
26
Академия (Релеен)
Мидгард
Ортодокс
Средната земя (свят-затвор)
Джунгла
Хефест
Океания
27
Байконур (Релеен)
28
29
30
31
Навахо
32
33

34	
Белвю	
35	
36	
37	
38	
39	
Шалом	
40	
41	
Легионът	
42	
Икс (Релеен)	
43	
44	
Славутич	
45	
46	
47	
Арената	
48	
49	
50	
51	
Акура (Релеен)	
Арената на Гилдиите	
52	
53	
54	
55	
Пътят на Аллаха	
56	
57	
58	
Тахити	
59	
60	

61
Смоланд

В-611

Възлов свят на Възел 611.

Подобно на повечето Възлови светове, е изцяло изкуствен. Представлява метална сфера с диаметър около триста километра, която се върти по сравнително близка орбита около самотна звезда тип F1. Постоянното му население е от около тридесет хиляди души — централните органи на Възела, обслужващия персонал на Възловия трансмитер, и поддържащ персонал. (Отделно през него преминават дневно неуточнен брой хора.) От тези 30 хиляди, над половината са Аугментирани.

Наличната за В-611 информация е оскъдна. Причината е не толкова някаква особена прикритост, колкото това, че никой не проявява особен интерес към нея. Светът е близък на около половината Възлови светове. Официалният език е междусветският английски; няма обаче език във Възела, който да не се знае от поне няколко души на Възловия свят. (За Аугментираниите преводачи е основно изискване всеки от тях да знае всички използвани във Възела езици; имало е случаи, когато представители на светове са били неприятно изненадвани от факта, че преводачът владее тайния език на света им до съвършенство.) Икономически се издържа почти изцяло от Свръзката. Свое производство на каквото и да било, с изключение на въздух, вода и храни за собствена употреба, няма; дори доста от храната за него се внася.

ОРТОДОКС

Свят номер 476204–104723, възел 611, релейна група 26. Официално име няма (жителите му смятат, че живеят някъде на оригиналната Земя, или нещо подобно, и не знаят нищо за Резервата); най-близкото до официално име, което може да се предложи за него, е „Обетованата земя“.

Основан е от разнородна група от фанатични православни и кариеристи в църковната област, обединена около Йосиф Водителя (истинското му, „нецърковно“ име е на практика неизвестно).

По времето на появата на първите Безтелесни Йосиф основава секта, обявили себе си за „истинските православни“, и поставили ударение върху строго спазване на старовремските православни догми и канони (и на още други, измислени за допълване на картината, а понякога и заради нечий интерес), и отричане на всякакъв научно-технически напредък. Те обявяват официално Аугментираните и Безтелесните за зло и демони, и се борят за власт на църквата — фундаменталистка православна държава. Всъщност Йосиф е хитър кариерист с лидерски качества, който вътре в себе си не е вярващ, но добре оценява ситуацията и се мъчи да се докопа до политическа власт. Идеята му се корени в успеха на секти като тази на Муун и в доказаната исторически вътрешна стабилност на конфесионалните държави — ислямски и комунистически.

Йосиф основава сектата и се обявява за неин първосвещеник и духовен пастир. Популярността ѝ е висока сред тези, които не изпитват симпатии към Аугментираните, и за десетина години тя събира значителен брой хора. Донякъде за това спомагат и първите Аугментирани, които произхождат от финансовия каймак (и често от социалната утайка) на обществото, и често демонстрират, че смятат обикновените хора за по-низши. С времето обаче аугментациите стават все по-достъпни, и базата на сектата се измества към по-бедните и отритнати слоеве от обществото. Влиянието ѝ сред върхушката отслабва, сектата започва да линеє, и желаната от Йосиф цел — да постигне политическа власт — пропада. Той не се предава; след

двадесетина години борба дочаква момента на разделянето на световите, и успява да издейства собствен свят за своята секта. Разбира се, това става с тайни пазарлъци с Безтелесните и много отстъпки за тях.

Идеята на Йосиф отначало е била за напълно изолиран свят. Безтелесните обаче предлагат реализиране на програма за чудеса — изцелявания от светини, прояви на духовна мощ от висши духовници, и пр. — срещу това отговорникът на света да бъде Безтелесен, и светът да е отворен за изучаване от ограничен брой други светове. Йосиф Водителя приема предложението, с условието на Ортодокс да не постъпва отникъде външна информация — нещо, което Безтелесните приемат на думи, но реално не смятат да спазват безусловно.

Йосиф и хората му адаптират и частично пренаписват историята и религиозните писания (не без помощта на Безтелесните). За ниво на развитие е избрано ранното Средновековие. Машините от всякакъв вид (всичко по-сложно от обикновено колело или мелничен механизъм) са обявени за осквернение на волята Божия, прогресът под каквато и да било форма — също. Създадени са строги правила, които да забраняват дори като идея нещата, които принципно биха могли да доведат до прогрес. Установено е летоброене от преселението — ОП. Използват се старостилни (по представите на Йосиф и компания) мерки и теглилки, технологии и др. Наемането на един човек от друг за работа е забранено, въпреки че реално често се получава на практика — някаква работа се свършва срещу някакво заплащане. Прекомерното богатство е обявено за грях. Създаването на каквито и да било икономически сдружения (а и по принцип организации, с изключение на църковните) се смята за опит за подкопаване на властта на църквата, и се преследва. Изследването на нови територии се допуска само при необходимост от заселването им (пренаселване на наличните).

Търговията е предимно натурална. Използват се понякога и правени от местните златари златни и сребърни монети, които обаче се ценят много повече в качество на украшения, „късмети“ и други подобни, и реално са просто стока, а не универсално разменно средство. Основната причина е суровият възглед към богатството (официално — наследство от православните канони, реално —

напасване към състава на сектата, идващ по време на Преселението предимно от най-бедните слоеве).

Светът им представлява планета с размерите на Земята, и с подобна на земната луна. Сушата е 42% от повърхността, и почти цялата е един огромен континент с дълбоко врязани в него морета, прострял се предимно в северното полукълбо. Ландшафтът е регулиран — няма твърде високи планини, пустини и пр. Пейзажът почти навсякъде е леко хълмист, гори и поля, годни за обработване. Климатът също е регулиран — с лято като типичното за Югоизточна Европа и доста по-топла зима, без големи температурни разлики, с редовни валежи и др. Няма заразни болести и опасни животни, с изключение на вълците (поискани лично от Йосиф Водителя), и мечките (рядко срещани, и още по-рядко ставащи стръвници). Животинският и растителен набор са подбрани от типичното за Югоизточна и донякъде Средна Европа през Средновековието.

(Един весел куриоз са стопанските видове. Съставителите на проекта са нямали и идея, че повечето „типично български“ растения, а и някои домашни животни, са пренесени отдругаде по-късно, и средновековният българин не ги е познавал. Списъкът е дълъг — царевица, памук, картофи, домати, тикви, боб, дини, пъпеша, леща, ориз, фъстъци... Злоумишлени слухове твърдят, че Йосиф Водителя се е отказал с огромно неудоволствие от кафето и тютюна, и че дори в екипа, правил проекта, е имало горещи поддръжници на индийския коноп и коката... Отделно от това, на практика всички видове на Ортодокс не са каквито са били през Средновековието, а са от доста по-късно селектирани сортове.

Нелегално (всъщност ръководството си е затворило очите за тях) са се промъкнали и някои генно-инженерни видове отпреди Разделението. Класическият пример е грозде (наричано на Ортодокс патриаршеско), което е без семки и съдържа фруктоза вместо глюкоза (и е подходящо за диабетици и чернодробно болни, но не става добре за вино). Има и люти чушки, които съдържат почти 6% капсаицин, и една от които може да подлюти здравата вечерята на манастир с над две хиляди монаси — осемстотин до хиляда литра гозба. Много от другите култури и животни също имат дребни генетични подобрения — например кучетата от Ортодокс не боледуват от бяс, гроздето не го лови мана...

Друг весел, макар и досаден куриоз са бълхите и въшките. Непосредствено след Преселението ръководството на сектата, запитано от миряните си за тях, е излязло със становището, че малките гадинки, както и вълците, са били поискани нарочно, за да бъдат нещата истински. Истината обаче е, че никой от тези радетели на селския живот не е бил стъпвал на село през живота си, и не е знаел, че добитъкът има паразити — и затова не се сетили да поискат да ги няма...)

Тъй като сектата силно се е противопоставяла на всякакви видове аугментации, процентът в нея на хората с официално разрешени аугментации (средна продължителност на живота 100–110 г., пълноценно здраве почти до края, и т.н.) е бил сравнително малък. Немалък процент наследствени аугментации обаче са минали „нелегално“ — притежателите им не са съобщавали за тях, за да не бъдат отхвърлени. Много често са срещани наследствените останки, скрити или в някаква степен изявени, на нелегални, експериментални или просто не много известни аугментации. Съчетанията им понякога пораждаат изключително странни хора.

Системата за управление е теокрация. Държавата се нарича Патриаршия. Начело е Патриархът, който се избира пожизнено. Патриаршията се разделя на Митрополии, начело с митрополити, те на околии, начело с владици, и села (много рядко — градчета), управлявани от местните свещеници. Околията обикновено включва между двайсетина и сто населени места, Митрополията — трийсетина до сто околии. Митрополията в Патриаршията към 972 ОП са шестнадесет; броят им бавно расте с увеличаването на населението и експанзията в нови територии.

Размерът и разпределението на населените места са строго регулирани. Спазва се правилото за съотношение 1:1 на култивирана (вкл. пътищата и населените места) и некултивирана (гори, пасища, запустели места) площ; често дори пасищата се броят към култивираната площ. Селата обикновено са с между 200 и 2000 жители. Всяка околия има централно градче, с население между 2 и 5 000 (където е и седалището на владиката), всяка митрополия — централен град с население около 10 000 души (там е и седалището на митрополита). Столицата на Патриаршията, Свети град, е с население около 30 000 души, и представлява отделна териториална единица,

подчинена пряко на Патриарха. При надхвърляне на допустимия размер на населено място част от хората биват изпращани да заселват нови земи, или по-рядко в по-малки населени места или да заселят отново изоставени по някаква причина.

Свещениците са духовни и светски лидери на населените места; пак те са и съдии. Властта им е абсолютна; единствено свещеник от по-висок ранг може да отмени нарежданията им, и това не се случва често. Случаите на злоупотреба с тази власт обаче са изключително редки, и ако такъв се установи, наказанието е далеч по-безмилостно, отколкото обичайните над несвещеници; афоресването е на практика задължително, и почти никога не се минава само с него. Също така, наказанията, които присъждат те, като правило са съобразени с църковната доктрина за грижата за човека — затвор например на Ортодокс не съществува; вместо него, в краен случай, се използва Анатемосването. Други популярни наказания са имуществени санкции, бой с пръчки, публичен упрек и пр.

Присъдите на Ортодокс варират от телесни наказания през имуществени санкции до Анатемосване (което представлява лишаване от всякакви права и имущество и изгонване от Патриаршията без право да се върнат и заселят на нейна територия). Изпълнението на произнесена присъда е задължение на всеки гражданин на Патриаршията; отказът да го спази се наказва със същата присъда, както неизпълнената. По същия начин се осигурява и опазването на реда — залавянето на нарушител е задължение на всеки; ако е нужно, цели Митрополии могат да бъдат вдигнати на крак, докато престъпникът не бъде открит и осъден. (Този начин на действие е твърде ефикасен и като превенция на престъпленията — никой не иска да го откъснат от работата му за дни и седмици, така че нетърпимостта към престъпниците е голяма.)

Законодателната власт е в ръцете на Патриарха — т.нар. канони. По принцип Патриархът има право да ги пише и въвежда и сам, но по обичай той ги представя на мнението на Съвета на митрополитите, преди да ги въведе в сила. Често дори каноните се съставят и пишат от негови съветници, и той само прави окончателната редакция и ги прокламира. Пак той е последна инстанция по всички възможни въпроси (доколкото Бог никога не се изказва през главата му :-). Решенията му са закон и върховна заповед за всеки на Ортодокс.

Системата е строга и нетолерантна към престъпност от какъвто и да било вид или каквито и да било организации освен църквата, и поддържа много добър порядък и спокоен живот. Поради строго регулираната икономика, лишена от възможност за създаване на големи икономически единици, корупция на практика не съществува. За това спомага и малкият размер на населените места — обикновено всеки познава всички от селото, и тайните бързо стават известни. Благоприятният за селско стопанство климат и поощряването на трудолюбието осигурява напълно приемлив стандарт на живота, практическата липса на инфекциозни болести също спомага за това.

Единственото „нецърковно“ нещо на Ортодокс са цирковите — неголеми трупи, които обикалят от място на място и се издържат от представления, понякога и от помощ в селската работа. Много от по-религиозните хора не ги гледат с добро око, без да имат никакви конкретни претенции; причината обаче е, че са привлекателни за хора, които не са особено църковно настроени. Причината за съществуването им е била съвет от Свързката към Йосиф Водителя, че изцяло църковна система е нещо като парен котел без предпазен клапан, и че нещо от типа на пътуващи циркове би било добър отдушник. Обикновено цирковите представят различни видове атлети и акробати, неголеми театрални постановки, по-рядко разни чудати неща, и разбира се, смешници — така на Ортодокс се наричат клоуните.

Донякъде в графата „нецърковни“ попадат и различните баячки, гадателки, лечители и пр. Като правило, те обличат дейността си в натъртено църковни форми, и се кръстят и божесват повече и от свещениците и монасите. Въпреки това обаче, често по-религиозни хора мърморят срещу тях (особено ако са малко по-некадърни, или не умеят да контактуват добре с околните). Официално черквата няма принципни възражения срещу тях, но конкретни свещеници и монаси понякога ги недолюбват. (Кое то пък често не им пречи да ги посещават и молят за услуги и помощ.)

При преселването на Ортодокс групичката е само от две-три хиляди човека. Контролът върху раждаемостта е обявен за зло и забравен, и броят на населението непрекъснато расте; към 972 ОП то е около 25 милиона души, населващи около 350 000 квадратни километра. Вероятно населението би било много повече, ако

раждаемостта не беше естествено ограничена от генетичната каша и от факта, че през първите около шестотин години между половината и една трета от населението са се замонашвали, или не са участвали в брак поради други причини. Към 972 ОП генетичната каша е постабилизирана от еволюцията, поне до степен да не пречи толкова силно на размножаването, а в манастирите отиват твърде малко хора, и населението расте доста бързо.

От това население около 50 000 (точният брой не е известен) са Анатемосани или техни потомци, които не са били приети обратно в Патриаршията (или не са търсили обратно приемане). Анатемосаните живеят по периферията на Патриаршията, на малки групи. Животът им е далеч по-примитивен и неудобен от този в Патриаршията. Някои групи се стремят от сърце и душа да се върнат обратно в Патриаршията; други официално отричат идеята, но реално членовете им обикновено искат същото. Ако Анатемосан успее да покаже достатъчно набожност и заслуги (и в Патриаршията научат това), има добри шансове.

Наблюдател, който не произхожда от Ортодокс, би отбелязал „липсата им на късмет“ — всякакви опити да си осигурят по-прилично съществуване като правило се провалят по най-разнообразни причини; местните хора смятат, че това е естествено следствие на Анатемосването — Бог е снел благодатта си от тях. Реално основната причина е, че Анатемосаните често не приемат и очевидно полезни неща от Патриаршията, било заради нежелание, било защото Патриаршията гледа с подозрение на всичко, което те правят. Вероятно Отговорникът също има пръст. Не е имало случай сред тях да се появи лидер, който да обедини значителен брой хора, особено пък срещу Патриаршията. Причините са много — групичките са малки, разделени една от друга, притиснати от живота. Патриаршията има правило, че който от Анатемосаните се е борил срещу нея, не може да бъде приет обратно, роднините му до дванадесето коляно, ако са Анатемосани — също (не много рядко от последното се правят изключения). Свещениците знаят, че хора с лидерски качества не бива да бъдат Анатемосвани лесно. Вероятно Отговорникът също се намесва по някакъв начин, за да поддържа статуквото.

Имало е отделни случаи групички Анатемосани да се държат като бандити и да нападат села от Патриаршията. Реакцията като

правило е, че митрополитът вдига на крак цялата Митрополия, за да ги издири и накаже. Търсенето продължава, докато ги открият и заловят, ако е необходимо — с години (но рядко е повече от няколко дни). Наказанието обикновено е ежедневно пребиване от бой с пръчки, докато не се сметне, че провинилите се са отказали от намеренията си искрено (или не загинат — това не е желан ефект, но се е случвало поради престараване), след това унищожаване на всичкото имущество, което имат, и прогонване по-надалеч. Често невинни Анатемосани, които просто са се оказали на пътя на потерята, също отнасят част от наказанието, докато се разбере, че нямат нищо общо. На практика не е имало случай някой да повтори опита за бандитизъм.

Като изключим обсъждането на молби за обратно приемане, обикновените жители на Ортодокс не се интересуват много от Анатемосаните. Изключение са случаите, когато Анатемосани се опитат да построят каквото и да било напомнящо машина; дори обикновена водна мелница, ако е тяхно дело, предизвиква силно подозрение (каквото същата мелница в село на примерни православни не би предизвикала). Ако по нея има каквото и да било необичайно, дори най-дребно, свещеникът на най-близкото село може да нареди разрушаването ѝ (и обикновено го прави). Това допълнително спомага за ниския жизнен стандарт на Анатемосаните.

При преселването на планетата, за да обедини хората си, Йосиф Водителя създава църковно обявеното роднинство. Чрез него се декларира некръвна и небрачна роднинска връзка между хора. След Преселението всички са били свързани в „семейства“ от по няколко братя и сестри. Оттогава насам църковно обявеното роднинство се използва най-често при осиновяване на деца, понякога при приемане на Анатемосани, но и при най-различни други случаи — когато свещениците решат, че е необходимо.

Първоначално големият процент от населението е било религиозно по-скоро проформа (по-скоро са мразели богатите, които могат да си позволят аугментации), и истински вярващите са намирали себеподобни предимно в манастирите. През първите няколко поколения религиозността се е засилвала; това е времето, когато манастирите преливат от монаси. С „попиването“ на религията с поколенията обаче съотношението се обръща, обръща се и процесът — вярващите се чувстват добре навсякъде (и по-нужни извън

манастирите), вътре остават символичен брой монаси, някои от които — недостатъчно набожни за цивилния живот, но търпяни вътре заради посветяването си (и възпитавани в религиозен дух при по-строга дисциплина). Изследователи на Ортодокс спекулират, че това може би е начин за допълнително изчистване на обществото от недостатъчна религиозност.

Отговорникът на Ортодокс е Безтелесен, назначен от Свръзката. Смята се, че от основаването на Ортодокс досега е един и същ — доколкото това понятие по принцип е приложимо за Безтелесни от неговия ранг (за тях личностите са също така сменяемо нещо, както телата). Носят се слухове, че това му назначение всъщност е наказание за някакво провинение или престъпление; той обаче никога не е давал повод да се мисли, че изпълнява задълженията си насила или зле. (Истината е, че това е Безтелесният, който е ходатайствал за създаването на Ортодокс, и по тази причина смята за свое задължение грижата за този свят.) Някои Безтелесни смятат, че той понякога нарушава кодекса на Свръзката, допускайки прекалено близко обвързване със Стандартните и лични симпатии, до степен да нарушава правилата заради тях. Не могат да му отрекат обаче, че е постигнал истински духовен и религиозен тезаурус в доста трудни изходни условия (повечето Средновековни религиозни тезауруси бързо се израждат в псевдо-религиозни властомански).

Официално Отговорникът поддържа връзка на Ортодокс единствено с Патриарха. Явява му се като ангел-съветник, и скрито манипулира избора на Патриарх; това са основните средства, чрез които насочва развитието на тезауруса на Ортодокс (има и други — ако няма друг начин, може дори да се намеси в мисленето на някого пряко, без този някой да усети, или да манипулира събитията). Реално обаче контактува и с много други хора; предполага се, че има поне десетина тела, живеещи като обикновени хора на различни места, може би дори сред Анатемосаните, и които също служат като инструмент за влиянието му. (Броят им бавно се увеличава с увеличаването на населението; към 972 ОП те са дванайсет; съпадението с броя на християнските апостоли е случайно.)

Привилегия на Патриарха, осигурена от Отговорника, е запазването на напълно бистър ум и физическа дееспособност до смъртта си, и предусещането ѝ една година по-рано. Друга е

демонстрирането на духовна мощ, като например с молитва да излекува тежко болен, или да предизвика дъжд при суша.

Процедурата по избор на Патриарх е интересна. Седмица преди смъртта си старият Патриарх назовава няколко възможни наследници; имената им се пазят в тайна. След смъртта му те се разкриват и назоваваните биват поканени пред събор на митрополитите. Там те трябва да покажат духовна мощ, като извършат чудо с молитва. Този, който се справи най-добре, става новият Патриарх. Понякога се справя не само един, но обикновено един превъзхожда останалите. По-слабите чудотворци най-често също получават (не винаги веднага) високи църковни постове.

Осмият Патриарх е бил интересен случай: трима кандидати се справили напълно еднакво. Съборът им предложил да изберат заедно как да постъпят. Двама решили съревнованието да продължи до излъчване на победител; третият заявил, че щом има други достойни, той се отказва. Естествено, в крайна сметка станал Патриарх именно той: молитвите на другите двама загубили част от силата си. Външните наблюдатели смятат, че това е било просто урок на тема добродетели от страна на Отговорника.

АКАДЕМИЯ

Свят номер 237586–238543, възел 611, релейна група 26 (Релеен).
Официално име: „Академия на науките“.

До голяма степен съществуването на Академия се дължи на лично познанство между един от професорите на БАН и един от първите Безтелесни (от времето преди да стане Безтелесен). В стила на класическата българска традиция и трите деца на професора са научни работници в БАН, и той е загрижен за бъдещето им.

Когато става ясно, че приближава разделение на хората, и че никой няма да може да остане на истинската Земя, загриженият за добруването на децата си професор съчинява не особено домислен или реалистичен план за свят на учени, които са що-годе осигурени материално, и работят единствено за науката. Тезаурусът на света е изграден около типичното за 21 век (детството и младостта на споменатия професор), с много елементи от предишни и последващи времена. Планът е предаден за одобрение чрез познатия му Безтелесен, който сериозно го доработва и изчиства, като запазва духа му. За смайване на всички, които са в течение (включително на самия професор), планът е одобрен — с уговорката, че светът ще трябва да се издържа сам, но Безтелесните ще помогнат това да се постигне. Упорит слух, непотвърден официално, е че Безтелесните са искали да направят експеримент на тема мързел. При Разделението повечето от състава на БАН се записва затам.

Важно изискване е било да не бъдат приемани хора със значителни аугментации, особено генетични. (Злите езици твърдят, че причината е била личен интерес на автора на проекта — да не би някой да засенчи чадата му.) Немалко желаещи да отидат на Академия дори са се разделили с вече направени аугментации; някои се опитали да пробутат тайно своите, но контролът на Безтелесните при Разделението не го позволил, като противоречащо на официалния статут на света. Не повече от петдесетина години ОР идеята е била отчетена като очевидна грешка, но вече е било късно. Изискването отпаднало от официалния статут, и приеманите по-нататък не са били

скринирани за аугментации, но въпреки това процентът на хората на Академия със значителни аугментации, особено генетични, е пренебрежимо малък.

И така Академия започва като свят на научни работници — не особено работливи, и по общото мнение на всеки за всички други, и не особено кадърни. Последното за щастие се оказва не съвсем вярно. Първите трийсетина години се оказват доста проблемни, в смисъл гладни — прехраната все пак се изкарва с работа. Минава доста време, докато обществото им постигне достатъчно добра производителност на труда, за да се живее нормално. През това време ги спасява основно минималният приход от поддържането на Релейния възел и помощта на Безтелесните и Аугментираниите; постигнатата прилична производителност на труда е пак с техни съвети.

Приетите по начало социални правила са били наистина мечтата на мързеливеца. Не е останал празник, който да е хрумнал на ръководството, и да не се празнува официално и да не е неработен ден. Това твърде бързо спечелило на жителите на Академия авторитет на безделници, и в добавка към полугладното съществуване им добавило и презрително отношение от другите светове. Наложило се консултантите от Свързката да заявят в прав текст на едно заседание на Научния съвет на Академия, че светът им няма никакви шансове, ако тези моменти не се променят издъно. Отначало някой „гений“ родил идеята процентът неработни дни като цяло да се запази, но хората да ги получават по различно време, и така да се създава впечатление за работене. Естествено, Безтелесните не се хванали (въпреки че одобрили идеята да няма официални почивни празници). В крайна сметка се стигнало до пет работни дни в седмицата и отделно около месец годишна отпуска. Оттогава обаче останало правилото, че официални почивни дни няма — всеки взима почивката си по различно време, ваканциите на училищата са по различно време, и т.н. Това спомогнало много за равномерното натоварване на производствени мощности и почивни центрове, така че в крайна сметка от идеята имало полза. С времето тази схема се превърнала в една от гордостите на Академия; има светове, които са я възприели, и жителите на Академия се гордеят (и надуват като пуяци — и ний сме дали нещо на света) с това.

В крайна сметка Академия се превръща в много приятен за живеене (ако не броим дребните интрижки) свят. Чрез старателно проведени кампании за повишаване на раждаемостта (по начало не особено висока) и внимателно асимилиране на хора отвън броят на населението бавно се увеличава, и към 969 г. от основаването на Академия (тя е основана три години след Ортодокс) то е около 3 милиона.

Официално Академия се управлява от Научен съвет (името му е традиция — работата му е чисто административна, и няма нищо общо с науката). Голямата част от усилията на членовете на съвета отиват за пазене на личното им статукво и за игрички на дребно за власт. Както и на Ортодокс обаче, крайният резултат за обикновените хора е приятен и като цяло безгрижен живот. Икономиката е базирана на „шведския модел“: позволена, но ограничена частна инициатива в условията на силно централно регулиране и обезкуражаване на уедряването на бизнеса. Стартирането ѝ по този начин е отнело огромни усилия в среда от предимно българи; постепенно обаче се е закрепила и заработила. Както и на Ортодокс, липсата на едри икономически единици или групировки води до сравнително ниско ниво на корупция; за това помага и сравнително високият стандарт на живот.

Сърцевината на управлението на Академия е ефективната бюрокрация. Идеята идва от моделите за работа на западноевропейски, предимно немски и швейцарски, научни фондации и центрове. Усъвършенствана е допълнително с помощта на Свръзката.

На тогавашните „големи клечки“ е било простичко обяснено от един Безтелесен от Свръзката, че където има прекалено големи изгоди, сред изгодоимащите почват отстрелвания или други елиминирания, и че е далеч по-добре да имаш по мъничко, но завинаги, отколкото днес много, но утре — ковчег. Че където столът има твърде малко крака, е трудно да се задържиш на него. Че начинът нещата да са ти осигурени е да се установи паритет между достатъчно голям брой играчи, и да се създаде организация, която да се грижи правилата да се спазват (без самата тя да има достъп до меда по никакъв начин, за да не е подкупваема). И че всеки трябва да следи дали други не получават в тази организация някаква власт, която да могат да използват за завладяване на части от нея... На въпроса не иска ли това твърде много

време и усилия за следене, Безтелесният отговорил, че от тях си зависи каква точно организация ще създадат: колкото е принципно неподатлива на опити за овладяване, толкова по-малко ще са усилията им за следене.

След още разпитване Безтелесният с неохота (дали не изкуствена?) препоръчал ефективната бюрокрация, прозрачна и контролирана от цялото население, като теоретично най-добрият възможен начин за наличните условия, и дал някои идеи как тя да бъде организирана. Големите играчи решили да опитат — отначало с доста опасения. Създадената бюрокрация отначало не е имала голяма тежест в обществото, и работещите в нея са били отстранявани при най-малкия признак за неспазване на правилата. Това, а и налаганите принципи, създадо в нея нетърпимост към корупцията. Имало е десетки опити тя да бъде овладявана, но бдителните „кръстници“ успешно са ги проваляли (нерядко с помощта на Свръзката), и са усъвършенствали системата срещу подобен вид „атаки“, докато не я направили неовладяема от отделен човек или група, и на практика недостъпна за нови членове. Когато доказала работоспособността си (в смисъл да осигурява на всеки от важните неговия дял от меда, и да не допуска създаване на нови), е започнало разширяването ѝ, докато не е обхванала цялото управление на обществото, и е била все по-усъвършенствана. С времето „кръстниците“ остарявали и умирали, или излизали от играта, или бавно загубвали тежестта на позициите си, а нови не идвали. В крайна сметка за по-малко от двеста години бюрокрацията се освободила на практика напълно от влиянието им, и се превърнала в истинският обществен механизъм на Академия.

Светът на Академия физически е планета, много подобна (както повечето светове) на Земята. Сушата е 32% от повърхността. Ландшафтът е изключително разнообразен — от дванайсетхилядиметрови планински върхове, вечно заснежени и недостъпни без кислороден апарат, през обширни плодородни равнини, та до изгорени от слънцето солени пустини, тропически джунгли и коралови атоли. Без да е всепланетна демонстрация на един вид красота, като например ледниковите пейзажи на Мидгард, разнообразието е огромно и спомага за приятния живот. Климатът е строго регулиран; разлика между зима и лято на практика няма, дори

дъждовете падат почти винаги нощем. Изобщо, свят, изсмукан от пръстите на мързеливец.

Хората тук по начало са били толерантни и отворени, а столетията приятен живот без проблеми са засилили това. Допринесла е и гордостта на планетата — Релейният възел. Контрастът с нетърпимостта към различни възгледи на Ортодокс е толкова голям, колкото и този между вродения атеизъм и декамеронство на хората от Академия и духовната посветеност на тези от Ортодокс.

Науката, която се развива на Академия, би разсмяла кой да е Безтелесен или Аугментиран (а и доста Стандартни — и често ги разсмива). Типични нейни продукти са ягодовото дърво и попълването на звездните каталози за небе, познато само на Академия. (В интерес на истината, един от най-големите успехи за използването на трансмитерна технология от Стандартни е постигнат на Академия — апаратура за лечение на рак и инфекциозни болести; Отговорникът на възела, дядото на Христина, с удоволствие споменава, че тази апаратура е накарала дори Аугментираните да заговорят с уважение за Академия... е, поне с малко повече уважение отпреди. В интерес на истината, това далеч не е първата такава технология, разработена в Резервата от Стандартни, но на Академия са се справили изцяло сами, в учудващо кратък срок и учудващо добре. Друг голям успех е усъвършенстването на мнемонична технология, базирана пак на трансмитерните технологии, разработена на Кодзияма с други цели и донесена на Академия от изгнаник оттам) И все пак, голяма част от населението на Академия се занимава основно с някакви видове наука, или нейна пародия. И, както често се случва, почти винаги се намира кой из човечеството да се интересува от подобни неща, и дори да плаща за тях. Така че към 972 ОП Академия спокойно се издържа като свят, макар и да не може да се сравнява по развитие и стандарт с доста пост-Разделенски светове.

Историята на създаването на апаратурата за лечение на рак и инфекциозни болести е интересна. По принцип трансмитерът на Академия, който трябва да може да поддържа връзка със средновековен свят като Ортодокс, позволява прехвърляне на човек между двата свята, но така, че въшки, бълхи и опасни бактерии да не бъдат прехвърлени. На тази база около 720 г. ОР екип се заел да създаде апаратура за лечение на всякакви инфекциозни болести.

Проблемът се оказал много по-костелив, отколкото очаквали — някои инфекциозни болести се причиняват от вируси, които са на практика неразличими от стандартни части на човешкия геном. Помощта дошла откъдето не я очаквали — група математици разработвала по същото време нови методи за диференциране на комплексни числа, и хора от двете групи били добри познати. Математиците успели да създадат модел, който да отличава всяко чуждо за организма тяло, независимо колко близко му е — въпрос на определяне единствено на границата на близост. Модификация на този модел се оказала успешна в над 99,999% дори срещу рак. Теоретичният модел бил изпробван тайно на трансмитера на Академия, след което от Свръзката бил поискан трансмитер за прилагане като болнична апаратура. От Свръзката се съгласили, срещу символично заплащане.

Сред околните светове Академия е известна като свят на мързеливци (това отдавна не е вярно, но е повод за шеги по адрес на жителите ѝ). Реално е един от преобладаващата маса „скупни“ светове, на които обаче в една или друга степен се крепи икономически съществуването на Резервата.

Пословичен в целия Възел е затворът на Академия. Въпреки че при подбирането на заселниците за Академия е имало условия да няма хора с престъпни наклонности, в първите години след основаването е имало няколко тежки престъпления. Наплашените жители поръчали по този повод изграждането на затвор на специалисти от Стражевите светове, и поискали от тях „най-сигурният възможен въобще затвор“. От Стражевите светове се съгласили дори да финансират построяването, като полеви експеримент за усъвършенстване. Резултатът бил наистина впечатляващ — затвор, способен като на шега да удържи атака на армия отвън или тежко въоръжен и отлично организиран бунт отвътре, или дори двете едновременно. Немалко затвори на Стражеви светове са строени по негов образец; във Възела вероятно няма друг, който дори да се доближава до него, извън Стражевите светове; архитектите на затвори са единомисленици, че е предизвикателство да се създаде по-сигурен. През последвалите години обаче проблемът с престъпленията бил като цяло решен (с намесата на немалко генетика и психология), и към 969 г. в затвора попадат символично количество дребни нарушители за по някой месец. От дванадесетте му крила работи само това за най-лек режим, и

то стои почти празно, и е доста преоборудвано (предимно от затворниците), така че е напълно поносимо за живеене. (Двете крила с най-тежък режим — това за Аугментирани и това за особено опасни Стандартни — никога не са били използвани.)

Персоналът на затвора се състои от един-единствен човек — директора му; вече почти трийсет години затворът не може да намери кандидати за надзиратели. В продължение на десет години затворниците са били охранявани единствено от автоматика, а когато тя с времето се повредила и престанала да работи (нямало дори кой да я ремонтира), са стоели вътре неохранявани — на добра воля. След ужасен скандал от страна на директора на затвора Научният съвет взел решение, което било обявено за „виц на столетието“ в целия Възел — на длъжността надзирател да се редуват срещу заплащане затворниците. Колкото и да е смайващо, оказало се, че решението върши работа — почти не е известен случай някой от „надзирателите“ да е злоупотребил с длъжността си. Когато по принцип не си криминален тип, вътре си за един месец заради някаква дреболия, условията на живот са напълно поносими, и след като излезеш си на практика чист, реално няма от какво да бягаш. (А когато не работиш тази работа с години наред, не развиваш и надзирателско-рушветчийски манталитет.) През 971 ОР един от осъдените нарушители помолил директора на затвора да му отложи с два месеца излежаването на присъдата, понеже имал да си дострой вилата. Станалият вече за посмешище в собствените си очи директор му разрешил; след два месеца човекът най-добросъвестно се явил, и по своя инициатива лежал пет дни повече за компенсация. (И за да пляска карти по цял ден далече от жена си.) Специалисти от Стражевите светове обаче твърдят, че при нужда само за седмица-две затворът може да бъде възстановен до първоначалната си страховитост.

МИДГАРД

Свят номер 093757–329575, възел 611, релейна група 26.
Официално име: същото.

Смята се, че около десетина свята в човечеството поддържат викингските традиции. В този Възел такъв свят е единствено Мидгард.

В едно отношение Мидгард е уникален. Повечето викингски светове са основани от почитатели на викингските епоси, и приличат на касапници; постоянно някъде се води война, святкат брадви и хвърчат глави. На един от тези светове, Мордур, се е установила водеща религия, близка до сатанизма. Мидгард обаче е основан от исландци и норвежци, които са искали да запазят историческата култура на дедите си, но без да залитат по нея твърде силно. Резултатът е общество, което живее с предимно средновековни средства, но е изключително отворено към другите и търпимо към техните виждания: то просто уважава и своите.

Мидгард е един от малкото светове във Възел 611, на които е разрешено да поддържат връзка с повече от един Релеен свят. Негови Релейни светове са Академия (основен) и Икс — свръхвисокотехнологичен, машинизиран и роботизиран свят, един от трите най-развити свята на Стандартни в този възел.

Мидгардци възприемат културата на викингите откъм добрите ѝ страни. Войни не са водили от основаването на света си (като изключим атракциите, които се разиграват пред туристите); надпиванията там са чести, но пиянските поразии — много редки (буйстващият яде бой точно по викингски).

Светът на Мидгард напомня Земята като размери, но е много по-студен. Повече от половината площ на планетата, между полюсите и тридесет и осмите паралели, е покрита от полярните ледени шапки, и сняг вали понякога дори на екватора (въпреки че между двата десети паралела почти не се задържа снежна покривка). От тази част на планетата, която не е вечно замръзнала, сушата е около 18%, и е разделена на четири континента и множество острови. Растителността варира от замръзнала тундра на север от тридесетите паралели до

гъсти гори около екватора. Слънцегреенето е почти като на Земята, но покритата предимно със сняг и лед планета отразява повечето енергия обратно, и поддържа хладен климата и на незаснежените зони.

Прехраната идва основно от риболов, земеделие, лов и туризъм. Океанът на Мидгард е изключително богат на риба, микроскопични зелени водорасли и планктон; наличните няколко вида китове достигат огромни размери — забелязвани са гиганти с предположимо тегло над 300 тона и дължина почти 50 метра. В незаснежените зони добре виреят ръж и пшеница, а и много други култури; в по-северните области се отглеждат огромни стада северни елени. Мидгардци с гордост твърдят, че наличното им стопанство с лекота може да изхранва над 10 милиона души (постоянното население на планетата е около 4 милиона, и непрекъснато има още между 2 и 3 милиона туристи; планетата изнася големи количества храни), и че при нужда в 10-годишен срок могат да завишат тази цифра до 100 милиона. Непрекъснато изпращат храни като хуманитарна помощ на светове, които имат проблеми с прехраната. Между 30 и 65 г. ОП Академия редовно е получавала помощи от Мидгард, и това не е забравено — жители на Мидгард имат право на безплатно лечение на Академия, дори след всичките тези стотици години.

Туризмът на Мидгард е отлично развита индустрия; над половината население работи предимно или изцяло в нея, или за нея. Развлеченията, които се предлагат, са най-разнообразни: участие във викинговия живот, зимни спортове (вкл. екстремни — има дори няколко успешни опита на преходи през полярните шапки), лов и риболов... Прочути са „Викинговите войни“ — представления с огромен мащаб, в които участват десетки хиляди хора. Разиграва се война между различни викингови поселища; твърди се, че шоуто е незабравимо. Срещу не дотам скромна такса туристите могат да участват, дори и пряко в битките. Всичко се записва от хитроумно прикрити устройства, доставени от Икс, и се превръща във вълнуващи „документални“ записи — гордост за запечатаните в тях туристи, и чудесна реклама. Оръжията, използвани в тези игри, също се доставят от Икс, и са произведение както на технологията, така и на изкуството. Ангел Братоев от Академия пази за спомен мидгардски боздуган, подарък от Гунар Торвалдсон — страховито парче дърво, осеяно с шипове от зъби на акула, и изглеждащо до немай-къде злоещо

оръжие. Действието от удара му изглежда абсолютно истинско (вкл. дупките от зъбите и кръвта), но без да причини болка или реални увреждания; ефектът (изваждане от строя на крайник, или на човека, привидните увреждания и т.н.) преминава след време, което може да се регулира предварително.

СРЕДНАТА ЗЕМЯ

Свят номер 542422–524140, възел 611, релейна група 26.
Официално име: същото.

Толкинов свят — единственият в този Възел. А също и светът-затвор на възел 611.

Историята на Средната земя е следната:

Във възел 611 светът-затвор първоначално е бил наречен Каторга (въпреки че обитателите му никога не са били заставяни да полагат задължителен труд). Поддържането на връзка с него е било възложено на Академия. Естествено, от Академия не са искали, но като заплащане за поддържането Свръзката са предложили прилично възнаграждение в храни и помощ, а точно тогава са били първите години на Академия, и положението с храната не е било никак розово.

Около триста години след Разделението голяма група елфи от един от светове в Толкиновия възел е подала молба за отделяне на нов свят. Безтелесните са я разрешили с условието това да бъде вече съществуващ свят-затвор. Елфите се съгласили, и им била дадена Каторга. Пристигнали там, елфите открили, че светът вече е населяван от солидно количество орки — престъпници и техни потомци. Били им необходими около сто години, за да установят ред в някои негови части. Горедолу тогава на този свят пристигнали и голяма група джуджета от друг Толкинов свят. Елфите преименували света на Средната земя, и поели в свои ръце контакта с Академия; другите раси на Средната земя имат свободен достъп до него (с изключение, естествено, на орките).

На малко Толкинови светове елфи и джуджета се погаждат така добре, както на Средната земя. Това приятелство е тръгнало от помощта на елфите за джуджетата, докато се установят на света и си съградят укрепления и някаква икономика. Дворецът на Върховния крал на елфите на Средната земя е дар на елфите от джуджетата; инженерите хора, които са го виждали, са смаяни; елфите от Средната земя твърдят, че ако съберат цялото си умение, вероятно биха съградили нещо също толкова добро — но надали повече. (Последното

не е ясно, но дворецът наистина е невероятно красив; носят се слухове, че джуджетата тайно са поръчали да бъде дизайниран от Върховните елфи.) Много джуджешки градежи пък са разкрасени от елфи-резбари и художници, и джуджетата на свой ред твърдят, че никъде другаде не са виждали друга раса да създаде нещо, което те да биха могли да сбъркат за най-доброто свое. В битки срещу орките често ходят смесени отряди — оказало се е, че лъковете на елфите и секирите на джуджетата са чудесна комбинация. (Понякога в такива походи участват и хора, но въпреки че обикновено носят като минимум автоматично огнестрелно оръжие, ефективността им е смешна в сравнение с тази на Толкиновите раси; има много и обширни анализи защо е така.) Въпреки това и двете раси понякога споделят, че на външен вид са заедно, но иначе различията остават. Категорични са обаче, че не биха позволили влошаване на отношенията си.

Към 975 г. ОП почти половината от Средната земя вече е овладяна и умиротворена, а на местата, където елфите са били от дълго време, е и изключително красива. От около сто и петдесет години там се заселват и хора; твърди се, че до петдесетина години се очаква да дойдат и хобити.

От десетина-двадесет години насам елфите на Средната земя са загрижени: действията на орките стават далеч по-координирани и организирани отпреди, и в тях може да се проследи общ план. При запитване Свръзката са потвърдили, че преди около 50 години на света е бил заточен безнадежден престъпник, който е бил високо Аугментиран; описанието на личността му подсказва, че е възможно той да стои зад координираността на орките. Преки доказателства засега обаче няма, а и организираността на орките все още не е успяла да спре настъплението на елфите и джуджетата.

ПЪТЯТ НА АЛЛАХА

Свят номер 412051–041042, възел 611, релейна група 55.
Официално име: същото.

Официално го причисляват към Конфесионалните светове, раздел „Ислям“. Ислямът не е институционализиран като официална религия (светът няма каквито и да било институции), просто е нещо като обичай, условен начин на изразяване на отношението към Създателя. Не е ясно дали не е причислен там просто защото все трябва да е някъде...

Създаден е по идеите на Хасан Набиб, сирийски мислител и философ отпреди Разделението. Той формулира идеята за доближаването до Бога като много продължителен, но не безкраен път, и го описва като пътуване през пустиня. Идеята вероятно е взаймствана от юдаизма; Набиб обаче твърди, че обетована земя по този път няма. Понякога има оазиси, в които можеш да си починеш от пътя (или да останеш завинаги, ако чувстваш, че си стигнал докъдето можеш), но в края му те очаква единствено извисяване до Бога, че накрая ти сам ставаш Бог, и така се обединяваш с Бога (тъй като той може да има всякакви проявления, но в същността си няма как да е повече от един). Набиб умира малко преди Разделението; групичка негови последователи обаче успява да издейства отделен свят за себе си и за желаещите да се присъединят към тях.

Светът няма официални ръководни структури. Отговорникът му, избран от и сред местните шейхове, бива смятан за „пръв сред равни“, и е единствената по-представителна фигура. По традиция Отговорникът посочва своя наследник; ако умре, без да го е посочил, започна едногодишна процедура по избиране на нов Отговорник. През това време длъжността се изпълнява от временен Отговорник, който няма право да бъде избран за постоянен. За времето от създаването на света това се е случвало три пъти (единия път — при основаването му). Последните два пъти за ВРИД Отговорник е бил избран Безтелесен (един и същ и двата пъти — X2867865549732304512).

Традиционно на Пътят на Аллаха идват хора, решили да търсят Бог; твърди се, включително от Безтелесни, че там Бог може да бъде открит. Пристигналите, наричани поклонници, просто тръгват нанякъде — накъдето и да е. Достигнат ли до оазис, те обикновено спират, почиват си, запасяват се с вода и храна (ако я има), и продължават.

Светът очевидно е нарушение на законите на физиката — площта му се простира до безкрай във всички посоки (или поне в никоя не е имало случай да се достигне до край или до познати земи), и слънцето изгрява и залязва навсякъде по едно и също време. Луна няма, но небето му е изключително богато на звезди — нощем е светло почти като в земна лунна нощ. Правени са многобройни физични опити с цел установяване на истинската му природа — всички са показали каквото виждат очите: плосък свят без край, без въртене, и т.н. Как точно е възможно подобно нещо не е известно; Свръзката са отказали информация по въпроса.

Географски представлява пясъчно-скалиста пустиня с оазиси из нея. Оазисите се срещат веднъж на няколко дни пътуване; твърди се, че почти няма случаи между два оазиса да се пътува по-малко от три дни, и че дори ако тръгнеш без посока, най-много до петнайсет-двайсет дни ще намериш оазис. Размерът им е различен — от групичка дървета, скупчена около изворче и широка не повече от двадесетина крачки, до зелени площи с езера и реки в тях, широки по десет и повече километра. В по-големите, а и в някои по-малки има постоянно население. Най-големият известен към момента оазис има диаметър около шестдесет километра, и се намира на петдесетина дни път на запад-северозапад от трансмитера; смята се, че в него живеят към тридесет хиляди души, и постоянно има още около двадесет хиляди гости.

Дъждът е рядко явление — пада около веднъж на два-три месеца, и обикновено е проливен, но кратък. Както във всяка пустиня, след дъжд внезапно изникват безброй растения, израстват, цъфват, връзват и умират за няколко дни, и отново царуват пясъкът и вятърът. Пясъчните бури — самуми — са чести, но нямат силата и продължителността на сахарските самуми, и представляват заплаха за живота само за особено неподготвени и непредвидливи поклонници (всъщност, няма документиран случай поклонник да е загинал вследствие на самум).

Твърди се, че по време на самуми се случват най-невероятни неща; документирани са случаи, когато поклонници са били пренасяни от тях на огромни разстояния, неизвестно как (понякога — дори на други светове...!).

По-голямата част от поклонниците в крайна сметка прекратяват пътешествията си, и отпътуват от света. Известна част се заселват в оазисите, и се грижат за прехраната си и помагат на новопристигнали или пътуващи поклонници. Известна част просто изчезват, вероятно или загиват в някоя пясъчна буря, без да оставят следа, или се заселват в оазиси, толкова отдалечени от трансмитера, че от тях не достигат обратно сведения. (Имало е случаи поклонници да откриват селища, построени преди тях от други поклонници; около 890 ОП поклонници откриват в оазис на около 8500 км на североизток от трансмитера голям изоставен град, построен вероятно около сто-сто и петдесет години преди това.) Местните жители твърдят, че някои от последните сигурно достигат Бога, и затова не се връщат никога повече.

Странна особеност на Пътят на Аллаха е, че там не се раждат деца. Причините за това не са известни; най-нормално нещо е поклонник, който има няколко деца, да живее на този свят дълго време, без да може да създаде дете, и след напускането му да има още няколко. За пристигнали на света бременни жени бременността спира развитието си, докато се намират там, и след отпътуването (ако не останат там завинаги) продължава, все едно не е спирала — включително ако са вече на преклонна възраст. Отбелязано е, че поклонниците там рядко се сецат за секс; имало е обаче предостатъчно опити специално да се създаде дете там, или да се разбере защо това не е възможно. Някои от опитите са били извънредно добре подготвени и настойчиви, всичките обаче — неуспешни. Друго почти непознато там явление са престъпленията — има документирани случаи на кражби, и един-два дори на убийства, но това е всичко, за почти хиляда години на свят с десетки милиони хора на него.

На света се срещат и други аномалии, често непредсказуеми като разнообразие. Неизброими са случаите на пророчески сънища или знамения. На няколкостотин километра на юг от трансмитера, в не по-голямо от петдесетина крачки оазисче, живее и помага на пътниците старец, за който се твърди, че е на над четирисотин години. Близко до

един от големите оазиси има планина, която завършва с висок над петстотин метра връх с идеално отвесни базалтови стени, гладки като стъкло; всички опити да бъде изкачен са се проваляли. Водата на един от шестте извора в оазиса Саккул, ако се пие на място, лекува безотказно косопад и плешивост — изчезват след няколко седмици пиене, никой не знае защо и как. Близо до средата на пътя между оазисите Нахаб и Хазми, ако забиете вилица в земята, можете да поставите друга права върху нея, трета върху втората, и така — доколкото високо можете да достигнете. И те стоят и не падат; получава се единствено с вилици, и с нищо друго... Причината за тези аномалии не е известна. Предполага се, че някои може да имат нещо общо с необичайността на света, но истината знаят само Свръзката.

ТЕОАКТЛАН

Свят номер 024264–104723, възел 611, релейна група 11.
Официално име: същото.

Пост-Разделенски свят, ориентиран към навлизане в Космоса. Създаден е от високообразована прослойка мексиканци, приличен процент от тях с произход от местните индианци (или кичеци се с такъв). Към нея са се присъединили и много хора от други испаноезични народности; при разделението на Теоактлан са отишли над двеста хиляди души — рядко голям за Разделенска група брой.

Намерението им първоначално е било да се съчетаят традициите на маите и ацтеките с високотехнологично развитие. За официален език е обявена възстановка на езика на маите и ацтеките — „Древният език“; испанският е оставен като разговорен. Топонимията на имената идва от наследството на маите и ацтеките. С времето обаче испанският се е налагал все повече и повече, докато в 531 г. от Разделението е обявен за втори официален език. Оттогава „Древният език“ на практика не се използва; единствено химнът на света е написан на него, и теоактланци го зубрят старателно (често без да знаят коя точно дума какво означава). Към 976 г. от Разделението Древния език знаят само неколцина учени — историци и лингвисти.

Физически Теоактлан е планета, много подобна на Земята. Луната ѝ е доста по-голяма от земната, намира се по-далече от планетата (така че видимите ѝ размери са като на земната Луна), и притежава рядка атмосфера, предимно от въглероден двуокис. Сушата е 19% от повърхността на планетата; климатът като цяло е малко по-топъл от земния, разликата между полюсите и екватора е далеч по-малка от земната.

Слънцето на Теоактлан е тройна звезда. Първият компонент е звезда от клас G4. Вторият е тъмночервено джудже, което обикаля около първия по орбита като тази на Юпитер. Третият е звезда от клас G2; разстоянието ѝ от първите два компонента е около десет светлинни дни.

Теоактлан обикаля около Компонент 1, заедно с 2 по-близки и 2 по-далечни от него планети, и още 3 планети отгъд орбитата на Компонент 2. Вътрешните 4 планети напомнят на съответните от Слънчевата система; четвъртият, Юкатан, който съответства на астероидния пояс в Слънчевата система, е свят с размери малко над тези на Марс, с един 50-километров спътник, и е покрит с дебел слой замръзнал въгледвуокис.

Компонент 2 има собствена „система“ от 22 по-големи и много по-малки спътника. Повечето напомнят спътниците на Юпитер. На най-близкия, скалисто кълбо с диаметър около 800 км, температурата на който варира между +35 на „дневната“ и –150 на „нощната“ страна, има голяма обитаема база на Теоактлан.

Компонент 3 има неуточнен брой планети; с мощни телескопи са забелязани 4, вероятно газови гиганти, и се очаква, че има и още, включително може би годни за обитаване.

Основните усилия на Теоактлан са в изучаването на космическото пространство; въпреки това, постигнатото от тях не се смята за достатъчно, за да го причислят към Космическите светове. Безтелесните са предоставили на този свят няколко портални трансмитера, за да може да използва по-пълноценно системата си. Уговорката е, че теоактланци трябва да намерят начин сами да закарат всеки от двойката портали където искат, а след това могат да го използват. Чрез успешна космическа програма портали са доставени първо на луната на планетата, след това на съседните две планети, след това на Юкатан, и накрая на първия спътник на Компонент 2. Отделно планетата разполага с голям флот космически транспортни кораби, използвани най-вече между спътниците на Компонент 2 (порталите не са достатъчно, за да има за навсякъде, а Безтелесните засега са отказали да дадат повече).

Около 650 г. започва колосален проект, чиято цел е да изпрати портал в системата на Компонент 3. В течение на почти 100 години е създадена необходимата технологична база и нужните ресурси. Проектът буквално изсушава икономиката на света, и в крайна сметка довежда през 738 г. до тежка рецесия. От това се възползва гениален политик, който през 742 г. успява да вземе властта и да се обяви за пожизнен диктатор. Отначало реформите му са успешни, но диктатурата бързо разрушава необходимата за успешна икономика

свобода, и към 755 г. Теоактлан приближава нова рецесия. Няколкото опита нещата да се решават чрез вътрешни войни, тоталитаризъм и т.н. се оказват с ограничен успех. През 766 г. диктаторът решава да опита завладяване на друг свят като средство; за цел е избран Ортодокс, поради на практика пълната си беззащитност. След провала на опита диктаторът е свален от власт и заменен от военна хунта; минават още 25 години преди установяване отново на изборна система. Проектът за пращане на портал до Компонент 3 е погубен.

Към 976 г. ОР Теоактлан се е възстановил напълно от събитията. Населението на света надхвърля 500 милиона души; постигната е отлична производителност на труда и здрава икономика. Голям процент от използваните на много околни светове автомобили (вкл. на Академия) се произвеждат на Теоактлан. През 945 г. е пусната в ход нова програма за пращане на портал в системата на Компонент 3. Извлечени са много поуки от грешките на старата, нещата вървят много по-добре, и има всички основания да се смята, че пусковата дата за кораба-носител (988 г.) и датата за доставяне на портала до Компонент 3 (999 г.) ще бъдат спазени.

ШАЛОМ

Свят номер 455267–127251, възел 611, релейна група 39.
Официално име: същото.

Класификацията на този свят е малко неясна. Конфесионален и религиозен без съмнение (в сравнително мека форма), но съществуват спорове дали е юдаистки, или не.

Светът е приблизително с физическите характеристики на Земята, с уточнението „в междуледников период“ — полярни шапки няма, и дори на полюсите снегът през лятото се топи. Климатът е влажен, пустини на практика няма. Населението е около 2 милиона, нивото на развитие — от периода около Разделението, организираността на обществото и икономиката — отлични.

Светът е основан от неголяма група израелци, обявили себе си за „умерени реформатори на юдаизма и израелизма“. Към тях са се присъединили известно количество евреи от целия свят; отделно са асимилирали чрез приемане в юдаизма вероятно няколко пъти повече хора от други националности, а после и светове.

Официално хората от този свят определят себе си като неюдаисти. Единствено приелите неюдаизма имат пълни права, другите се ползват със статут на „постоянно живеещи чужденци“ — нямат право да гласуват, да притежават имущество над определена (доста висока) стойност, и т.н. Не съществува обаче никакъв проблем за който желае да приеме неюдаизма — церемонии по приемане се извършват във всяка синагога на планетата всяка неделя (ако има кой да бъде приет), а при нужда — и по-често. Също така, като изключим законовите ограничения, дискриминация към неюдаистите почти не се проявява — светът се радва на сравнително висока търпимост. Напоследък дори се обсъжда идеята да се обяви възможност неюдаизмът да се приема, без да е нужно човек да се откаже от първоначалната си конфесия, ако я има... стига, разбира се, да признае неюдаизма за по-основен. Засега поддръжниците са недостатъчно, но броят им расте, и е възможно в бъдеще това да се приеме.

Формулировката на неоюдаизма е донесла на Шалом скандална слава сред юдаистките светове. Той твърди например, че Мойсей вероятно е бил амбициозен N-ти син на фараона, и че по рождение няма нищо общо с евреите — просто се е възползвал от тях, за да се опита да създаде свое царство. По темата например е заснет на Шалом игрален филм, чиито художествени качества са възхитили цялото човечество, но е бил забранен на всички юдаистки светове, и е бил повод за куп дипломатически скандали. Много други твърдения на неоюдаизма са в същия стил — напр. че Мойсей е лъгал за срещите си с Бога, че чудесата му са съчетание от случайни съвпадения, научени от дворцовите жреци трикове, и добавени в Библията впоследствие съчинения. Въпреки това неоюдаистите смятат, че реално Мойсей е бил пратеник на Бога, без сам да го подозира. И че религията няма нужда от патерици и лъжи, които да я правят смешна. И смятат, че еврейският народ наистина е народът на Бога, и е избран да властва над другите (при положение, че дори някои от юдаистките светове смятат това за по-скоро метафора). Уточнението е, че „еврейският народ“ и „властване над другите“ са разтегливи понятия, много повече духовни, отколкото официални. Срещат се дори равини, които смятат, че официалната конфесия е без значение, а „еврейски народ“ е сборно понятие за тези, които са успели да постигнат нещо повече от другите, в каквото и да било отношение.

Сред конфесионалните светове Шалом се води в графата „други“. Истинското му място вероятно е при юдаистките светове, но те са оказали бясна съпротива срещу идеята да бъде причисляван там, и засега успешно осуетяват подобни опити. На тях не са редки мненията, че Шалом трябва да бъде принуден да промени разбиранията си с военна сила; никой от върхушките им обаче не е приел възможността насериозно — Стражевите светове неведнъж са давали доказателства колко ефективно умиротворяват случаи на военна агресия.

ЛЕГИОНЪТ

Свят номер 182676–812378, възел 611, релейна група 41.
Официално име: същото.

Един от двата Стражеви свята във възел 611.

Физически светът е планета, подобна на Земята. Сушата е 21% от повърхността на планетата — пет континента и множество острови, повечето в зоната на умерения климат. Населението е около 160 милиона, и непрекъснато нараства — всяко семейство по издадена преди около сто и петдесет години заповед е длъжно да има 4 деца, свои или осиновени, и при нужда да роди още деца за осиновяване от семейства, които не могат да имат свои. Планира се когато населението на света достигне два милиарда заповедта да бъде отменена, и населението да бъде поддържано на това ниво.

Легионът е организиран около класическите европейско-американски принципи за армия, със сериозна добавка от принципите на израелската армия от 20–21 век. Както на почти всеки Стражев свят, в армията служат и двата пола, и военната служба е от пълнолетие до пенсиониране; в мирно време половината от населението е заето в икономиката, другата половина — във военни учения и упражнения; на определен период всеки редува двете занимания.

Легионът вече шест пъти е носил титлата „гвардейски свят“ (дава се от Върховното командване на образцовите Стражеви светове, и важи за срок от десет стандартни години, ако не бъде отнета изрично), и има амбицията за в бъдеще да я заслужава още по-често. Отделно от това, жителите на този свят смятат себе си за натоварени с повече отговорност от повечето други Стражеви светове — докато обикновено във Възел има три или четири Стражеви свята, във възел 611 има само два. Така че старанието във военната подготовка на този свят е голямо, и резултатно.

Още от раждането в главата на всеки от Легиона бива набивано непрекъснато, че той трябва да бъде най-добър във всичко. Всеки от Легиона задължително има и военно, и гражданско образование, и гражданското обикновено не отстъпва на добро образование от мирен

свят. На Легиона изповядват принципа, че няма човек, който да не е подходящ за някакъв вид военна работа (за разлика от Бушидо, другия Стражев свят във възел 611). Там можете да видите слепи свързочници, пилоти без крайници, умствено изостанали подготвени за атентатори-камикадзе, и какво ли още не. Отделно от това, военното обучение на Легиона набляга на абсолютно всички военни аспекти — дори последният помощник-готвач задължително минава и курс по обща стратегия, дори сакатите са длъжни да познават в съвършенство ръкопашните бойни изкуства (и да владеят каквото от тях им е физически възможно; там са разработени стотици модификации на бойни изкуства, предназначени за различни видове инвалидност), и т.н.

Важен елемент от уставите на Легиона е задължителното имплантиране на комуникатор, специализиран за връзка с военна техника, на всеки, навършил пълнолетие. Подобно нещо не е рядко на Стражевите светове, но използването му на Легиона е доведено до съвършенство. Не случайно космическият флот на Легиона се смята за един от десетте най-добри на Стражев свят в Резервата, и неведнъж е печелил на учения битки срещу далеч по-многобройни флоти — действията му са светкавични, и координацията вътре в него неведнъж е предизвиквала възхищението дори на Аугментираните. Навсякъде, където е възможно използването на бойни машини — от чудовищни космически крайцери, та до миниатюрни насекомоподобни агенти — военните от Легиона ги предпочитат, и използват отлично. Но ако употребата на машини е невъзможна или нежелателна, без колебание се справят както могат.

Доста светове във възел 611 имат опасения към Легиона (включително Бушидо). Причината е мнението, че Легионът е способен да разгроми дори повечето от Стражевите светове; не повече от стотина от над трите хиляди Стражеви свята, регистрирани във Върховното командване, го превишават като военна мощ. Преценката на Върховното командване е, че при космическа схватка Легионът би разгромил Бушидо като на шега, макар и вероятно да не е в състояние да окупира и овладее напълно света им. Легионът е един от малкото случаи, когато за един Стражев свят се смята, че е в състояние да победи всички други светове във Възела си, включително Стражевите, заедно. Ръководството на Легиона, под натиск от Върховното

командване, е приело режим на постоянни инспекции, главно с цел да успокоява по-нервните светове от Възел 611.

Истинската гаранция Легионът да не се възползва от силата си за агресия всъщност са Безтелесните от Свръзката. Около 700 г. ОП един прекалено амбициозен командир на Легиона е бил поканен на разговор от тях; след този разговор той предал на подчинените си, че опит за военно противостояне срещу Безтелесните е мигновено самоубийство. Казал е: „Между тях има такива, които са в състояние в един миг да унищожат всички Стражеви светове в Резервата, може би дори целия Резерват, без да се откъснат от каквото друго вършат в момента.“ Не е разказал никакви подробности за разговора. (Истината е, че е по време на разговора е бил свързан към разума на един Безтелесен, и докато си говорили на тема вредата от прекомерните амбиции, онзи между другото създал нов свят за група хора — направо го изтръгнал от вакуума, цял и готов за заселване, заедно със звездата и планетната му система, живота по него и вкаменелостите в скалите... и всичко това, без да използва някаква забележима част от ресурсите си, както физически, така и интелектуални.)

БУШИДО

Свят номер 127478–584685, възел 611, релейна група 3.
Официално име: същото.

Един от двата Стражеви свята във възел 611.

Географски светът е планета, подобна на Земята, но с повече и по-малки континенти и множество острови. Сушата е 18% от повърхността. Има две луни, едната подобна на Земната, другата подалече от планетата и доста по-малка. Населението е около 100 милиона, и подобно на Легиона, раждаемостта се контролира чрез заповеди в посока бърз положителен прираст. Не е ясно дали това не е опит да се съперничи на Легиона.

Светът е базиран изцяло на японските самурайски и военни традиции; над 98% от населението му са потомци в някаква степен на японци, и се гордеят с това. Думата „гайджин“ там носи най-различни оттенъци на смисъла, но всички са в някаква степен отрицателни. Официалният език е японският от времето на Разделението, с известно влияние на средновековния. Освен него задължително се изучава и междусветският английски.

На Бушидо изповядват възгледа, че военни заслужават да бъдат само най-добрите. Фактът, че светът им е Стражев, и се налага големият процент от населението (около 99%) да бъдат приемани в армията, се приема с въздишка и съжаление. Традиционно за всяка беда се обвинява приемането в армията на хора, които не са достойни за нея. (Щом армията е всичко, е и отговорна за всичко.) Жителите на Бушидо гледат по този повод с леко презрение Легиона — „там приемат в армията и дебилите... докъде стигна светът!“. Затова и обявяването на някого за негоден за военна служба на Бушидо е най-голямото унижение, което съществува. Това е причината там да е позорно например да имаш дете инвалид — защото детето ти няма да го приемат в армията. Това, че не си виновен, е без значение.

На Бушидо се заляга преди всичко върху възпитанието на духа на воините. На Легиона се отдава значение на това да си добър в

работата си, на Бушидо — да си перфекционист във всичко. Ако в болницата, където лежиш (вероятно полумъртъв, за да допуснеш да влезеш в болница) влезе висшестоящ чин, ти си длъжен да си в съзнание, за да отдадеш чест и рапортуваш (респективно околните са длъжни да те свестят за целта). Ако си със смъртоносна рана, а около теб има по-старши чин, ти си длъжен да не умреш, докато той не напусне — иначе смъртта ти би издала, че си зле и те боли, а това е недопустимо дори в такъв случай. Всеки военен от Бушидо е безусловно виновен за всяка простъпка на негов подчинен, командир или какъвто и да било съратник. Човек отпреди Разделението вероятно би нарекъл психологията на Бушидо „японизъм на N-та степен“ — такава е. На който не му харесва, проблемът си е негов. И това възпитание в дух е резултатно — на състезания по бойни спортове обикновено състезателите на Бушидо са по-добри от тези на Легиона: физиката и уменията са на практика еднакви, но състезателят от Бушидо е самурай в по-голяма степен.

На повечето Стражеви светове участието на близки роднини в една част се поощрява, или забранява (най-често в някои видове части се поощрява, а в други се забранява — например на Легиона, другия Стражев свят във възел 611). На Бушидо то не се взема под внимание — там се смята, че е постигната независимост на служебните от личните отношения, и наистина е така. Ако синът на командир му е подчинен, и се налага да се избере изпълнител за рискована мисия, шансовете на сина да бъде определен са точно еднакви с тези на другите подчинени. Взимат се предвид всякакви качества, които биха били в плюс или минус, но роднинството е без значение.

Повечето от войниците на Бушидо имат аугментации с военно приложение; елитните им части често са повече аугментации, отколкото стандартна биология. Основното обаче винаги е човекът; той е, който влиза в боя. Често аугментирани воители от Бушидо участват в спортни състезания, в които участието с аугментации е забранено: азбучна истина е, че бушидецът никога не злоупотребява с тях за нечестна победа, за него честността в спорта стои над победата.

Ако някой от Бушидо се провали в изпълнението на задача (като правило по причини напълно извън неговите възможности), той е длъжен да поиска правото да защити честта си. Под това най-често се разбира ритуално самоубийство; в зависимост от подробностите в

ситуацията към него могат да се добавят и други неща. (Имало е случаи, когато охранител от Бушидо не е успявал да опази охранявания; в такъв случай е най-нормално той да поиска освобождаване от служба към Бушидо, да се продаде сам в робство, за да издържа децата на убития, а след като те вече нямат нужда от издръжката, да се самоубие.) Липсата на категоричен и оправдателен отказ се смята за заповед за защита на честта; често дори при такъв отказ воинът смята себе си, и бива смятан от сънародниците си, за опозорен.

Във военно отношение Бушидо не е някаква забележителност сред Стражевите светове. Във възел 611 обаче е общопризнато, че в случаи на тероризъм или организирана престъпност частите от Бушидо са най-доброто, което може да се използва. При тях отказ или страх не съществуват, не се спират пред абсолютно нищо, готови са на абсолютно всичко, и или се справят, или умират. Вземането им в плен е на практика невъзможно, измъкването на сведения от тях чрез мъчения, дроги или почти какъвто и да било друг начин — също; живият пленник е от полза колкото и умрял, но няма да пропусне нито една възможност да създаде неприятности, колкото и малки да са, и колкото и страшно да е наказанието. И още по-ужасяваща от всичко това е неподкупността им: няма известен случай някога някой да е успял да подкупи някого от Бушидо, без абсолютно никакво значение на размера на сумата и този на услугата. (Или дори да остане жив след опита за подкуп, ако бушидецът успее да го докопа — а най-често успява.) По израза на бивш гангстерски бос от Арената, „Бушидо са вест директно от преизподнята“.

(Това мнение е базирано на лично преживяване. Мрежата, в която той е бил един от ръководителите, и която се е занимавала с уговаряне на двубои и рекет, е била разбита от военна част от Бушидо. Започнало се с отвлечането на всичките ѝ ръководители едновременно, по информация, подадена от Сдружението на букмейкърите на Арената; пленените са били събрани в затвор, охраняван от частта. Първият по азбучен ред е бил попитан за пълната и точна информация за цялата мрежа, изсмял се, и е бил бавно печен пред всички с огнепръскачка около 12 часа, докато умре. По време на мъчението няколко пъти си казал всичко, и молил за пощада, без

никакъв резултат. Вторият се учудил защо го питат, след като първият вече си е казал, и последвало същото, отново без никакво внимание към това, че вече си казва и майчиното мляко. Другите след това отговаряли толкова образцово и подробно, колкото могли; един се опитал да скрие някакъв съвсем незначителен личен детайл, и бил пратен веднага на огнепръскачката. След края на разпита за една нощ били арестувани всички участници в мрежата, събрани в същия затвор, оставени няколко часа да си поговорят с босовете си, и след това привикани и разпитани подробно пред огнепръскачката и останките на тримата. Накрая командирът на частта от Бушидо им издал заповед да не се занимават с престъпна дейност повече, под страх от нова среща... В отчета си командирът посочил, че смъртта на само трима позволила да се проведе успешно общопланетна акция без други човешки жертви, и бил награден от Сдружението на букмейкърите на Арената. За ръководството на Бушидо това било най-стандартният възможен случай на справяне.)

Пак по тези причини войниците от Бушидо са безценни охранители и бодигардове. Официалната охрана на важните личности от Възела като правило е от техните светове, поради церемониални цели — но реалната като правило е от Бушидо. Смята се, и с доста основание, че на практика е невъзможно да се подсигури по-добра охрана — както като професионализъм, така и като изпълнителност и жертвоготовност, и най-вече неподкупност. Предаността им е точно така абсолютна, както твърдят легендите. Ако атентатор успее да избяга, по морален кодекс бушидецът е длъжен да поиска възможност да го издири и убие; издирването продължава, докато това стане, понякога десетки години — но резултатът е неизменно един и същ (освен ако издирваният не умре междувременно от друго). Дългът на охранителя се смята за дълг на Бушидо: всеки от Бушидо е длъжен да му помага с всичко, което той поиска; ако бъде убит, друг (или други) поемат щафетата — ако е нужно, до последния войник от Бушидо, или до ангажиране на пълната военна мощ на света. Атентат срещу охранявани от Бушидо означава самоубийство за изпълнителя; ако следите не бъдат прикрити достатъчно добре (а това е наистина трудно, когато ги издирва свят с възможностите на Бушидо) — и за поръчителите. По много светове във Възела има гангстерски групировки, които предлагат изпълнение на „мокри“ поръчки; почти

никоя обаче не би посмяла да организира убийството на охраняван от Бушидо. При най-малката неперфектност на изпълнението охраната ще надуши групировката, и това ще е краят на съществуването ѝ. Името „Легионът“ внушава леден ужас сред ръководителите на светове — но името „Бушидо“ го внушава на абсолютно всеки във Възела, от световните правителства до последния просяк.

Популярно е мнението, че войниците от Бушидо „не са хора, а роботи“, без никакви чувства или емоции — но не е вярно. Никой от Бушидо не би се помръднал от поста си, за да спаси умиращо дете, защото би нарушил заповедта да е на пост; ако обаче това не противоречи на заповедите му, би свършил всяко възможно добро, отново без да се интересува нито на капка от последствията за него самия — пак е въпрос на чест. Да не помогнеш при нужда, дори без да си длъжен, и дори ако това ще означава смъртта ти, за войник от Бушидо не е просто позор — то е непредставимо. То е постъпка „гайджин“, нещо, което няма как да се случи с войник от Бушидо.

АЗОР

Свят номер 484576–248545, възел 611, релейна група 3.
Официално име: същото.

Един от най-интересните и красиви Развлекателни светове във Възел 611. Представява тропически океан с много острови из него. Островите са дълбоко нарязани от безкрайно разклонени фиорди, повече или по-малко широки, така че по тях просто не може да се намери място на повече от петдесетина километра от океана (по хоризонтална линия). Светът е приблизително с размерите на Земята, сушата е 4%.

Температурата на Азор варира между около 30 градуса денем и 20 нощем, еднаква през цялата година; почти всички дни изглеждат еднакво — ярко тропическо слънце сутрин, два-три часа пороен дъжд през ранния следобед, и отново ярко слънце до вечерта. Разликата между екватора и полюсите е минимална.

Цялата суша е стръмни планини. Както би казал Тери Пратчет, на този свят има неизбродими количества равна площ, само дето е разположена вертикално — или поне под доста стръмен наклон. Височината на тези планини е една от „антиприродните“ особености на Азор — те като че ли са безкрайно високи. Когато ги гледаш от страни, създават впечатление за „обикновени“ много високи и стръмни планини, които просто се изгубват някъде нагоре в облаците, или маранята, или размиването от въздуха — но нещата не са такива. Можеш да се катериш все по-нагоре и нагоре — планината няма свършване, въздухът не става по-рядък, нито е по-студено. Понякога се случва на височина десетки километри хора, тръгнали отдолу на различни острови, не задължително съседни, да се окажат на един и същи склон; има пътеки, които извеждат до такива места. Предполага се, че повечето планини са свързани във височина помежду си по някакъв начин, въпреки че подобно нещо не се вижда; често това е най-бързият начин за придвижване от един на друг остров.

Икономиката е ориентирана в почти 100% към туризма. Азорци поддържат известно количество риболовни кораби, но само на риба не

се живее лесно, а всички други храни се налага да се внасят. Правят се опити за отглеждане на микроводорасли в океана, но засега цената на така получената храна все още е по-висока от тази на вносната. Има и опити за изграждане на вертикални оранжерии, но храната от тях засега е още по-скъпа.

Катеренето по планините обикновено не е лесно, но за туристите са прокарани удобни пътеки. Няколко от тях са околответски — чрез връзките на планините във височина се стъпва на различни острови, по цялата обиколка на света; най-кратката такава пътека е малко над 300 километра, и може да бъде измината за десетина дни. Всяка година се публикува класация коя туристическа пътека стига вече до най-високо; към 972 ОП няколко пътеки щурмуват километър 312, но повечето туристи рядко се изкачват над километър 50. Азорци непрекъснато засипват Безтелесните с молби да им се отпуснат няколко портални трансмитера за връзка във височина; напоследък Безтелесните са обещали три, и се очаква доставянето и монтирането им.

Красотите на Азор е трудно да бъдат описани — дори поотделно, а в съчетание още повече. Кристално чистият въздух е една от тях; при ясно време от достатъчно високо се вижда на стотици километри (на Азор няма тежка, и почти няма лека промишленост, съответно и замърсители). Буйната зеленина, красотата на растенията (и ароматът на цъфтящите), а и на животните (на Азор се срещат предимно птици, но могат да се видят и много видове планински животни — гризачи, планински кози, на някои места — дори якове с рядка козина), са друга незабравима гледка. Гордо изправените до невъобразима височина планини, щръкнали на десетки или стотици километри разстояние от океана (или долния слой облаци) са неповторими.

За водопадите на Азор се твърди, че изразът „Виж ги, и умри“ е верен — всички видели ги твърдят, че никъде няма по-красиви. Трудно е да се намери място из планините, от което да не се виждат поне два-три водопада. Някои са съвсем мънички, други — огромни и като височина, и като водна маса. Туристическа атракция е Гранд Фол — шест километра висок водопад, през който се изсипва почти същото количество вода, както през Ниагара; намира се на 11 километър на един от съседните на трансмитера острови; срещу безумна такса (и декларация за снемане на отговорност) разрешават да се спуснеш в

него с платнена лодка, която с едно освобождаване на пружина се разгъва в делтаплан.

Общото мнение за Азор като туристически свят е, че е скъп, но ни струва.

АРЕНАТА

Свят номер 396399–525782, възел 611, релейна група 47.
Официално име: същото.

Развлекателен свят, специализиран изцяло в двубои от най-различни видове. Почти всички видове предлагани двубои са поединични, много рядко един състезател се бие срещу няколко, или сраженията се водят между неголеми отбори. Официално Арена не предлага друг вид развлечения.

На Арена непрекъснато текат по няколкостотин по-големи и неизвестно количество по-малки турнири по всякакви бойни спортове или неспортни видове бой. В боевете може да участва всеки желаещ. Официално се изисква стандартна застраховка, която покрива разходите по възстановяване при тежки травми (Арена разполага със специализирани трансмитери, способни да коригират получени при бой увреждания, на практика независимо от размера им — там диалози като „Колко пъти те убиха този месец — Шест, единият път ме изгориха до купчинка пепел“ могат да са голата истина. Срещу прилична такса можеш да си поръчаш за времето на престоя и тяло, по-подходящо за бой — или дори да ги сменяш като носни кърпички, ако имаш парите. Произходът на специализираните трансмитери е мъгляв; ръководството на Арена твърди, че са закупени от Безтелесните срещу огромни суми, но доста хора не вярват Безтелесните да се вълнуват особено от пари, и подозират някакви планове на Безтелесните. Нищо чудно да са прави.).

Видовете боеве са всевъзможни — дуели в мускетарски или джентълменски стил, ловни дуели с пушки в гора, руски рулетки, битки на сцена срещу диви зверове или орки (Арена е един от малкото светове, на които ръководството умишлено е внесло орки), кечистки изпълнения, кланета с ножове, секири или каквото попадне... Каквото хрумне на човек, все върши работа — стига да съдържа достатъчно насилие.

Светът е прочут с корупцията си и черната си борса. (На практика те не са по-разпространени, отколкото на доста други

светове, но са станали известни заради количеството камери и журналисти там.) Бутваш дребен рушвет — и участваш в боеве, без да имаш застраховка. Или те насочват към бос, който ти плаща застраховката, но му дължиш отплата — уговаряне на мачове, или боеве срещу избрани от него противници, или ловиш из планините орки за двубои, или дори убиваш по поръчка — за определено време, или брой услуги, или както сте се договорили. Местни жители къде с гордост, къде с горчилка заявяват, че имаш ли пари, можеш да намериш там всяко възможно удоволствие. Наркотици, проституция, всякакви криминални услуги — от смяна на самоличността до наемане на убийци, и каквото още може ум да побере. Че и повече. Сред дребните кримки е популярен изразът: „Не знаеш ли къде да търсиш нещо, иди го потърси на Арената.“

Причините за корупцията на Арената вероятно са в ръководството на света. От време на време тя взима твърде големи размери, и се налага да бъде ограничавана — най-често чрез местни мерки, но на три или четири пъти се е налагало да бъдат канени военни части от Бушидо. От командването на Бушидо неведнъж са предлагали да изчистят Арената напълно от нелегалните елементи, но ръководството на Арената е отказвало. Популярното мнение — че босовете на престъпността всъщност са ръководството на света — не е далече от истината; има обаче и друга причина за тези откази. Ръководството смята, че именно тази криминална обстановка спомага за отсяване на качествени бойци и поддържане на нивото на двубоите, и е възможно да е право — а все пак основният доход на света, включително на ръководството му, е от тези двубои. (Възможно е обаче и това да е обикновена лъжа — все пак повечето от най-елитните бойци нито произхождат от Арената, нито имат особен допир с нейната престъпност, дори ако живеят там.)

Престоят на Арената и участието в различните видове бой не струват евтино, но се твърди, че основният доход на света идва от права за излъчване хода на двубои и други права около търговските им марки. Още четири или пет свята в човечеството са специализирани в двубои, и всеки бива превъзнесен от Възела, в който е, но тези на Арената като цяло се славят като най-елитните. Голямата част от човечеството е чувало за този свят; всъщност, за повечето хора Възел 611 е известен предимно или само с него. Всеки по-разпространен вид

битки има из човечеството поклонниците си, и те следят със затаен дъх турнирите по тях — особено ако живеят на скучен и обикновен свят, каквито са повечето в Резервата. Значителна част от така получените приходи отива за награден фонд на турнирите; немалка бива инвестирана къде ли не по други светове. Смята се, че Арената притежава в значителна степен поне десетина други свята.

Отговорни за инвестирането на средства на Арената по други светове са ръководството на света. Повечето от така инвестираните средства работят за общото благо, но и за ръководството остава достатъчно — като мениджъри, управляващи непредставими богатства, те живеят сред непредставим разкош. Известен е случай, когато един от ръководството на Арената гостувал на съседен свят. За да има къде да живее, той поръчал да му построят и заселят едномилионен град, а след заминаването му — да го разрушат и възстановят всичко, все едно никога не го е имало. На Арената му повдигнали като въпрос харченето на средства, той измъкнал счетоводни данни и доказал, че е увеличил печалбите в своя раздел с 0,2% в сравнение с предшественика си — и че на фона на тези 0,2% разходите за града не са дори джобни пари... Всички виждат разточителството на тези хора, но малко знаят, че Арената е може би най-богатият свят във Възел 611, благодарение на тях.

Механизмите за селекцията на това ръководство са неясни. На света няма избори, така че вероятно то се самоизбира по някакъв начин. Най-вероятно ръководителите там си назначават заместници или подчинени, и когато някой ръководител си отиде, тези под него се качват едно стъпало нагоре. (Ръководителите на Арената си отиват доста често. Като правило, от „естествена смърт“, въпреки често очевидните младост и здраве. Изглежда длъжността е нещо нездравословна.)

На този фон бедността, в която живее повечето от населението на Арената, е изненадваща. Точни данни за печалбите на света липсват, но дори по най-занижени оценки, ако само 10% от тези печалби се отделят за населението, Арената ще е светът с най-висок жизнен стандарт във възел 611. Ръководството на света е давало какви ли не обяснения защо не го прави; никое не е убедило който и да било със здрав разум. Повечето хора смятат, че това ръководство просто са дебелогуши гьонсурати, изроди и престъпници, и се чудят защо от

Свръзката са били така благосклонни към тях с трансмитерите, и докога ще ги търпят. Истината вероятно се крие в старото напомняне, че Безтелесните са добри, когато това им изнася — и че си имат свои планове, и се съобразяват с „по-низшите“ когато и където това влиза в плановете им.

ОКЕАНИЯ

Свят номер 268651–500524, възел 611, релейна група 26.
Официално име: същото.

Отначало във възел 611 е имало още един свят със същото име — племенен свят, базиран на тезауруса на полинезийските острови отпреди да дойдат европейците. Около триста години след Преселението обаче на поредния тамошен Отговорник (и върховен вожд) му хрумнало, че „Океания“ звучи много поевропейчено; направили референдум, и прекръстили света си на Тахити. Така името Океания останало за само един свят.

Светът е с размерите на Земята, и няма своя луна. Звездата му обаче е двойна. Единият компонент, около който обикаля Океания, е подобен на Слънцето. Другият е бяло джудже, което орбитира на разстояние приблизително колкото орбитата на Сатурн, и дава светлина дори повече от земната Луна. Климатът почти по цялата повърхност на света е тропичен.

Цялата повърхност на света е океан с коралови, по-рядко вулканични острови из него. Сушата е под 1%, но използваемите за марекултури плитчини са още към 3%. Голямото бедствие на планетата са тайфуните — те често превишават по сила земните, и твърде малко места по планетата са пощадени от тях. Проблеми създават и някои от вулканските острови, на или около които има активни вулкани — неведнъж техни взривове са вдигали цунами, които са обикаляли по няколко пъти планетата. Сравнително чести в някои зони, но като цяло безопасни като сила са земетръсите (ако не вдигнат също цунами).

Растителният и животинският свят са пренесени почти едно към едно от земните тропически зони. Опасни растения или животни на практика няма; наличните два вида акули са били генетично преработени, за да не нападат хора. Островите гъмжат от птици и дребни бозайници, океанът — от всевъзможни риби. Има няколко вида делфини, но са се побояли да пренесат косатки, и въпреки няколкото опита, не са успели да развъдят китове (Готви се пореден опит.). През

третите сто години от Преселението няколко пъти е имало опити да подхвърлят на света отровни змии, всичките — безуспешни: единия път заловили нахалника на местопрестъплението, втория път успели да изчистят змиите от острова с претърсване, третия — селектирали болест, която ги избила, четвъртия — създали вирус, който модифицира генетично тези змии и ги прави неотровни и неопасни за топлокръвни. Официално не е известно чие дело са били опитите, но вероятно от Океания са го открили, защото след четвъртия път опитите престанали.

Светът има изградена перфектно действаща система за ранно предупреждение при бедствия; невъзможно е да се пресметне колко живота е спасила тя. Целият свят е картиран съгласно степента на опасност, която представлява дадено място, и типа на опасността. Места от първа степен на опасност, а при спазване на правилата — и от втора, не предполагат повече риск за живота, отколкото кой да е улегнал свят. Всеки населен остров разполага с убежища срещу тайфуни и цунами — най-често здрави корпуси, здраво закрепени на върха на над стометрови ферми, закотвени дълбоко в корала.

Океанийци са известни като изключително изобретателни и предприемчиви, и това не е далече от истината. На практика лишеният от полезни изкопаеми свят е измислил какво ли не, за да си доставя ресурси и енергия. Застиналата магма от вулканите се разтапя отново и преработва за метали и суровини; от дъното на океана се добиват метални конкреции; от специално селектирани палми се получават въглеродни влакна; плодове и водорасли се преработват за химични суровини; селектират се видове корали, които извличат от морската вода определени елементи... Вятърните и приливни електростанции са обичайна гледка; в последно време са правени амбициозни експерименти да се използва енергията на тайфуните — вдигнатите от тях вълни да бъдат улавяни в затворени атоли, и при излизането си водата да върти турбини. По островите, на които има активен вулканизъм, често има термични централи и всякакви производства, които имат нужда от висока температура.

Промишлеността на Океания е смайващо богата и ефективна за свят с подобна география. Цяло чудо е как океанийци са успели да запазят света си на практика напълно незамърсен от вейа. Причината е и в изключително суровите закони срещу замърсяването (все пак

основният приход на Океания като свят е от туризъм), и в съзнателността на жителите на света (базирана пак на опазването на туризма).

Основната причина за ниската раждаемост на Океания не е известна — предполага се, че е маниакалната отдаденост на повечето местни жители на работата. Собственият прираст на света е положителен, но съвсем слабо, и той търси активно имигранти отвън. И тъй като имиджът на Океания на повечето светове е като на много красиво, но опасно място, имиграционната политика е изключително смекчена, и на практика всеки желаещ бива приеман — стига да не се сметне, че е обществено опасен.

На Океания туристът може да се наслади на всякакви легенди за островите на живо. Срещу съвсем прилични такси там може да се живее на остров с месеци или дори години. Ако работата ти е от вид, който може да се върши от разстояние (Океания поддържа великолепна информационна връзка с почти всички светове от Възела през трансмитера си), може да се живее там и постоянно — средната заплата на повечето околни светове е доста над таксата за живеене на чужденци на Океания, плюс наема за къщурка и различните сметки. Пишеш си научния труд или проектираш поредния машинен възел, омръзне ти — излизаш от къщурката, и с един скок си в лагуната. Излизаш от водата гладен — наоколо бананови дървета и палми на воля. Не ти се катери — минават два пъти дневно с лодката юнаците от снабдяването и ти пълнят хладилника с всичко, което можеш да поръчаш и на повечето цивилизовани светове. Имаш семейство и деца — има организирана детска градина и училище за децата, има с какво да се занимава съответната половина от семейството, изобщо — рай. Вечер — кеф ти танци хула, кеф ти коктейл-бар, кеф ти разходка с кану под звездите... Единственото неудобство е, че ако си в тайфунна зона (над 98% от планетата), дадат ли предупреждение, имаш един час да качиш ценните си неща и себе си в убежището, и после я намериш къщурката, я не — но и това се оправя, нова се сглобява от четирима души за по-малко от ден: ако си под наем, е безплатно, а и твоя да е, новата не струва скъпо. Много започнали като туристи се задържат и установяват окончателно на Океания (и харчат там изкарваните на други светове заплати или пенсии).

ХЕФЕСТ

Свят номер 014048–103123, възел 611, релейна група 26.
Официално име: същото.

Светът е основан от малка групичка най-разнородни ентусиасти, обвързани към едно — желанието за повече геологична активност наоколо. Имало е като се почне от манияци-вулканолози, мине се през любители на екстремния живот, та до поклонници на източните философии, решили, че свят с повече трудности ще създаде по-корави хора. С времето различните виждания се обединили в обща философия, събрала от всичко по малко.

Светът е малко по-малък от Земята, но има приблизително същата сила на тежестта. Съвсем близо около него се върти луна с размери, надвишаващи четири пъти земната, също с богата вулканична активност и с остатъци от въгледвуокисна атмосфера, подхранвана от вулканите ѝ; предполага се, че до не повече от десетина милиона години луната ще навлезе в сферата на разкъсване на планетата. Климатът на света е „според както“ — в зависимост от вулканичната активност и преобладаващите съотношения на изхвърлянията; разликите могат да са доста големи.

Сушата е 51% от повърхността на света, и повечето от нея е геологически активна. Неземетръсни зони няма, но заради тънката планетна кора силата на земетресенията не е голяма. (Затова пък ден без земетресение почва да изглежда подозрително.) Пак по същата причина няма и особено високи планини, но пък изобилието от вулкани е смайващо. Малка част от сушата е без вулкани, но и там е пълно с горещи извори и други прояви на плутонизъм. Има райони, където ландшафтът се променя буквално ден за ден; има няколко области, най-голямата от тях около двадесет на двадесет и пет километра, които са постоянни лавови езера — нещо като колосални вулканични кратери.

Местните жители често казват, че океанът там е още по-страшен от сушата, и това не е шега. Нормалната разлика в нивото между прилив и отлив е почти пет метра, а в гърлата на тесни заливи достига

над двайсет. Отделно, почти всеки месец има експлозии на подводни вулкани, които вдигат цунами; средно по веднъж на двадесетина години стават експлозии, които вдигат цунами с височина при брега над двеста метра в средно отдалечена точка на света, и над километър в най-близките. Такива вълни могат да пометат сушата на десетки километри навътре от брега, ако експлозията е била близо — затова и поселищата близо до брега са твърде малко, и като правило на места, незаплашени от цунами. Във водата на океаните има разтворени голямо количество химически съединения от вулканичен произход; местните водорасли и водни животни изглеждат свикнали, но далеч не всички стават за ядене. (А някои стават направо за химична или дори металургична преработка.)

Почвата е извънредно плодородна, но нестабилният климат не способства особено за селско стопанство. Въпреки това Хефест се самоизхранва, главно от голямо количество отлично механизирани и автоматизирани оранжерии, разположени в невулканичните райони, или около по-спокойни и постоянни вулкани. Енергия — от вулканите и горещите извори, в неограничени количества.

Населението на света е около 1 милион. Естественният прираст е висок, но емиграцията далеч надвишава имиграцията. Повечето селища са в зоните, където няма вулкани. Във всички селища като правило има централно снабдяване с енергия и пречистен въздух; ако селището е близо до активни вулкани, то не може да бъде разрешено за обитаване без тези системи.

Населението на Хефест е още по-организирано и дисциплинирано от това на Океания, и се доближава в това отношение до Стражевите светове. За разлика от Океания животът на Хефест е наистина опасен, особено извън невулканичните зони. Неведнъж се е случвало някоя новоотворила се цепнатина внезапно да погълне някое селище, или излялата се от нея лава да го залее, преди някой изобщо да успее да вдигне тревога. Дори в невулканичните зони е имало случаи, когато новоизбликнали гейзери са отнемали човешки животи. Към момента на Хефест е в процес на утвърждаване изискване домовете да се строят така, че да могат много лесно да бъдат вдигнати във въздуха, и се създават сили за бързо реагиране, снабдени със скоростни и способни да носят голяма тежест летящи машини. Идеята е при

опасност за някое селище най-близкият отряд да може да евакуира населението заедно с домовете, преди лавата да е стигнала до него.

Хефест и Океания имат много широк търговски обмен. Хефест доставя почти половината от необходимите на Океания метали и голяма част от химическите суровини. Океания е любима почивна база за жителите на Хефест, а за немалко от тях — и постоянно местожителство. Океания печели от това тези хора да харчат парите си на нея, Хефест — от това те да създават продукт за Хефест. По-добре, отколкото да емигрират завинаги на някой друг свят.

ДЖУНГЛА

Свят номер 259116–083051, възел 611, релейна група 26. Официално име: Африка. (Във възел 611 има още един свят с такова име, и тенденцията е то все повече да остава само за него.)

Светът е основан от голяма група преселници от няколко централноафрикански държави. Идеята е била простичко формулирана — за свят, където африканците да могат да живеят достойно, далеч от всякакви европейски и американски кръвопийци — и е увлякла почти 500 000 души, предимно от най-бедните слоеве на обществото там.

Светът е приблизително с размерите на Земята, и условията му са като земните в междуледников период. Сушата е 37% от повърхността, разделена на пет големи континента и множество острови. Над 90% от площта ѝ е заета от джунгли и савани; има и малко пустини. Климатът е класически екваториален и субекваториален почти по цялата повърхност на света, само в околополюсните райони е тропичен и субтропичен. Растителният и животинският свят са пренесени едно към едно от Африка — с дребни изключения, например повечето причинители на болести. Има луна, подобна на Земната.

Още отначало след преселението проафриканската идея започнала да взима все по-гротескни форми. Властта бързо попаднала в ръцете на група, която обявила всякакви „бели“ и „жълти“ моменти в технологиите и културата за извращение на истинския африкански път, и разпалила на тази база националистическа истерия. Населението масово било пратено да си изкарва хляба по класическите африкански начини — лов в джунглите, скотовъдство в саваните, и т.н. Дрехите в европейски стил били забранени, всякакви машини — също.

Животът на малкото не-черни заселници бързо ставал все по-кошмарен. Отначало ги спасявало донякъде това да са много по-накичени с обици, пера, палмови листа и амулети от останалите, но не за дълго. Само петдесетина години след Преселението вече направо им било предложено или да се измитат накъдето им видят очите, или да станат роби. Част от тях напуснали планетата и се установили по

други светове, най-вече на Релейния им свят — Академия. Друга част избягали в най-северните части на северния полярен континент, и осли там група селища, далече от ръката на централната власт. Няколко пъти към тях били пращани експедиции за взимане в робство, но голямото разстояние и ниското технологично ниво на кандидатите за робовладелци ги оставили без особен успех. Накрая просто били забравени и оставени да правят каквото щат. Към 972 ОП повечето от тях са интегрирани в някаква степен обратно в обществото.

Централната власт също си имала проблеми. Изхвърлянето на много технологични елементи довело до рязко спадане на стандарта на живот, и до недоволство. С времето се оформили две партии. Едната, на „твърди фундаменталисти“, настоявала връщането към корените да бъде веднъж и завинаги. Другата предполагала възможност за развитие, стига то да е по специфично африкански начин, различен от „белия модел“. На няколко пъти се стигало до размирици, и когато нещата били доведени до ръба на гражданска война, партиите се разбрали да се разделят. Поддръжниците на прогреса се преселили на континент на другата страна на света. След около триста години паралелно развитие предимствата на развитието станали достатъчно очевидни, за да убедят и „фундаменталистите“ да го приемат. Въпреки това, дори към 972 ОП на Джунгла все още могат да се срещнат хора или общности, които отричат категорично прогреса изобщо, и смятат не-черните за полухора (а тези черни, които общуват с тях като с равни — за предатели).

Отначало не било много ясно как ще се прави прогрес, различен от европейския модел. Като минимум, вече почти нямало живи, които да помнят какво точно е този модел. Накрая било решено да се внася информация от Релейния свят, и да се търси развитие само в области, които са типични за африканците и нетипични за европейците, и нещата да се правят по африкански, а не по европейски начин — каквото и да значи това. Естествено, в повечето случаи то значело каквото изнася на съответното ръководство. По-късно бил утвърден принципът „белите технологии рушат природата, черните се сливат в едно цяло с нея“, но и той най-често е тълкуван според зависи.

В някои отношения полученият прогрес бил доста комичен. За да не са коне, за впрягане и яздене се използвали слонове и африкански биволи. Била старателно създадена и наложена официална религия —

африкански пантеизъм — компилирана от повечето африкански религии. (При обсъждането отначало повече шансове имал вудуизмът, докато някой не се сетил, че той е хаитянска, а не африканска религия, и че е секта на християнството.) Вместо топчета на тел, сметалата използвали камъчета в жлеbove. Някои зърнени култури — жито, грозде — били почти унищожени, преди някой да се сети, че и африканци са ги отглеждали. Дълго време строителството на масивни къщи е било забранено, докато от Академия не постъпила информация за древните строежи в Зимбабве, египетските пирамиди и храмове, и т.н. Бил е създаден специален синтетичен единен език — „африкан“, базиран на думи от централноафриканските езици; след време някой забелязал, че това всъщност е есперанто, като само думите са сменени, но вече бил общоприет, и било късно да се отказват от него...

Прогресът имал и доста добри попадения. Океанските мултимарани, конструирани на базата на традиционни африкански канута, се оказали изключително успешни: технологията била закупена от Океания (за туристическа атракция, но все пак...). Джунгла се гордее с най-големите съществуващи слонове, получени чрез естествена селекция — възрастният мъжки достига 10 тона. (И селекционерите им продължават да работят по въпроса. Един неочакван страничен ефект е, че тези слонове са твърде близо до покриване на критериите за полуразумна раса: не могат да говорят, но разбират добре речник от няколкостотин думи, и успешно схващат смисъла на прости изречения.) Успехите им в селекцията на растения са по-скромни, но също са прилични — културните банани, маниока, тапиока, фурми, палми от Джунгла са значително по-добри от пренесените при Преселението. Селекционирани са дървета, през чиято корона от листа на практика не пробива и най-проливният тропически дъжд — те се използват като естествен покрив за домове. Има и много други дребни, но полезни постижения.

Едно е невъзможно да се отрече на Джунгла — развитите там технологии не винаги са много ефективни и могъщи, но винаги са изключително екологични. Изчисленията показват, че земеподобен свят при използване на подходящи технологии от Джунгла би могъл да изхранва и дава минимален стандарт на живота на над тридесет милиарда души, без при това екологията му да бъде заплашена.

В останалите отношения Джунгла не представлява нещо забележително. Расизмът към не-черни към 972 ОП вече е отречен от повечето ѝ обитатели, но представители на тези раси все още се боят да се заселват на Джунгла. Може би с право — Безтелесни са предупреждавали, че към този момент расизмът е подтиснат, но все още няма гаранция срещу рецидиви. Все още не е добра идея за бели или жълти да напускат по-големите градове, а и по техните улици нощем не е съвсем безопасно за тях. Впрочем, не е много по-безопасно и за коренните жители — сравнително ниският стандарт на живота на Джунгла неизбежно поражда известно количество престъпност, и драконовските мерки срещу нея са ефективни в голяма степен, но не напълно. (Веднъж посланикът на Академия е бил нападен от група младежи, които го замеряли с бананови кори и го ругаели; по негово ходатайство разследването било прекратено. Ако са били заловени, нарушителите са щели да получат за тази дреболия години каторга в мините или блатата...)

АРЕНАТА НА ГИЛДИИТЕ

Свят номер 468389–282652, възел 611, релейна група 51. Официално име: няма (различно е на езиците на различните Гилдии, и се асоциира с различни неща).

Светът е с размерите на Земята, с 36% суша, разкъсана на десетки неголеми континенти и неизброими острови и островчета. По почти цялата повърхност климатът е умерен. Луна няма; планетата им е единствената в своята звездна система. Небето е доста по-бедно на звезди от земното; предполага се, че системата се намира в „островче“ от не повече от няколко хиляди звезди, далече от галактики.

Една от особеностите на света е, че на него създаването и работата на сложни системи изглежда се подчинява на малко по-различни закони, отколкото тези на другите светове. Електричество например там се наблюдава единствено като мълнии по време на буря; всякакви други опити то да бъде получено и използвано са оставали без никакъв резултат. Разликите са много, и много фини. Правени са опити да бъдат създадени техни списъци, и на тази база да се извеждат закономерности, но непрекъснато се откриват все нови и нови особености и изключения от правилата. Предполага се, че всъщност са променени само едно или няколко неща някъде в дъното на физичните закони, но засега не е изяснено какви, поне от Стандартните.

В историята на този свят има един изключително странен елемент — нейната продължителност. През първите около 300 години ОП той е бил доста стандартен пост-Разделенски свят, наричан официално Европа (и популярно Общността), с прилично на брой население и изключително хармонична икономика. След това в продължение на малко над 400 години трансмитерът към него не е работел; от Свръзката са обяснили, че причините са в този свят, без да дадат повече подробности. След повторното установяване на връзка, през 748 г., се установило, че на Арена на Гилдиите са изминали... не е ясно колко точно, но около 180 до 200 хиляди години от Преселението. Как точно е станало това, и как изобщо е възможно, не е ясно; малко Стандартни и Аугментирани допускат друга възможна

причина освен намесата на Безтелесните. Безтелесните обаче са отказали информация дали това е тяхно дело, и ако да — как е извършено.

За последните около 62 000 години на Арена на Гилдиите се пази подробна писмена история. (Всъщност, дори много истории — всяка от големите Гилдии, и някои от по-малките имат своя история на света, често несъвпадащи; комбинирането на историите обаче показва, че те са просто различни погледи към реално едни и същи събития. На базата на комбинирането им е разработена история на света, която е официално приета сред учените-историци, навсякъде освен на самата Арена на Гилдиите.)

Наличната писана история на тези 62 000 години е история на непрекъснато съперничество между Гилдиите, от на практика мирно съществуване до открити войни. През годините ту един, ту друг съюз на Гилдии е взимал надмощие; съюзи са се създавали и разпадали; Гилдии са израствали от джуджета до гиганти, и после пак са се превръщали в джуджета, появявали са се от нищото или са загивали, загинали са били възстановявани, и т.н...

Писаната им история започва след особено опустошителна война между Гилдиите, която върнала света на практика в каменната ера, и всякакви налични исторически записи са били унищожени. На базата на анализ на легенди и митове, археологически находки и др., се смята, че поне още 30 000 години преди това светът е бил пак подобно полесражение на Гилдии, и че те са били на практика същите. Какво е имало преди това, не е ясно.

Аугментирани от близо тридесет свята около 940 г. обединили усилията си в опит да се моделира еволюцията на Общността от етапа, на който трансмитерът ѝ е престанал да работи, за много време напред. Моделът показал, че при една от възможните линии на развитие съчетаването на пост-мегакорпоративна икономика с конфесионални различия на предимно професионална база, корпорациите започват да придобиват все по-професионален характер, специализират се в определени отрасли, и малко по малко еволюират до професионални гилдии. По-нататъшното проследяване на тази линия показало, че при едно от възможните ѝ разклонения професионалните гилдии бързо се превръщат в монополисти (конкурентите се елиминират, докато остане по само един, или пък се обединяват), създава се гилдийно-

ориентирана социална структура, която пък довежда до структуриране на целия социален модел като базиран на гилдии. Кое то реално отговаря на системата, която съществува на Арена на Гилдиите. Не съществува твърда сигурност, че нещата са станали точно така, но повечето Стандартни и Аугментирани историци приемат това за най-вероятното развитие на нещата. Безтелесни неофициално са информирали, че наборът физични особености на света е бил поискан от водещото обединение на Гилдии, някъде около средата на периода, през който са нямали връзка през трансмитера.

По начало Гилдиите са ориентирани около професии. Като правило имената на професиите, а оттам и на Гилдиите, произхождат от древността, или поне Средновековието; там ще намерите Гилдия на овчарите, но не и Гилдия на икономистите. В същото време, всяка от Гилдиите върши и тези по-съвременни неща, които повече или по-малко естествено влизат в нейния обхват, например Гилдията на търговците проучва икономиката съвършено професионално. Сродните като професии Гилдии като правило са по-близки и в политическо отношение; при преразпределяне на Гилдиите в съюзи обикновено обединяването става по професионална близост.

Всяка Гилдия е довела професията си до съвършенство, и я е разширила до едва ли не всичко останало; навсякъде обаче нещата са пречупени през погледа, типичен за Гилдията. (Например в Гилдията на Ковачите например обикновено носят дрехи, купени от Гилдията на Тъкачите, макар че могат да си изковат прилични дрехи от метал; в Гилдията на Тъкачите обикновено използват инструменти, направени от Гилдията на Ковачите, но при нужда могат да си изтъкат и впредат прилични инструменти и сами...) Реално всяка от големите Гилдии и доста от по-малките биха могли да оцелеят и съвсем сами, но им е икономически по-изгодно да търгуват помежду си. Когато обаче се засягат много пряко твърде вътрешни за една Гилдия неща, Гилдиите предпочитат да се справят без външна помощ.

Повечето от Гилдиите са в състояние да произвеждат неща, които смайват дори най-високо Аугментирани — например Гилдията на Часовникарите от незапомнени времена успешно изработва сложни, изцяло механични машини, които по интелигентност се доближават до хората, а ако са създадени със само едно, точно определено предназначение, могат и да превишават хората в него. Гилдията на

Стъкларите прави (изцяло оптични) микроскопи, с които могат да се разглеждат елементарните частици, и телескопи, с които може да се видят неща на обратната страна на света. И т.н.

Технологичните тайни на всяка Гилдия са сърцевината ѝ, и не биват издавани на външни хора (и на другите Гилдии) при никакви обстоятелства — въпреки че другите Гилдии не само надали биха могли да ги използват, ако са по-сложни, но дори да ги разберат заради непреводимите разлики в професионално ориентираните им езици. Въпреки това, шпионажът между Гилдиите е непрекъснат, и е първостепенна задача и дълг на всеки техен член. По-високият пост в йерархията на всяка Гилдия като правило се обвързва с повече познания и умения в технологиите ѝ; по този начин структурата на всяка Гилдия реално отразява структурата на познанията и технологиите ѝ. (Стремеж към познания и кариеризъм на Арена на Гилдиите е едно и също, и в езиците на почти всички Гилдии се обозначава с една и съща дума, и значението ѝ е много позитивно.) Чрез използване на този принцип учените-Стандартни са си създали известна, най-обща представа за тезаурусите на повечето Гилдии. Не е ясно обаче доколко официално декларираните длъжности на членовете на Гилдиите са реалните; не е ясно и доколко преводите им на стандартни езици са коректни — професионално обвързаните езици на различните Гилдии са продукт на стотици хиляди години езикова еволюция, и не винаги са понятни за Стандартни, дори лингвисти.

Познанията и технологиите на Гилдиите се базират в известна степен на натрупването на познания, умения и съвършенство в течение на десетки хилядолетия, и в известна степен на откриването, доразвиването, а по възможност — дори създаването на гении, които да могат да правят големи „пробиви“ в неизвестното, и да могат на практика чудеса. Предполага се, че двете са свързани едно с друго, но точните подробности не са известни — тази област, естествено, не се дискутира от Гилдиите с външни хора. По косвени признаци се съди, че вероятно всички Гилдии използват тази комбинация от методи, или нейни близки варианти; съществуват спекулации, че тя предшества Гилдиите, и че именно тя ги е създавала такива, каквито са към настоящия момент.

Непотвърден, но упорито носещ се слух е, че повечето Гилдии разполагат с по един (някои — с по повече; твърди се например, че

Гилдията на Жътварите има цели три) тайнствен артефакт, който има огромна сила в условията на този свят, и който е пазен от съответната Гилдия като зеницата на окото; придобиването или загубата на такъв артефакт променя авторитета и значимостта на една Гилдия в огромна степен. Специалисти по анализ на информация и по руморология са стигнали до извода, че вероятно в слуха има някаква реална ос; не е известен обаче случай външен за Арената на Гилдиите човек да е успял да види такъв артефакт. Съгласно легендите, тези артефакти са били създавани през изминалите хилядолетия от случайни гении, и често са глътвали ресурсите на цяла Гилдия в течение на много години, за да бъдат създадени; могат да се използват само от изключително редки хора, или при изключително редки ситуации; всеки от тях има своя специфична, уникална мощ. Една от тези легенди е особено интересна: тя твърди, че първият такъв артефакт е бил така нареченото Наметало на Нощта, което може да „завие“ огромна площ, дори целия свят, и да го понесе през годините, по път и начин, които са му наредени. Твърди се, че създателят му го използвал пръв, никой не знае за какво; при тази употреба Наметалото било изгубено, но преди да умре, той предрекъл, че един ден отново ще бъде открито.

Гилдиите са различни като размер и влияние; тези разлики търпят промени с времето. Постигането на повече влияние е основна цел на всички интриги, съперничества и войни между Гилдиите. В интригантството този свят е преуспял още повече, отколкото в усъвършенстването на професиите — твърди се, че е имало случаи, когато лидери на Гилдии са успявали да използват Безтелесни от Свръзката като маши в интригите си; има доказани случаи, когато са успявали да го направят с високо Аугментирани с отлични умения в социалните модели и практическата психология.

Отношението към външни за света хора зависи най-вече от влиянието на Гилдията и поста на външния. По-влиятелните Гилдии вирят нос повече и смятат външните хора за по-низши; посланикът на Акура (Релейният свят на Арената на Гилдиите) и Възловите отговорници обаче биват приемани и от най-големите Гилдии за не по-малко важни и влиятелни от посланиците и на най-важните им съюзници или съперници сред Гилдиите. В най-малките и стъпкани Гилдии дори обикновените хора от извън Арената на Гилдиите биват

приемани на практика като равни, с изключение на професионалните въпроси. Често, особено в по-големи Гилдии, се среща мнението, че всички светове в Резервата са нещо като жива праистория пред Арената на Гилдиите, и с достатъчно време всички, или поне най-добрите, ще станат като нея.

Към Безтелесните почти всички Гилдии изпитват нещо средно между коленопреклонно уважение и панически страх; Безтелесни от Свръзката са споделяли неофициално, че понякога се е налагало да „наливат уважение“ в ръководители на Гилдии по доста брутален начин. (Какво означава „доста брутален начин“ по мерките на един Безтелесен никога не е било обяснено; не е ясно и дали някога е бил проявен интерес, поне официално.) Аугментираните обикновено биват посрещани или помпозно и тържествено (ако заемат важни постове в Свръзката), или хладно и отблъскващо. И в двата случая се вземат мерки информацията, която те получават за света, да бъде сведена до абсолютния възможен минимум.

Наскоро след отварянето на Арената на Гилдиите отново към Резервата между посетителите ѝ е имало и няколко елфи. Само след няколко дни те са били изгонени, и ръководствата на Гилдиите са поискали с пълно единодушие (нещо изключително рядко) от Безтелесните светът да бъде забранен за посещения от елфи. Безтелесните са отказали на настройат трансмитера им така, че да не пропуска елфи; майстори от Арената на Гилдиите са се опитвали на няколко пъти, без успех. В крайна сметка е било обявено, че на елфи се забранява под страх от смъртно наказание да стъпват на Арената на Гилдиите. Безтелесните са поели ангажимент всеки елф, който поиска да стъпи там, да бъде предупреждаван какво го чака. Тъй като това смъртно наказание е предобявено и предотвратимо по избор, е било направено изключение от правилото „има смъртно наказание — няма връзка“. Причините за това решение на Гилдиите официално не са известни. Понякога елфи се промъкват тайно там, най-вече от любопитство какво може да е скрито от тях. Имало е случаи да ги хващат; понякога са успявали да ги екзекутират, понякога елфите са успявали да избягат, въпреки охраната, неотстъпваща на такава от Стражев свят.

Арената на Гилдиите е своеобразен хит в сферата на изкуството: твърде много популярни произведения се развиват като сюжет там.

(Често описваната в тях действителност няма много общо с реалната Арена на Гилдиите.) От това се е възползвала Гилдията на Вестоносците, по начало доста незначителна, която е обявила, че приема членове дори ако не са от този свят — нещо, което е на практика табу сред другите Гилдии. След полагане на изпит, който е доста объркан и обикновено различен за всеки човек, на желаещия отвън се определя степен. На практика всички желаещи тръгват като чираци, много рядко калфи, още по-рядко обикновени майстори; почти не е известен случай, когато външен човек е започнал с по-висок чин. (За родените в Гилдиите като правило с получаване на степента майстор се обявява пълнолетие, и обучението им е насочено към това да я достигнат около съответната възраст.) Почти няма случай човек, роден извън Арената на Гилдиите, да е достигнал до поне малко значим сан в тази Гилдия... Резултатът е, че почти две трети от произведенията за този свят засягат в голяма степен Гилдията на Вестоносците; това я е направило изключително известна извън Арената на Гилдиите, и може би дори с мъничко по-висок авторитет на самия ѝ свят.

ГОТАМ

Свят номер 040304–530341, възел 611, релейна група 2.
Официално име: същото.

Официално се води свят на Аугментирани, но на него живее и значителен като брой хора тезаурус Стандартни, ориентирани към земеделието и спокойния живот.

Физически светът е подобен на Земята, със същите физически параметри, и с твърде подобна луна. Сушата е 39% от повърхността, три огромни континента и известен брой големи острови (малки острови на практика на този свят няма). Релефът е почти само равнинен и леко хълмист, високи планини почти няма, стръмни склонове — също.

Светът е започнал като свят на Аугментирани със силен художествен уклон. Тезаурусът му е бил моделиран на базата на смес от готически произведения от различни епохи. Много хора отначало очаквали той да се превърне и в Развлекателен, но това не станало. Неизвестно по какви причини Готам се затварял в себе си все повече и повече, и контактувал с околните светове единствено за да купува храна (производство на храни на него на практика нямало). Желаетелите да го посетят са били настоятелно предупреждавани да не го правят, защото не е безопасно за живота им. Никога не са давани точни обяснения какво му е опасното, но почти всички са се вслушвали и отказвали.

Тази политика породила любопитство към Готам; от орбита били съставени карти на света. На тях се виждало, че цялото население е съсредоточено в големи градове, с размери приблизително между десет и петдесет километра, пръснати на разстояния приблизително десет пъти колкото размера на по-големия от двата града. Тази мрежа от градове покрива повечето от най-големия континент; на другите континенти и по островите почти няма градове. Градовете имат по-готически вид, отколкото дори литературните образци. Нощем топографията им се променя, много често до пълна неузнаваемост — сгради, квартали и улици се разместват в напълно нови конфигурации.

Между градовете цари непокътната природа, прорязвана само от шосета, свързващи градовете, и твърде оскъдно използвани.

Около 450 г. ОР голяма група ориентирани към земеделие и спокоен живот хора решила да напусне един от световите във Възела, и да поиска нов свят. От Свързката се договорили с Готам, и го предложили на земеделците като една от възможностите, с уговорката — ако се договорят с Аугментираните там.

На преговорите Аугментираните се държали любезно, но хладно. Да, можете да дойдете, да се заселите между градовете и да се занимавате със земеделие. Да, охотно ще изкупуваме земеделската ви продукция, и ще ви продаваме каквото ви е нужно. Ще трябва обаче, за собствената ви безопасност, да спазвате някои правила.

Най-напред, земеделците не бивало да се заселват твърде близо до градовете, или да обработват земя или дори да идват твърде близо до тях. Било опасно да се живее по-близо от 30–40 км до градовете, и да се идва по-близо от 25–30 км. до тях. Изключение били пътищата: по тях може дори да се влезе в града денем, за да се търгува. Нощем обаче и те били опасни в близост до градовете, както всичко останало. Самите градове, подобно на пътищата, били безопасни денем, но опасни нощем. Смятало се, че дори отлично подготвен човек нямал повече от 1-2% шанс да преживее нощта в града — а и не е известно какво ще рече да си подготвен, и за какво. Изключение от правилото били градските хотели: в тях можело да се остане безопасно нощем, ако спазваш правилата им. Обикновено правилата са да не отваряш прозореца, дори да не дърпаш завесите, и да не излизаш от хотела (в по-долнопробните — дори от стаята си).

Земеделците приели условията (другата предложена им алтернатива нямала никакви удобства за търговия), и се заселили на Готам. Оттогава почти всички сведения какво става на този свят произхождат от тях. Естествено, далеч не винаги от описанията е ясно какво всъщност става и какво е това или онова. Някои от тях дори са работили и живели десетки години в градовете, най-често като хотелска прислуга, но от това не са разбрали много повече за тях. Едно е ясно — светът е наистина странен, и може да бъде наистина опасен за Стандартни. Хотелите изрично подчертават, че не гарантират живота и здравето на посетители, които не спазват условията — и много често неспазилите ги изчезват безследно, или губят разсъдъка

си, или осакатяват физически или умствено, често ужасно. Същото важи и за хора, които замръкват твърде близо до град. Денем приближаването до град не е полезно за здравето, по често напълно непредположими начини. (Смята се, че този ефект би бил още по-силен вътре в градовете, ако Аугментираните не осигуряват някаква специална защита за Стандартните вътре в тях, заради договореността им. Няма официална информация дали това е истина.)

Като начало, почти всички нощи в градовете на Готам са особени. Почти половината са бурни, с ужасяващи мълнии, които се виждат чак от поселищата на земеделците. Други могат да са тихи, но почти всяка „те изправя на нокти отвътре“ по един или друг начин, дори без да можеш да разбереш с какво.

Съществуват хиляди спекулации какво всъщност е опасното за Стандартни в и около градовете на Готам. Описанията на случили се опасности са абсолютно всевъзможни. Фермер, преспал за пръв (и последен) път в готамски хотел, твърди, че просто повдигнал ъгълчето на завесата на прозореца и погледнал с едно око. Отвън между сградите се реели някакви шлейфове от светлина — и един внезапно се устремил право към него, и сред шлейфа се очертали две ужасяващи очи. Фермерът мигновено пуснал пердето и се скрил под леглото — и до сутринта непрекъснато усещал как *нещото* отвън го дебне да погледне пак... Друг нахално пренебрегнал условието да не напуска стаята си нощем — и в момента, в който излязъл, коридорът около него се превърнал в огромен лабиринт от тръби, и той целия остатък от нощта бягал из тях и се крил от неща, които чувал, но не можал да види — за щастие. Трети се разхождал във фойето на хотела през нощта, и преди рецепционистът да успее да му попречи, погледнал през ключалката на входната врата — и изгубил разсъдъка си завинаги. Четвърти заради облог се опитал да пренощува в града извън хотел — останал жив, и дори с ума си на теми различни от града. Разказът му за случилото се напомня обаче на най-зловещите описания на ритуали на Лъвкрафт (той твърди, че само някакъв дребен технически проблем попречил ритуалите да успеят, и той да загине — или дори нещо по-лошо). Пети често се приближавал твърде много до града, макар и само денем — и кожата му почнала да става на люспи...

В някои градове понякога могат да бъдат срещнати т.нар. клошари — хора, които живеят в градовете, извън хотелите. Живеят

като правило поединично, и обикновено не контактуват твърде охотно с непознати (има обаче и изключения). Твърдят, че далеч не всеки може да стане клошар — трябвало „да си късметлия“, или „да не си им вкусен“, или „да те няма където си“ (?!), и въпреки това, всяка грешка там обикновено била последна. Някои от тях прекарват нощите си в хотелите (под стълбища, из мазета и други приятни места). Други нощуват из града, като си намират там убежища, които са безопасни нощем, или поне в определени нощи. (Безопасни за клошар обаче ни най-малко не означава безопасни за друг човек.) От тях са и почти единствените разкази как реално изглежда градът нощем.

Според тези разкази, градът нощем е буквално жив. Мълниите в буря искрят и удрят сгради и съоръжения; сгради внезапно тръгват да се местят нанякъде, или да танцуват странни танци, да потъват в земята или от нея да се издигат нови, да се сливат или разделят като амеби, да се променят най-невероятно като външност, съоръжения да се променят до неузнаваемост, и т.н. Между сградите профучават странни машини — нещо като автомобили, или нещо като хеликоптери, трудно е да се каже. От време на време могат да бъдат видени Аугментирани, които крачат нанякъде като призраци сред ужаса. Около сградите бродят, пълзят или летят *неща* — неизвестно какви, често твърде различни като вид. Твърди се, че някои от тях, поне в определени моменти, са сравнително безопасни, но е трудно да се каже кои и кога. Клошарите са единоклюшници, че дори това просто да се гледа градът нощем вече е опасно — може би дори повече от това да си там без достатъчно добро укритие нощем.

Дори денем градът е доста странен. Аугментирани могат да бъдат срещнати много рядко, и обикновено не обръщат никакво внимание на посетителите, дори ако те се опитат да ги заговорят (изключение са магазините и тържищата, където земеделците продават храните си и купуват каквото им е нужно, най-често техника). В много сгради може да се влезе, но е почти невъзможно да се отгатне предназначението им; някои приличат много повече на машини, отколкото на постройки — местещи се стълбища, движещи се етажи, работещи огромни механизми... Знае се, че под градовете се простират огромни мрежи от тунели и катакомби; сведенията за тях обаче са крайно противоречиви във всяко отношение, и определено оскъдни.

Твърди се че понякога, макар и много рядко, в градовете могат да бъдат срещнати Аугментирани, които са дружелюбни към Стандартните (или поне не им желаят злото, и при нужда дават полезни съвети или дори помагат с по нещо). Всъщност, смята се, че Аугментираните от Готам по начало са абсолютно честни към Стандартните — няма запомнен случай Аугментиран да е излъгал Стандартен за каквото и да било. (Носят се слухове обаче, че помежду им това не е така). Твърди се, че при тях могат да се видят неща, които ум не побира във всяко едно отношение. Учените-Стандартни смятат, че с помощта им е възможно да се разбере какво всъщност представлява Готам и накъде, как и защо се развива. Получените засега сведения обаче са прекалено оскъдни, за да могат да се свържат в обща картина.

С какво всъщност се занимават Аугментираните на Готам официално не е ясно — те са не точно потайни, но твърде затворени. Неофициално Аугментирани от персонала на Възловия свят са съобщили, че готамците са всъщност едни от най-високо Аугментираните във възел 611, макар това да не си личи много по света им. Предположението е, че те се опитват да изградят пълноценен, максимално богат и хармоничен готически тезаурус — и че отначало са го правели донякъде на принципа на повечето Художествени светове, от любов към идеята, но постепенно са успели, и създаденият тезаурус постепенно ги е погълнал. Смята се, че тезаурусът им съдържа елементи от всички или почти всички по-известни готически художествени произведения; точно по какъв начин и в какви пропорции са съчетани обаче не е известно.

СМОЛАНД

Свят номер 489452–512642, възел 611, релейна група 61.
Официално име: същото.

Средновековен свят, базиран на тезауруса на Скандинавия от Средновековието.

Физически светът е доста подобен на Земята. Като цяло е мъничко по-студен, но климатът му е сравнително равномерен — задполярните райони са дори по-топли от земните, на морското равнище снегът и ледът се опитват да се топят през лятото дори на полюсите. На екватора климатът е близък до този на черноморските държави или на атлантическото френско крайбрежие.

Сушата е 24% от повърхността, и е разделена на десетина континента и множество острови. Повечето от нея е в умерения пояс; климатът там съответства на този в Южна и Средна Скандинавия. Релефът е по-загладен от земния. Високи планини от алпийски тип почти няма, но често се срещат по-заоблени планини и плата на височина от по три-четири километра и дълги, полегати, почти равни склонове към тях. Почти целият свят е покрит с гъсти гори; изключение са обработваемите площи на трите населени континента. Животинският свят съответства на този от Южна и Средна Скандинавия; има обаче и изключения — на два от континентите (на практика ненаселени) живеят саблезъби тигри, на единия от тях — и мамути.

Светът е богат на най-различни полезни изкопаеми — едва ли не в която планина копнеш, ще излезе по нещо. В комбинация с речните водопади това създава чудесни условия за промишленост. Доколкото я има обаче, е примитивна, заради тезауруса на света.

Оста на културата му е базирана на скандинавските митове, легенди и предания. Викинговите елементи са умишлено избягвани, но другите са старателно събрани и обогатени.

Светът разполага със силен фентъзи елемент. Там могат да бъдат срещнати съвсем на истински и живо (макар и не много лесно) духове, джуджета, тролове и дори богове от старите скандинавски легенди.

Нещата не са спрели дотам; с дописването и допълването на културното наследство в него са се появявали нови фантастични същества, най-често нови персонажи, по понякога и цели видове — които също скоро след това са били срещани и в реалността. Понякога е трудно да се каже кое е било първо — реалната им поява или тази в митовете; възможно е в различните случаи истината да е различна.

Характерът на фентъзи-съществата там, както и на повечето светове с фентъзи-елемент, официално не е изяснен докрай. На практика учените смятат, че златорогите елени и другите фантастични животински типове най-вероятно са специално създадени биологични или псевдобиологични видове, докато по-разумните — джуджета, духове, тролове, дори местни или главни богове — са роли, изпълнявани от реални (така да се каже) хора. Смята се, че помощните богове вероятно са реализирани от Безтелесни, докато местните богчета и по-малко значителните персонажи — от Аугментирани и Стандартни, ангажирани за тази работа, и с придадени необходимите възможности. Данни от поне три случая (нито един обаче потвърден със сигурност) сочат, че вероятно Безтелесните са набирали за тези роли хора на смъртно легло или в аналогична ситуация, като са им предоставяли по този начин още живот. Категорично потвърждение, въпреки отправените няколко запитвания до Безтелесните от Свързката, обаче няма. За доста от призраците и духовете се смята, че са всъщност силфи (виж „Расите“).

Първоначално идеята на групата е била информацията за други светове да е ограничена само до старейшините и вождовете. Естествено, още стотина години след създаването на света вече съществуването на други светове с хора е било известно на цялото население, а до още не повече от сто години всички са знаели чудесно на практика всичката основна информация за Резервата. Това е довело до емиграционна вълна с връх около 240 г. ОР, към светове с по-висок стандарт на живота. Тя обаче е обхванала по-малко от една десета от населението, и е била последвана от обратна, имиграционна вълна — емигрантите успешно разнесли из целия Възел славата на Смоланд като на свят, където се живее небогато и с труд, но простичко и честно. (Една от гордостите на Смоланд е, че дори в по-големите градове там далеч не на всяка врата изобщо има поставена ключалка — престъпността там е близка до нулата. Ако изпуснеш нещо на улицата,

без да забележиш, в на практика 100% от случаите който го намери ще те търси, за да ти го върне, докато не те открие.) И до момента около 5% от населението на Смоланд в крайна сметка емигрира, но потокът от имигранти е на практика същият по размер. Смоландци смятат, че този непрекъснат обмен спомага за създаването на население от трудолюбиви и честни хора, като непрекъснато изчиства неподходящите.

Още около 300 г. ОР Върховният съвет на вождовете на Смоланд е взел решение там да не се позволява развиването на едър бизнес. Целта е била да се предотврати възможността предприемачи от по-богати светове да превърнат неусетно Смоланд в суровинна колония, пряко или чрез местни жители. (Забраняването на едрия бизнес само в дърводобива и минното дело е изглеждало далеч по-разумно решение, но група влиятелни вождове без много понятие от икономика се заинатила. С времето обаче се оказало, че в този си вид решението е идеалната за Смоланд комбинация от рестрикция по отрасли и местен протекционизъм.) Решението е в сила и през 972 ОР, и е допринесло много за реалното запазване на тезауруса на Смоланд. Приходите на света, основно от туризъм и износ на сувенири, не са големи — но разходите му, почти само за модерни лекарства и животоспасяваща апаратура, също не са големи. Светът е известен като чудесно място за ски-спорт и туризъм, но поради сравнително слабо развитата туристическа индустрия не е така посещаван, както някои Развлекателни светове.

Отговорник на света там се избира измежду племенните старейшини, вождове и мъдреци. Длъжността е доживотна. Както навсякъде, изборният подлежи на одобрение от Свръзката; до 972 ОР обаче не е имало случай Свръзката да не одобрят изборния. Жителите на света твърдят, че от Свръзката са заявили, че причината е в „изключителните морални качества на смоландци“; веднъж при пряко запитване говорител на Свръзката е потвърдил, че това е точно така, и е добавил, че за него е удоволствие да го обяви.

В едно отношение Смоланд прилича много на Мидгард: и на двата свята жителите живеят средновековно, но нямат нищо против около тях да бъдат ползвани модерни машини, най-вече за превоз, свръзка или лечение. Смоланд е малко по-консервативен от Мидгард; малко смоландци биха се качили на хеликоптер или мотошейна, ако

това не им е работата (заради възгледите си). Няма случай обаче някой смоландец да се е намусил, защото други, най-вече посетители, ползват тези „лесноти“.

Въпреки около 130-те милиона население на Смоланд, големите градове са сравнителна рядкост. Столицата Карлсборг е с население около триста хиляди души; Трансмитерборг, градът около трансмитера, най-големият на света, е малко над един милион.

Административно светът представлява „съветна монархия“ — има крал с предимно церемониални функции, но реалната власт е в ръцете на Съвета на вождовете, в който участват всички вождове на групи с размер над една хилядна от общото население. Броят на всяка група се установява при обичайните петгодишни преброявания със скандинавска почтеност. Групите, които не достигат този минимален размер, обикновено се обединяват и излъчват „вожд“, за да го достигнат. Обикновено Съветът на вождовете наброява между 200 и 300 души.

Официалният език е „скандинавски“ — нещо като лингва франка, създадена на базата основно на шведски, и оставена умишлено известно време да се развива и изчиства сама, преди да бъде фиксирана като речник и правила. Освен този език, повечето жители на света знаят и официалния междусветски английски, и нямат скрупули срещу него.

Много посетители намират градчетата и селцата на Смоланд за еднообразни. Действително, те си приличат доста (като изключим местни забележителности), но в тази прилика има нещо успокояващо и някак си... хм, свойски. Почти еднакви дървени къщи със стръмни покриви, като правило на по два етажа в градовете и на по един в селата, улици, пригодени както за безснежното лято, така и за двата метра напластен сняг през зимата, каруците, на които според сезона се слагат колела или плазове — видиш ли едно такова място, все едно си видял всички. Но пък харесаш ли си едно, се чувстваш навсякъде като у дома си.

СЛАВУТИЧ

Свят номер 720452–057453, възел 611, релейна група 44.
Официално име: същото.

Племенен свят, базиран на тезаурус от славянските предания (и отчасти митология) — най-вече тези на чехи и словаци, в по-малка степен на поляци, западноукраинци, сърби и българи.

Официалният език е „славянски“, и представлява нещо средно между възстановка на праславянския език, комбинация между славянските езици от времето на Разделението, и синтетично създаден изкуствен език на славянска база. Повечето племена имат свои диалекти, но обикновено се разбират помежду си безпроблемно.

Площта на света е почти два пъти по-голяма от тази на Земята, но силата на тежестта превишава земната с по-малко от процент. Сушата е 52% от повърхността на света — ако не броим, че почти една трета от нея е блата, езера, заливни площи, реки, лонгози и други подобни. Климатът е подобен на земния, но с много по-малки температурни разлики — на екватора е типичен средиземноморски, на полюсите е като средноскандинавския. Планетата има три луни — едната от тях е съвсем малка и на голямо разстояние, така че само се забелязва като неголям диск. Другите са приблизително еднакви по диаметър, малко по-малки от земната луна. Едната се намира доста по-близо от нея, и видимо е по-голяма, но има много ниско алbedo — хвърляната от нея светлина е горе-долу колкото от земната луна. Другата е малко по-далеч от земната луна, но е покрита със светъл прах, и въпреки че се вижда двойно по-малка, хвърля дори повече светлина от първата.

Земетресенията на Славутич са чести — почти във всяка точка на планетата се усещат трусове поне веднъж месечно. Те обаче на практика никога не достигат разрушителна сила; да се каже там за някоя колиба, че е паднала от земетресение, е саркастична подигравка. Изригванията на вулкани (където ги има) също не са много редки, но са някак кротички и предсказуеми — големи взривове и фойерверки са рядкост, обикновено вулканът просто прелива известно количество

мързелива лава, и толкова. За тях се носи шегата, че на Славутич дори вулканите имат широка славянска душа, и заспиват на масата, докато си пият пиенето.

Не се знае кой е решил, че нормалното местообитаване на славяните ще да са блатата, но определено е подбрал свят по свой вкус. Най-високата планина на света е към четири хиляди и петстотин метра; повечето са под две хиляди метра високи, и са доста загладени. Голямата част от сушата е прорязана от големи, мудни и пълноводни реки — най-дългата е почти 16 000 километра. Поне пет от реките имат средна ширина през последните си хиляда километра по над 30 километра. Поради равномерния климат на света (наклонът на оста на въртене на света е под 1%; разликата между температурата през зимата и лятото е 3–4 градуса, и е предизвикана от леко елиптичната орбита на планетата) липсват периоди на пълноводие — но и без тях на голямо разстояние около реките, често на стотици километри, се простират неизбродни блата, тресавища, лонгози... Пресушаването и отводняването на блата там е почти единственото хидромелиоративно умение, което реално се използва. Но пък се използва доста.

Светът е много беден на метали — планетата има съвсем малко желязно-никелово ядро, залежите на метали близо до повърхността са редки и оскъдни, и предимно от цветни метали — мед, калай, цинк. Желязо към 972 ОР е намерено само на две места по целия свят — и двете като малки запаси в дълбоки планински разломи. Това спомага допълнително за поддържането на света на границата на бронзовата ера.

Населението на света е почти 1 милиард, и продължава да расте с бързи темпове. Причината е много високата раждаемост (нещо не толкова рядко на племенните светове), и минималната детска смъртност (на света на практика липсват типичните за човечеството инфекциозни болести). Предполага се, че когато то достигне 4–5 милиарда, ще започне да се усеща недостиг на „пространство за бродене“, а при 10 милиарда — реален недостиг на обработваеми земи. Така че вероятно това ще послужи като стимул на вождовете из света да създадат общи органи и да разработят обща политика по въпросите на раждаемостта.

Към момента населението живее на племена, пръснати из целия свят. Някои от тях не отстъпват на древните египтяни в

каменоделството и строителството, като все пак обаче строят малко по-функционални и полезни сгради. Повечето обаче живеят живот, напълно типичен за славяните от Централна Европа от първите няколко столетия след Христа. Земеделие, лов, риболов. На практика пълната липса на инфекциозни болести способства за запазване на високия прираст, но иначе примитивността на живота съсипва здравето — както и на много други Племенни светове, средната продължителност на живота там е между 50 и 60 години.

Славутич има известен фентъзи елемент, но доста ограничен. Изявява се главно в два типа: общи богове, на които се молят на практика всички племена (и които са взети от славянския пантеон), и местни светилища — особено стари дървета, или странни скали, камъни, места, които имат свръхестествена сила в някои отношения (като правило — дребни). По строго неофициални данни на Свързката, фентъзи елементът се реализира от изкуствен разум, специализиран за тази цел, и създаден от Безтелесните.

ВЕЛИКОРУС / ОРДА

Свят номер 021021–235123, възел 611, релейна група 1. Официално име: Морф-2 (на практика не се използва).

Свят, който подслонява два различни тезауруса. Единият, Великорус, е средновековен, базиран на руската история (и отчасти митология) от 1000–1500 г. от н.е. Другият, Орда, е племенен, базиран на номадските обичаи от Централна Азия — най-вече тези на монголи, татари и сродни племена — от периода около 1000 г. от н.е.

Географията на света наподобява грубо земната. Европа е малко по-голяма, отколкото на Земята (Балтийско и част от Северно море са суша; Британските острови са широко свързани с континента и помежду си; Африка е малко по-малка; Тибетският масив и Хималаите в Азия са заменени от продължение на централноазиатските степи и пустини, което преминава на юг постепенно в джунгли). Климатът е подобен на земния; има луна, на практика идентична на земната.

Великорус е разположена в областта, която отговаря на Източна Европа. Орда е разположена в областта, която отговаря на Централна и Източна Азия. Тези две области са запазени като гарантирани за съответния тезаурус; представители на другия тезаурус имат право да идват в тях единствено с мирни цели. Гаранцията е поета от Безтелесните, и те следят за спазването ѝ строго (шпионажът например бива третиран от тях като мирна цел, но не и саботажите). Между областите има ивица „ничия земя“, широка от едната област до другата между две и четири хиляди километра, и дълга около шест хиляди. Тази ивица е обект на непрестанни дипломатически и военни спорове и сблъсъци; голямата част от ресурсите на двата тезауруса отива реално за водене на войни в нея и за нея.

Светът разполага с два трансмитера, като и двата водят до един и същи Релеен свят. Единият е разположен в Петроград — столицата на Великорус, и е под контрола на специална служба, подчинена на царя. Другият се намира приблизително в центъра на земите на Орда, и е под контрола на комитет, излъчван от десетината най-могъщи племенни съюзи на Орда.

Великорус е класическо царство. Дели се на княжества, те — на графства. Официалният език е създаден на базата на руския от 15 в. от н.е., но е и обогатен с широк набор съвременни понятия. Въпреки че ползването на „анахронизми“ (неща, твърде съвременни за този тезаурус) официално е забранено и се преследва строго, се носят упорити слухове, че царят и князете тайно се радват на благините им. В същото време, тези от богатата на цивилизацията, които могат да се получат по сравнително примитивен път (антибиотици, консервирани храни и пр.) се използват широко. Религията официално е християнска, но реално е смесица от християнство и славянска митология.

Населението на Великорус е около 120 милиона; произходът му е почти изцяло от руснаци, въпреки че официално се твърди, че има генетичен принос от почти всички по-големи народности. Раждаемостта е учудващо ниска за Средновековен свят, около 2,7 на сто. Това е и причината Великорус да не е завладяла още земи (реално над 3/4 от площта на света е ненаселена). Абсолютната власт на царя се спазва до степен царете й често да се изкушават да вършат неща наистина в стил „руския цар“.

Орда е съжителство на племенни номадски съюзи. Различните съюзи и племена са базирани на различни народности и етнографии от реалната Земя — татари, хазари, монголи и пр. Всяка народност има свой език; разговарят помежду си на език, получен от сливането на най-разпространените. Административната йерархия е типична за племенните номади. Религиите на почти всички племена са монотеистични, но те смятат, че боговете им, въпреки пълната си прилика, са различни богове, а не имена на един и същи. На изключително висока почит е духът на номадството, мъжеството и търсенето; миролюбието не е твърде уважавано. Между племенните съюзи често избухват спречквания; вероятно те биха прераствали в истински войни, ако не беше обединяващият враг — Великорус.

Населението на Орда не е известно като брой; предполага се, че е между 160 и 200 милиона. Произходът му е извънредно разнороден, смята се, че над половината идва от Средна Азия. Раждаемостта е поне 2 пъти над тази на Великорус, но заради negliжирането на грижата за слабите и болните, и съответно по-високата детска смъртност, населението не се увеличава по-бързо. Сред учени извън този свят има доста спекулации защо скоростта на увеличаване на населението на

двата тезауруса е толкова подозрително близка; обсъждат се всякакви хипотези — от намеса на Безтелесните, та до „световен дух“ и т.н.

Неофициално се смята, че на света съществуват сравнително оформени още два тезауруса. Водят се обаче спорове доколко това са отделни тезауруси; Великорус и Орда, естествено, не признават отделността им.

Единият води началото си от около 420 г. от Разделението, когато разгромен претендент за престола на Великорус избягва с остатъците от войските си и симпатизиращо му население в Кавказ. Основаната там от него държава още отначало е напомняла на кавказките тезауруси от средата на второто хилядолетие, и приликата се е засилила с времето; строго християнска е, не признава славянските митологични елементи. На два пъти е била завладявана от Великорус за по десетина години и един път е била васална на Орда почти половин век, но през повечето време е самостоятелна. Опитва се да си извоюва гаранции от Безтелесните за екстериториалност, подобни на тези на Великорус и Орда, но засега без успех.

Другият тезаурус води произхода си от Орда. С времето хора от номадските племена, или дори цели племена са мигрирали на юг чак до джунглите, и са се заселвали там. Полученият тезаурус донякъде напомня Индия от края на първото хилядолетие от н.е., дори пантеистичната му религиозна база е отчасти сходна с индийската (съставена е предимно от отделни богове на Орда, като са им приписани различни функции). Официално няма кастова система (на някои места има нейни наченки), но на практика е изключително трудно да се преодолеят ограниченията, наложени от раждането. Постоянна централна власт няма, но джунглите гъмжат от най-различни владетели — от такива на племе от стотина души, до местни раджи и ханове с доста обширна власт. Ту един, ту друг взема надмощие. На няколко пъти са се обединявали и отблъсквали успешно набези на племена от Орда: всесилните в степите конници не се справят добре в джунглите.

Потокът на хора от и към този свят среща доста пречки (и затова не е и голям). Великорус смята опитите за емигриране от нея за държавна измяна, и ги наказва със затвор. Външни хора могат да бъдат приети за великоруси, ако положат клетва за вярност пред царя (за себе

си и потомците си, во веки веков), а такива желязци не се намират много.

Орда смята опиталите се да емигрират от нея за предатели; ако успеят да ги заловят преди преминаването на трансмитера, повечето племена ги продават в робство. (Около 40–420 г. ОР един от най-могъщите племенните вождове е въвел официално смъртно наказание за такива; Свързката мигновено са блокирали транслятора на Орда за шест години, докато вождът не бил убит във война срещу Великорус, и наследникът му не отменил наказанието под натиск на други племена.) Външни хора могат да бъдат приети в племената на Орда; ритуалът обикновено включва приемане на духа и принципите на номадството, и влизане в племето, и кандидатите да го минат са твърде малко.

Външни за света лица могат да бъдат допуснати да живеят на него, ако са дипломатически или подобен персонал. Това „постоянно жителство“ не носи никакви привилегии; работата на дипломатите там не е лесна, и често е опасна (нито Великорус, нито Орда гарантират живота и здравето им срещу външни посегателства).

Великорус и Орда са във война през повече от половината време от осването на света насам. Отначало войните са започнали на тема първооснователството на света, преминали са към това кой заповядва и нарежда на него за неща, касаещи целия свят, и когато реката от кръв е станала достатъчно пълноводна, са продължили просто защото другите съществуват. (Често се спекулира, че те са продължение на традиционните руско-номадски войни от земното Средновековие, но това, естествено, няма много общо с истината.) Обикновено състоянието на война се изчерпва с гранични провокации; по два-три пъти на столетие обаче се разгръщат и едромасщабни сражения, които могат драстично да изместят границите. След войните като правило се сключва поредното „вечно“ примирие, което, естествено, бива нарушавано в първия момент, когато едната страна реши, че другата е отслабила защитата си.

Споровете какво трябва да бъде официалното име на света са непрестанни и нажежени. И двата основни тезауруса не приемат определеното им от Свързката име, и настояват името на света да бъде тяхното. И двата имат аргументи в своя полза: молбата от тезауруса на Орда за свой свят е постъпила по-рано, но от Великорус са извършили преселението си първи. Околните светове, включително Релейният им,

си решават проблема просто: пред представители на съответния тезаурус наричат света им по съответния начин.

И двата тезауруса люто проклинат идеята на Свръзката да бъдат разположени на един общ свят, въпреки че първоначално са дали съгласието си (това е било условието изобщо да получат свой свят). И двата (а и доста външни хора) смятат, че целта на Свръзката е била да възпроизведе средновековните войни на Русия с номадските племена. Източници от Свръзката неофициално са казали, че това е била една от целите, но не единствената, нито най-важната. Какви са другите обаче никога не е било разкрито.

ИКС

Свят номер 537124–278374, възел 611, релейна група 42 (Релеен).
Официално име: същото.

Често се водят спорове дали Икс е вторият или третият по развитие свят на Стандартни във Възел 611. По повечето показатели е трети; има обаче някои, по които е втори. Във всички случаи, Икс е един от първите три свята, и определено обръща най-много внимание на по-изостанали светове от първите поне пет.

Планетата му е подобна на Земята като условия, но с по-малка сезонна разлика и по-загладен релеф. Има луна, която е няколко пъти по-малка от земната. По-голямата част от площта на света на практика не се използва; Свръзката са предупредили Икс, че може да предложат на друг тезаурус да се засели на техния свят (ако Икс даде съгласието си, разбира се). Засега обаче не се е намерил подходящ тезаурус (Свръзката не са обяснили какъв точно тезаурус е подходящ).

Официалният език на света е междусветският английски. Населението е 352 милиона; произходът му е предимно (но не само) от англоезичните страни. Емиграцията от него е на практика нулева; имиграцията е сравнително лесна за Аугментирани, но почти невъзможна за Стандартни.

Светът е пословичен за пренебрежително отношение към по-изостаналите светове; на практика то не е открито националистко (има и по-лоши, но неспечелили си такава слава светове), но е някак си покровителствено и изотгоре. А когато присъстващите са само иксианци, може да бъде и презрително. Докъм 891–2 г. е било и по-лошо, но тогава из цялото човечество се разчуло за демонстрацията на медиумите от Морфей, и правителството на Икс тихомълком взело деликатни, но с дългосрочен ефект мерки нещата да не личат толкова. Въведена е била практика за всевъзможни помощи за по-изостанали светове — безплатна или на субсидирани цени техника, технологии, обучение, и т.н. Това сериозно е подобрило имиджа на Икс на другите светове. Вътресветската кампания за „коректност“ пък малко по малко подобрила отношението на иксианци към околните.

(Има и още една, строго неофициална версия за причината за тези мерки: твърди се, че от Свръзката са заявили на ръководството на Икс, че отношението им към околните светове не е добре съвместимо със задълженията като Релеен свят, и че ако то продължава, Икс може да бъде лишен от този статут. Предполага се, че предупреждението за възможно заселване на още един тезаурус на света им може пак да е със същата цел.)

Светът е свръхурбанизиран, свръхтехнизиран и роботизиран. Близо 2% от населението са Аугментирани. Гордостта на света — човекоподобните роботи — са поне 2 пъти повече от гражданите. Съществуват всевъзможни модификации: от класически „тенекиен човек“, до творения, които биха могли да минат за истински човек дори пред лекарска комисия. Още няколко свята във Възел 611 произвеждат човекоподобни роботи, но продуктите им са направо сурогати в сравнение с роботите на Икс. Недостатъкът на отличното качество на Икс е солената цена. Където не се продават на спонсорирани цени, продуктите на Икс биват закупувани само от много богати светове или собственици. Например традиционният им клиент за роботи, въпреки че това не се афишира особено, са луксозните публични домове.)

Интелектът на роботите е старателно проектиран: превишават по интелигентност средния жител на Резервата, но в същото време нямат собствена личност, и не се самоосъзнават като индивидуалности. (По този начин Икс си е спестил огромен куп юридически проблеми, казуси и неясноти.) Производството на роботи с личност е строго забранено (твърди се, че нелегално или за специални цели се произвеждат отделни бройки или малки серии, но официално се отрича). Понякога собственик се опитва да придаде индивидуалност на свой робот, или да го научи на личност: роботът старателно спазва указанията и имитира създаване на личност до най-малки подробности, тъй като това е желание на собственика, но реално симулира — интелектът им е предвиден да не може да изработи своя личност при никакви обстоятелства.

Един любопитен момент е, че дори най-добрите учени на Икс не са могли да формулират по-прости и функционални основни закони на роботския интелект от Азимовите, и използват тях в буквалния им вид. Причината е проста: роботът на Икс е инструмент, а това са

перфектните изисквания за инструмент — да не вреди на човечеството, да не вреди на собственика си, да изпълнява желанията му и да се грижи за себе си.

Населени места под 100 000 души на практика няма; повечето са около или над милион. Всички изглеждат като мечтата на урбанист-футурист. При получаване на каквато и да било по-модерна и добра (дори с малко) технология, тя се внедрява навсякъде, често на висока цена — иксианците смятат, че непрекъснатото поддържане на върхово технологично ниво има възпитателен ефект върху света им, и го е направило това, което той е.

Селско стопанство в традиционния му вид не съществува на Икс. Светът се самоизхранва, но почти всичката храна се получава от автоматизирани оранжерии, биотехнологични заводи и т.н. При цялото техническо развитие на света е смайващо, че повечето от храната „имат вкус на пластмаса“, по мнението на външни хора. По-сериозните казват, че Икс може да направи какъвто вкус пожелае, но дизайнерите на храни там просто нямат този усет за вкус на храната, който има човек, израсъл с естествени храни.

Промишлеността на Икс е специализирана в свръхвисокотехнологични продукти. Правителството на света е установило режим, който стимулира непрекъснатото изхвърляне от производство на най-нискотехнологичните неща, произвеждани там. Продукцията на Икс е смятана из целия Възел за връх на високотехнологичността (а и на цените). Иксианци са донякъде шовинисти в промишлено отношение: много е трудно да бъде накаран жител на Икс да използва нещо, което не е произведено там — смятат го по дефиниция, за нискотехнологичен боклук, урон на авторитета на ползващия го, често без значение на реалните факти.

Основната част на населението обаче е заета не в промишлеността, а в науката. Работи се предимно приложна наука, но значителен дял има и фундаменталната. За разлика примерно от Академия, в науката на Икс няма нищо пародийно и комично. Смята се, че в областта на фундаменталната наука светът отстъпва във Възела единствено на Томароа и Белвю, а в приложната — само на Белвю. Иксианци се шегуват, че светът им има най-високата плътност във Възела на шпиони от Стражеви светове на квадратен метър. (Не е вярно — на Белвю е още по-висока, а и на Томароа не е много по-

ниска, въпреки че шпионите там най-често не могат изобщо да разберат за какво става дума.)

ТОМАРОА

Свят номер 517752–754949, възел 611, релейна група 18.
Официално име: същото.

Светът е подобен на Земята, дори повече от повечето земеподобни светове. Географията му е различна (въпреки че континентите също са шест, и разпределението суша/вода и континенти/острови е на практика като на Земята), но климатичните особености са на практика същите (включително неприятните). Има луна, идентична на земната.

В областта на теоретичната наука Томароа се смята за най-развитият свят във Възел 611. Икономиката му обаче е по-скоро скромна. Проблемът е главно в размера на населението — около 22 милиона; промишлеността е изключително високотехнологична, но толкова малко хора трудно създават силна икономика, особено когато голям процент от тях работят в и около университетите и научните центрове, и не участват в производството. Също така, промишлеността не е само наука, но и икономика — а там на Томароа са добри, но не са водещото острие на Възела.

Светът е започнал като обикновен и непретенциозен проект за пост-Разделението. Проектът е създаден в Нова Зеландия, и е бил известен предимно в Океания; почти цялото население е по произход оттам. Повечето реално са били потомци на европейци, но е било решено да се отдаде уважение на културата на мястото. За официален генезис на групата и нейно културно наследство се смятат най-вече тези на Океания; светът е кръстен на някакъв племенен бог оттам. Официалният език, както на много пост-Разделенски светове, е междусветският английски.

Отначало светът доста пъти е бил бъркан с Племенен (дори е бил воден в справочниците по погрешка сред Племенните светове близо двайсет години). Жителите му трябвало да положат доста усилия, за да поправят тази грешка (и произтичащите от нея следствия, най-вече в търговията и общуването с околните светове). Част от тези усилия е било сериозното развитие на образованието (по начало и без това

добро), особено в областта на фундаменталната наука. Стигнало се дотам над 80% от населението на света да има поне едно висше образование (не винаги на супер ниво, но все пак...). Това пък довело до леко иронично отношение на околните светове към образованието на Томароа, дори след като грешката с типа на света била коригирана. (Съответно на Томароа позатегнали критериите, доколкото могли.)

Нещата се въртели в тази орбита, докато около 80 г. след разделението внезапно Аугментирани и Безтелесни не започнали да проявяват интерес към една от школите по теоретична физика и математика. Повечето учени дори на Томароа отначало не приели това на сериозно — школата не криела, че разчита на интуицията и конфесионалните възгледи не по-малко, отколкото на изчисленията, и била смятана за твърде мистична, за да е сериозна. С времето обаче този интерес започнал да прави впечатление. А когато Безтелесните разкрили, че някои от теоретичните разработки на тази школа са върховите достижения на Стандартни във Възел 611 в областта на физиката и математиката, авторитетът на школата рязко подскочил. Този на Томароа като цяло — също.

Оттам нататък нещата се разраснали като търкулена снежна топка. Томароа бързо се превърнал в център номер едно на теоретичната физика и математика във Възела. Много от най-добрите учени във Възела отиват там, за да учат и работят; създаденото научно общество вероятно превъзхожда останалите научни ресурси (поне на Стандартни) на целия Възел в тази област. Смята се, че най-силната му привлекателност е дори не толкова върховата наука, колкото огромната (за размерите на света) научна общност — там истинските учени намират обширна среда от сродни души, с голямо влияние и тежест в обществото. Нещо като раят за учения.

Твърде бързо учените на Томароа в другите естествени науки решили да си вземат поука и пример. (И учени от други светове също, но на Томароа имали примера постоянно пред очите си.) Били създадени купища школи във всяка естествена наука, които се мъчели да имитират постигнатата във физико-математиката сплав от логическа фриволност, опирание на лични убеждения и точна теория. Огромният брой школи не постигнали нищо; ту една, ту друга обаче започнали да отбелязват успехи. И така в повече от половината естествени науки пътят бил криво-ляво налучкан.

Близо триста години, до към 450 г. ОР, опитите да свържат така получените теоретични постижения с практиката били неуспешни — теорията била твърде напред. Амбицираните представители на инженерните науки обаче не се предавали; поколения посрещавали живота си на запълването на дупката, и малко по малко го постигнали. Томароа заел водещо място по развитие във Възела не само в теоретичната, но и в приложната наука. (По-късно Белвю е успял да го изпревари в приложната наука, макар и с твърде малко.) Проблемът, който и до днес обаче не е решен там задоволително, е ефективността: инженерите са понастигнали донякъде теоретиците, но икономистите и организаторите все още са далеч назад.

Немалко други светове правят енергични опити да настигнат Томароа по развитие. На Белвю например се хвърлят колосални средства в наука, но не са могли да създадат традиция и научна общност като тези на Томароа. (А като се има предвид наблягането на приложните аспекти на науката и върховенството на мениджъри, а не на учени, нищо чудно и да не успеят скоро.) Резултатът е, че Томароа поддържа успешно първенството си, дори без да си го поставя за цел.

Основният износен продукт на Томароа е образованието. Университетите на света в областта на теоретичната наука далеч отстъпват като оборудваност и уреденост на тези на някои други светове, но познанията и духът, които биват получавани в тях, се смятат за най-добрите във Възела. Там е мястото, където можете да седите на банката и да слушате лекция на някой, на когото Аугментираните се кланят и Безтелесните свалят шапка — а след това да седнете на по бира с него и да си говорите като със съседа. И когато се върнете на своя свят, професорите-страшилища от местния университет само при вида ви да скачат и да застават мирно, и да си шушукат зад гърба ви: „Той е учил при самия Х.У! Твърди се дори, че го познава лично!“. По-долнокачествените университети там приемат студенти и без изпити за квалификация (срещу страховити такси — „учил на Томароа“ за повечето хора е нещо като „гений сред гениите“). Това реноме обаче се създава от иначе не твърде луксозните елитни университети, където никакви пари не могат да вкарат студент, който не е наистина светла глава — затова и централното правителство ги спонсорира доста щедро. Репутацията и името на света се създават от тях.

Близо 5% от населението на света са Аугментирани. (За разлика от много други светове във Възела, Томароа не ги кани и моли да идват — те се борят за това право. Точно същото важи и за Безтелесните. Томароа е единственият пост-Разделенски свят във Възел 611, който има условия за приемане на Аугментирани и Безтелесни, пък дори и само това да работят в областта на науката.) Освен това, поне десетина Безтелесни живеят (може би по-точната дума е „проявяват се“ официално там. Почти всички Аугментирани, и всички Безтелесни работят в областта на теоретичната физика и математика. По думите на един от Безтелесните, „тук е мястото, където пред очите ти обикновени Стандартни с кило и половина органичен мозък разкриват неща, които не би трябвало да са по силите даже на свръхинтелекти, консумиращи ресурсите на цяла звезда“. Реално обаче се смята, че приносят на Аугментираниите и Безтелесните към науката на Томароа е значителен, и че геният на учените-Стандартни често не би бил достатъчен без подкрепата на обработващите ресурси на Аугментираниите и Безтелесните. Има подозрения дали по този начин те не манипулират науката на Стандартните, но няма никакви доказателства.

Тъй като се смята за общоприето, че Безтелесни от по-високи класове биха могли безпроблемно да симулират ума на всеки възможен гений на човечеството, присъствието на Безтелесните там често бива смятано за вид забавление, или поддръжка поради съображения на Свръзката. Неофициално, същият Безтелесен е споделил: „Можем да симулираме всичко, което ни е ясно — но там е проблемът. 99% от гениите тук са ми ясни, мога да ги симулирам. От останалия 1%, 99% са ясни на върховите аналитици на Свръзката. От останалия от тях 1%, 99% са ясни на Предния фронт. Последният 1% обаче остава неясен за никой в човечеството.“ Не се знае дали това е истина, или завоалиран комплимент към Стандартните. Ако е вярно, би било предостатъчно обяснение за ползата на Безтелесните от съществуването на Резервата (макар и не единственото).

НОВА ЗЕМЛЕМОРИЯ

Свят номер 138123–567424, възел 611, релейна група 21.
Официално име: същото.

Светът е подобен на Земята по размери и климат, но сушата е около 1%. Съсредоточена е в един огромен архипелаг, заемащ северната част на едното полукълбо.

Светът представлява грубо копие на Художествен свят от възел 295, наречен Землемория и базиран на тезауруса от цикъла „Землемория“ на Урсула ЛьоГуин. Оригиналният свят има строго ограничение на използваните технологии (придържа се строго към тезауруса от цикъла). Това не е харесвало на някои от заселниците му, а понякога и на родени там. С времето недоволна група успяла да си издейства разрешение за нов свят. Била им е дадена Нова Землемория.

Двата свята не обръщат особено внимание един на друг, но поддържат обмен на хора, които биха били по-съвместими с другия свят. На Землемория много хора и изобщо не знаят за Нова Землемория; съществуването ѝ е информация, разпространяваща се предимно между недоволните от ограниченията на тезауруса там. На Нова Землемория повечето хора знаят за оригиналната Землемория (тя всъщност не е единственият свят, базиран на този тезаурус), и някои от тези, които предпочитат нейния тезаурус, получават разрешение да се прехвърлят на нея. (Това е един от малкото официално разрешени прехвърляния на по-сериозни групи хора между Възел 611 и други; Свръзката взимат мерки с него да не се злоупотребява, но както и за всеки друг такъв, се носят слухове, че тези мерки са били заобикаляни.

Централните острови на света са сравнително „цивилизовани“, в смисъл че поддържат широки връзки със системата светове. На централния и най-голям, Хавнър, се намира трансмитерът. В тези области се използват сравнително съвременни технологии — най-вече електричество (главно от вятърни и слънчеви електроцентрали, рядко от водни, приливни или вълнови), съвременни корабчета, и т.н. На места тезаурусът на оригиналната Землемория е съзнателно имитиран (и съчетан в същото време с повече или по-малко

съвременни удобства). Тези места печелят прилично от туристи (оригиналната Землемория не е достъпна за туристи).

В по-периферните райони изостаналостта е по-голяма. Те и приличат на оригиналната Землемория повече. Обстановката там е на практика средновековна; срещат се понякога съвременни джаджи, но като цяло хората там предпочитат да разчитат на различните заклинатели и магьосници.

Магията е интересен момент на Нова Землемория. Има я, макар да не е изобилна. Не е известно как точно е реализирана. От Свързката веднъж са казали, че е на същата база, както на оригиналната Землемория — но как е реализирана там не е било съобщавано никога.

Разпространено е мнението, че тя е приоритет на по-изостаналите („по-истински“) места, че на тях е по-силна, че там често се раждат хора с Дарбата (както наричат владееенето на магически способности там), и т.н. Истината по-скоро е, че на цивилизованите места по-рядко им обръщат внимание, и затова те по-лесно намират препитание и уважение в по-изостаналите. Също така, там са местата, където е по-вероятно Дарбата да бъде забелязана, и детето да получи каквото и да било обучение да я използва.

В по-изостаналите краища почти всяко селище си има като минимум заклинател, или поне вещица. Не винаги магическите им способности са кой знае какви — има и такива, които се оправят изцяло с мошеничество, хитрост или пък добри, често интуитивни познания в естествените науки. Повечето обаче са способни да правят заклинания в една или друга област. Някои умеят да вършат доста сериозни заклинания, и имат значителни познания в областта на теоретичната магия. Официално централно училище за магове няма; вместо това има неизвестен брой различни школи, най-често различно добри в едни или други аспекти. „Преподавателският състав“ на школите рядко е от повече от трима-четирима души.

Ако някой от маговете напусне Нова Землемория, изгубва силата си в значителна степен. Ако е по-силен обаче, може да запази част от нея, където и да се намира. При връщане обратно силата му се връща.

Една нерешена и досега легенда на Нова Землемория са драконите. Повечето магове упорито твърдят, че ги има. Някои казват, че са ги виждали, било насън или по магически път, било наяве. Други

— че не са, но са също точно толкова убедени, че те съществуват. Външни изследователи са се опитвали да дадат еднозначен отговор на въпроса; няма случай някой да е видял лично дракон, но въпреки това някои смятат, че ги има.

Веднъж представител на ръководството на Свръзката е бил попитан за това. Неговият отговор бил: „Откровен отговор ли искате?“. След потвърждението той отвърнал: „Не знам!“. Тълкуванията на този отговор са неизброимо количество.

Една смела хипотеза твърди, че всъщност драконите на този свят са Безтелесните, тъй като те били избрали вместо притежанието и имането — творенето и бъденето. Съгласно нея, Безтелесният е нещо като дракон — няма нищо свое, но може да сътвори всичко просто със „слово“, в смисъл, информация. И че тази им способност маговете, които всъщност са способните да се свързват с Безтелесните пряко с мисълта и „духа“ си, осъзнават като характеристика и същност на дракона. Че тази способност на маговете е сродството им с Безтелесните, и тя им дава „магически“ сили, които те осъзнават така. Авторите на хипотезата предполагат, че Свръзката се опитват да развият там тезаурус по алтернативно схващане на нещата.

БЕЛВЮ

Свят номер 957679–755588, релейна група 34. Официално име: същото.

Както повечето пост-Разделенски светове, е подобен на Земята като условия, но с посмекчени климатични разлики, както сезонни, така и географски. Като размер е малко по-голям от Земята, но силата на тежестта е същата. Сушата е 25% от повърхността на света, седем континента и множество острови. Има луна, малко по-малка от земната.

В много отношения Белвю е свят номер едно във Възел 611. Най-силната икономика във Възела, най-голям брутен обществен продукт, най-голям износ, най-голямо население за пост-Разделенски свят, и какво ли не още. Като брутен приход във Възела го превишава единствено Арената; като лични доходи или брутен обществен продукт на глава от населението — само още два-три свята. Като процент от населението на Аугментирани и Безтелесни отстъпва сред световите на Стандартни във Възела единствено на Томароа, като научно развитие — също. Сред първите пет свята е по грамотност (на практика 100%), а също и по стандарт на живота. Списъкът може да бъде продължен още много.

Населението на света е около 520 милиона. Произхожда основно от Западна Европа, в по-малка степен от Средна и Източна Европа и САЩ, и по мъничко отвсякъде другаде. Отначало дори са искали да кръстят света си Европа, но името вече са си оспорвали люто два други свята. (Единият от тях по-късно става Арената на Гилдиите, така че името в крайна сметка остава само за един свят.) Затова Белвю е бил наречен по името на населеното място, където официално е бил изготвен проектът.

Светът е тръгнал като амбициозен опит да се изгради либертарно общество, което да осигурява още по-голяма свобода от най-добрите налични тогава образци (злите езици твърдят, че конкретната цел е била да се формулират принципи, по-свободни и универсални от тези на САЩ от края на 20-ти век, като израз на европейския комплекс пред

САЩ), като в същото време предлага разумен минимум социална осигуреност. Проектът е бил започнат още веднага след като Безтелесните са съобщили решението си за изселване на човечеството от Земята, и е бил обявен за открит за участие и подобряване от всекиго. В течение на пет години е дискутиран, доработван и преправян с бесни темпове; на места работни варианти принципите на обществото му са били симулирани подробно, както чрез компютри, така и на живо — отначало само виртуално, а през последните две години и в няколко реални населени места, успели да си издействат подходящ статут. Подаден е за одобрение от Безтелесните буквално в последния момент.

Готовият проект е звучал наистина привлекателно — пълен контрол върху всички държавни органи от страна на всеки гражданин, пълна прозрачност за всичките им действия, задължение за стопроцентова отчетност до най-дребната подробност на всеки държавен служител или институция по всяко време пред всеки, който се поинтересува, на практика анулирани понятия за държавна или учреденска тайна, свеждане до нула правомощията на правителството да се разпорежда с каквито и да били фондове, които има как да не се управляват от него, и т.н. Всяко решение, което засяга над един определен процент от жителите, се взема чрез референдум; всяко решение на властта, срещу което се обявят над определен процент от засяганите от него, също отива на референдум, и ако съответната власт загуби референдума, пада от власт. Съдебен състав, взел погрешно решение, компенсира последствията за лична сметка. Данъците се събират и разпределят от данъчна служба при стопроцентова прозрачност. И в добавка на всичко това — няколко независими, издържани от данъците организации за контрол върху правителството, които да поддържат стопроцентовата прозрачност. Било е преценено, че децентрализираност и контрол върху властта над една критична степен реално ще я пазят от злоупотреби, и са били взети мерки нещата да са далеч над тази критична степен, и да се самоподдържат далеч над нея.

Към момента на Разделението проектът вече е бил много известен, и на Белвю са отишли над шест милиона души — най-голямата пост-Разделенска група във Възела, и една от най-големите тридесет пост-Разделенски въобще. Отначало обществото преживяло

няколко бурни поколения — хората просто не били свикнали на до такава степен свобода, и често правели глупости. Създадената система обаче успяла да издържи всички напъни свободите и контролът върху властта да бъдат орязани, и малко по малко нещата влезли в русло.

Имало и други проблеми. В течение на почти тридесет години бил създаван, по познатия вече начин, модел за социална структура, който да блокира плутокрацията. Тази задача се оказала доста трудна — въпреки огромните усилия, не успявали да постигнат перфектен модел. Накрая въвели също изискването за стопроцентова прозрачност, заедно със строги правила. Всички, които се занимавали с бизнес, изпищели ужасно. На два пъти били правени опити да бъде отхвърлено това изискване, но и двата пъти се стигнало до референдум, който бизнесът губел. Накрая се наложило да се примирят.

За да се избегне скриването на бизнеса под маската „лични разходи“, е бил приет закон поупките на имущество над определена (твърде висока) стойност да влизат в „зоната на прозрачността“. Бил е въведен и лимит за това колко „непрозрачни“ разходи може да има човек годишно. Отначало този лимит също е бил много висок, и е засягал реално единствено най-богатите хора на света. С времето обаче границите на стойност на имуществото и на непрозрачните разходи са били сваляни няколко пъти. В момента поупката на лека кола или хубаво обзавеждане вече изискват публичност, както и общи разходи над тези за сравнително скромнен живот. Нищо чудно прозрачността да бъде разширена още повече за в бъдеще. (Правозащитници понякога говорят за „Големия Брат“, но малко хора ги слушат. С методите на Големия Брат може да се контролира и последният купен бонбон; въпросът е кому е нужно това. А в общество на прозрачността за всеки Големият Брат не вирее.)

Моделът включва ограничаването на корпоративните печалби, и строги правила в кооперирането на бизнеса. (Много други светове във Възел 611 са въвели подобни правила; повечето претендират, че са си ги измислили сами, но истината е, че почти навсякъде са прекопирани от Белвю, на базата на техния успешен опит.) Антимонополните закони са изключително сурови: монополистът няма право да работи с печалба над половината от средната за света, и подлежи на регулация от още повече и по-сурови правила. Също така, предприятия там биват

обявявани за картел и при най-дребен повод (понякога дори при очевидни случайности). Моделът включва още много други елементи.

Резултатът от това е бил, че икономиката на Белвю доста време е кретала едва-едва. След като обаче бизнесът свикнал с тези правила и се примирил, поела бавно, но неотклонно нагоре. Причината за това е както реалната голяма свобода и на практика нулевата корупция, така и добрата балансираност на производство и потребление, осигурявана непряко от нея. Неведнъж преживявала сътресения, икономиката на света успешно е надминавала един след друг съперниците си, за да излезе през 927 г. ОР на първо място във Възела, пред Икс. Имало е опити светове (включително от други Възли) да се опитват да имитират икономически Белвю, но се е оказало безрезултатно — спецификата на икономиката му изисква неговите социални условия, а никой от имитаторите не е искал да ги приеме. Властта трудно сама се отказва от казана с меда.

Един елемент, за който на Белвю се заделят все повече пари, е гарантирането на плащанията към Белвю при търговия с други светове. Около 450 г. ОР е било прекарано решението при търговия с други светове, която съответствува на определени условия, плащанията към фирми на Белвю да се гарантират от правителството на Белвю, в рамките на определен бюджет. Бюджетът е бил определен като процент от брутните събрани данъци, изцяло извън контрола на правителството е, и гарантира за всяка година плащанията за първите еди-колко си реално изнесени стоки. С нарастването на икономиката заделяните всяка година в него суми са растяли... Условието, за да се гарантират плащанията към фирмата ти, са изключително сурови, но все пак позволяват да се печели по мъничко — а на бизнеса не му трябва друго.

Към 972 ОР точната дума за икономиката на Белвю е могъща. Светът се доближава по брутен обществен продукт до цялата Земя отпреди Разделението, и не е чудно до още около стотина години да я надмине. (Не е ясно доколко цените са съпоставими, но продукцията му е колосална: би позволила на милиард и половина души да живеят с жизнения стандарт на Белвю, а той е по-висок от стандарта на най-богатите държави на Земята отпреди Разделението.) Въпреки огромното потребление на света, над две трети от произведеното отива за износ, гарантиран или не — там процентът печалба се контролира

по-трудно заради по-малката прозрачност. Ако финансовите опции на правителството му не бяха ограничени, светът вероятно щеше да е пръв и по помощи за изостаналите светове; дори и така, той отстъпва само на три-четири свята във Възела. Разнообразието на продукцията не отстъпва на количеството ѝ; смята се, че ако Белвю прекъсне напълно вноса от външни светове, не само ще издържи, но дори жизненият стандарт няма да спадне кой знае колко.

Продукцията на Белвю определено е на отлично ниво, но е далеч по-малко рекламирана от тази на някои други светове. Причината е, че солените разходи за реклама често биват смятани за неприемливи в условията на пълна откритост, а рушветите за сделки са на практика невъзможни. Резултатът е, че тя се потребява някак без това да носи слава на света; например дори на самия Белвю значителен процент от населението смята стоките от Акура за една класа по-добри, а те са с на практика същото качество. Същото важи за технологичността и върховостта на стоките от Икс.

Много хора смятат, че Белвю е рай — работиш доста по-малко, отколкото примерно на Акура, а живееш много по-добре. Реално обаче разликата нито в жизнения стандарт, нито в количеството работа е кой знае каква. И на Белвю се работи здраво; по 40 часа седмично там работят само мързеливците. Просто заради пълната откритост там фирмите не са успели да наложат и направят част от обществените ценности изцеждането с работа докрай. По-високата производителност на труда е резултат главно от научно-техническото превъзходство, и донякъде на по-голямата по размер икономика.

Образованието и науката на Белвю, подобно на всички други централни блага, се издържа от фиксиран процент от събираните данъци. С разгръщането на икономиката това е довело до наливане в наука (а оттам — и в развитие) на колосални средства. Правителството също пренасочва натам всичко, което може; целта е да бъде постигнат и надминат като развитие и научни достижения Томароа, и Белвю да излезе на първо място във Възела и в това отношение. Засега обаче не се наблюдава съществено настигане; социални аналитици от Белвю коментират тъжно, че техният модел е добър за икономика и какво ли още не, но социалният модел на Томароа е реално ориентиран точно към фундаментална и донякъде приложна наука, и няма как да не е по-добър в това отношение.

Здравеопазването на Белвю осигурява най-високата средна продължителност на живота на Стандартни във Възела — около 115 години. Доходът на пенсионер там е най-често над добра заплата на повечето средно развити пост-Разделенски светове във Възела. Изобщо, почти всичко, свързано с икономиката и зависимо от нея е на първо или близо до първото място.

На фона на всичко това Белвю е изправен пред сериозен проблем: какво да прави с парите си. Търговският му баланс с другите светове е с огромен плюс; разликата между разходи и приходи за само година би могла да купи някой от по-изостаналите светове целия, дори по доста високи цени. Стигне ли се обаче до подобно нещо, населението на Белвю масово заявява: „За какво ни е изтрябвал някакъв келяв свят не знам си къде? Нашият собствен още не е усвоен и оправен докрай.“. Отделно от това, почти никой свят във Възела няма да посмее да продаде и малка част от себе си на Белвю: отвори ли дори малко кранчето, в следващия момент от него ще се излее потоп. Вече повече от двеста години Белвю или отлага вземанията си за „понататък“, или закупува символични или безсмислени неща от околните светове, или им опрощава непредставими суми, просто за да не спъва инерцията на икономиката си. И въпреки това има да прибира умонепобираеми количества пари.

Понякога закупеното си струва парите. Поредната столица на Белвю (светът на всеки към двеста години е принуден да мести столицата си — настоящата се превръща в претрупан и претъпкан мегаполис) е била проектирана, дизайнирана и оформена от елфи от Средната земя. Елфите твърдят, че са се опитали да отразят максимално добре духа на Белвю, и никой не може да го отрече. В същото време обаче градът не отстъпва по нечовешка, типично елфическа красота на обиталищата на елфите; смята се, че единственият по-красив град във Възела е столицата на елфите на Средната земя. (Дори да не е абсолютно вярно, с гаранция във Възела няма по-красив град на Стандартни.) Резултатът е, че не само никой на Белвю не се е усъмнил, че към сто и петдесет години търговски задължения са заплатени напълно достойно, но и Средната земя някак си все се оказва сред основните получатели на хуманитарна помощ в стоки от Белвю — до степен на практика да няма нужда да ги купува. А много от жителите на столицата на Белвю с удоволствие

хвърлят част от оскъдното си свободно време, за да поддържат доброволно и безплатно красотите на града.

Около 950 г. правителството на Белвю е предложило неофициално на Свръзката срещу тайните на трансмитерната технология всичките си взимания от други светове към момента и за сто години напред. Сумата е превишавала брутният доход на Арената за десет години, или на целия Възел за една година, и не е изключено да е най-голямата сума на сделка, предлагана някога в човечеството. Свръзката са отказали с мотива, че парите нямат стойност за тях. Било е сметнато, че ако сумата бъде отпечатана в банкноти, от пачките ще може да се построи милионен град. Наскоро след това предложение двама от ръководителите на Арената са полудели, а един се е самоубил; на ухо се твърди, че тези случаи имат някаква връзка с предложението, но не се знае каква точно. (Злите езици разказват, че онези са приели нещата като демонстрация на финансово превъзходство от страна на Белвю, и не могли да го преживеят.)

Жителите на Белвю често биват смятани от другите светове за егоисти. Официалната причина е, че по-слабо развити от Белвю светове го превишават като икономическа помощ за по-бедните светове. (Имало е предложение процент от данъците официално да започне да се отделя за помощи за изостанали светове, но не е било прието, поне засега.) Реално това мнение не е 100% вярно, но не е и 100% грешно. Въпреки направо приказните свободи на Белвю, там май са позабравили поговорката за сития и гладния, и често смятат жителите на по-слаборазвитите светове за мързеливци и некадърници. (Пословична за такова отношение е Академия, въпреки че от Белвю са закупили разработената на Академия технология за възстановяване на паметта срещу колосална сума в стоки — задълженията на Академия към Белвю за над сто години търговия.) Емиграцията на Белвю, отначало много лесна, е ставала все по-трудна; от около сто години на него Стандартни могат да имигрират само ако имат „изключителни достижения“. Хубавото е, че финансовите достижения не се броят за изключителни, тъй като Белвю така или иначе не знае какво да прави с парите си.

НАВАХО

Свят номер 685928–776375, възел 611, релейна група 31.
Официално име: същото.

Светът е смятан за класически Племенен; много учебници във Възел 611 го дават като пример за този тип светове. Базиран е на тезауруса на северноамериканските индианци отпреди да дойдат европейците.

Условията на света са подобни на тези на Земята; климатичните разлики между екватора и полюсите са доста по-малки, но сезонните са на практика същите. Географски е малко по-голям от Земята (площта му превишава земната с около една трета), но силата на тежестта е като земната. Сушата е 41% от повърхността на света. Високи планини от алпийски тип почти няма, сеизмична активност — също. Светът разполага с луна, доста по-малка от земната, но даваща почти същото количество светлина, заради високото си алbedo.

Населението на света е около 75 милиона. Единен официален език няма — всяко племе говори свое наречие; всички наречия обаче са доста сходни — тръгнали са при Разделението от три-четири основни, всичките сериозно допълнени с английския от о време. Както на доста Племенни светове, раждаемостта е сравнително висока. Средната продължителност на живота обаче е не повече от 50–55 години за мъжете; за жените и за мъже, починали от естествена смърт, е около 90 години. Причината за разликата са честите вражди между племената. Също така, въпреки взетите при Преселението мерки, на света са били пренесени някои инфекциозни болести, и те взимат данъка си, основно сред малките деца.

Флората е типичната за Северна Америка от онези времена; фауната обаче е дело на някой, който... е, поувличал се е малко. Надали по времето на индианците пещерните мечки още са били в толкова количество, също така не е известно да е имало останали живи мамути, дори само в най-северните области. И определено не е имало саблезъби тигри (на два по-рядко населени континента), нито петметрови динотериуми (на основния екваториален континент).

Проектът за света е тръгнал от един резерват в САЩ — група индианци навахо решила, че сега е моментът да осъществят истинското връщане към корените си. Първоначално от Свръзката им отказали с мотива, че заради стотина души не си заслужава да се отваря нов свят — доста чест отказ преди Разделението. Навахите обаче се амбицирали, и направили всичко възможно проектът им да се разчуе не само из всички резервати в САЩ, а и извън тях, но и по целия свят. Рекламата била отлично премислена; резултатът бил, че само за година вече желаещите за света били над сто хиляди. Повечето от тях не били реално от индиански произход; имало е хора от на практика целия свят.

Отначало навахите не искали да приемат на света хора не от индиански произход, но се оказало трудно, а и сериозно орязвало броя на групата. В добавка, от Свръзката ги посъветвали, че идеята не е добра откъм жизнеспособност на обществото, което ще създадат. Навахите се опитали да се пазарят — „от негър или бял индианец не става“. Безтелесните предложили възможността да променят външността и генетиката на всички желаещи, така че да бъде по-индианска дори от тази на навахите. (На практика се оказало, че използват масмедийното клише — желаещите промяна до един се оказали след нея като извадени от роман или филм по Майн Рид или Фенимор Купър, мускулести юначаги, пъргави и ловки като котки, и с най-индианския възможен вид.) Имало и такива, които не пожелали промяната, но се оказало, че „индианският ген“ е доминантен — още третото или четвъртото поколение вече изцяло били по външност стопроцентови индианци.

Тезаурусът на света е прекопиран максимално точно от този на индианците. Единственото по-забележимо различие е насадената тежка неприязън към причиняването на смърт. Пленниците в бой като правило се скалпират и измъчват, но след като или бъдат пречупени, или покажат, че това няма да стане, биват пускани. Първите от погнуса, вторите от уважение. По същия начин, тежките престъпници биват „принасяни в жертва на боговете“ — тоест, изхвърляни по определен начин през трансмитера, за постоянно изгнание от света. Причината за промяната в тезауруса е ултиматумът на Свръзката на тема смъртно наказание. (Още преди създаването на света навахите се опитали да се опънат по въпроса; от Свръзката им отговорили, че

молбата им за свят ще бъде разгледана само в комплект с писмени гаранции по въпроса. Навахите се опитали още два-три пъти да се пазарят, но били изобщо приети за среща чак когато донесли писмените гаранции — в последния момент, преди приемането на проекти да приключи.)

Трансмитерът на света е разположен на най-големия континент, и се смята за свещено място. Всички племена имат свободен достъп до него (въпреки че обичаите на всички забраняват, или сурово осъждат идеята да се премине през него без крайна нужда).

Името на света е дадено в чест на племето на авторите на проекта. Иначе някои други племена реално са дали за него повече хора. След преселението им новоиндианците се разделили по племена, наречени на някогашните индиански племена (някои са създадени без нито един представител от оригиналното племе — към момента вече е нямало живи, или пък никой от тях не се е бил присъединил).

Като тип връзка навахите пожелали хем да имат връзка с другите светове, хем тя по никакъв начин да не влияе на начина им на живот — включително да не съблазнява потомците да емигрират. Детайлите оставили на Безтелесните, при условие да спазят духа на идеята с пълна точност. Безтелесните реализирали нещата по смайващо прост и ефективен начин.

Ако човек от Навахо напусне света им, трансмитерът го променя, давайки му необходимите познания, умения и култура, за да се справи със задачата си. (Колкото на собствения му свят го бива за нея — некадърникът си остава некадърник, ако и вече да знае как примерно се пилотира космически кораб.) При връщането обаче промяната е обратна — всичко придобито се изгубва. Спомените от външния свят биват трансформирани до индиански еквиваленти (не винаги — някои хора запазват в една или друга степен истинските си спомени; смята се, че това са тези, които не биха се съблазнили от каквото са запомнили).

Ако външен човек отиде на Навахо, трансмитерът го променя външно съобразно целта на посещението, за времето, докато е там. Първите дипломати, решили да установят контакт със света, били здравата смаяни, когато смокингите им се превърнали в пищни индиански носии, окичени с купища скалпове, а те освен с орлови профили се сдобили с количество бойни белези, вдъхващо

преклонение сред младите индианци. Шокът бил още по-тежък за жените между тях, тъй като включвал и смяна на пола — индианците нямат вождове жени. Като капак, оказало се, че затритите в зубрене на индиански наречия месеци са били безсмислени — всеки от тях вече говорел перфектно нужните им езици. При напускането на света всичко изчезнало обратно, с изключение на владенето на езиците. Още повече са били изненадвани научни екипи, опитали се да посетят света с оборудването си. Твърди се обаче, че най-тежък е шокът при редките опити да проникнат там на мисионери и свещеници.

Понякога посетители се изкушават да разказват на местните индианци истината за света отвъд, но никой не им вярва — преданията на заселниците са отдавна забравени, а как да повярваш на нещо, което никога не виждаш? При което, дори да пратиш човек, той разказва съвсем друго, като се върне? С времето това се сдобило със специфична индианска диагноза — „лудост по небето“ — а посетителите (а и малкото индианци, запазили реални спомени за отвъд) се отучили да разказват неща, след които ги смятат за луди.

Светът върти ограничена търговия през трансмитера си. Износът е основно произведения на изкуството — маски, индиански атрибути, амулети и подобни. Вносът е... „познай какво ще закараме на индианците този път“. Консервите се превръщат в парчета пушено или сушено месо, или други продукти. Инструментите — в най-подходящия им местен еквивалент; ако са хитро подбрани — в нещо, което го няма на света, но определено е племенна технология. Антибиотиците и успокоителните — в майсторски направени шамански мазила и отвари от местни халюциногенни растения. И така нататък. Понякога резултатите от превръщането са безнадеждно комични; като класически примери се дават опитите да пренесат часовници или компютри.

Като легенда се разказва историята на наследствения лък на вождовете на шошоните — изключително изработен баленово-костен лък, със смайваща далекобойност и точност. Дребен търговец обещал срещу огромно заплащане на вожда на шошоните оръжие, с което може да се завладее светът — бил успял да закупи изгодно на Арената тежък щурмови бластер, производство за специалните десантни части на Легиона. След като го пренесъл през трансмитера обаче, шошоните две седмици се чудели защо той бяга от тях и се крие. Накрая го

заловили и закарали пред вожда си. След изпробването на лъка впечатленият вожд заявил, че с това оръжие наистина може да се завладее светът, и се извинил на търговеца, че не му е вярвал преди това. Търговецът си тръгнал не само със скалпа си, но и с щедри дарове в добавка на уговореното заплащане. Кое не му донесло много щастие — от другата страна на трансмитера го чакал отряд от Легиона, пренеприятен разпит на тема някои негови покупки, и в крайна сметка — затвор.

КОДЗИЯМА

Свят номер 351160–876811, възел 611, релейна група 8.
Официално име: същото.

Светът е подобен на Земята като условия и размери. Сушата е 18% от повърхността на света, и е нахъсана на хиляди острови и островчета. Плутонизмът е силен — няма твърде разрушителни земетресения, но под 10% от площта на сушата е неземетръсни зони, и на над 40% от островите има действащи вулкани. Светът има луна, подобна на земната, и въртяща се още по-близо до него.

Официално светът се води пост-Разделенски, със забележката „с милитаристичен и донякъде ксенофобски уклон“. Населението на света е около 80 милиона. Официален език е японският от времето около Разделението, със силно влияние от японския от епохата Токугава. Раждаемостта е типично ниска за пост-Разделенски свят, развитието — малко над средното за категорията.

Проектът за света е тръгнал от прослойка японци, убедени, че расата ямато е по-добра от всички други, и е призвана да успява. При Разделението са провели изключително успешна рекламна кампания, и са записали за света почти три милиона души, само японци — други националности не са били приемани. Не всички от първоначално записалите са били националисти, но с времето този начин на мислене се е наложил.

Повечето подобни „националистни“ светове са се променяли с течение на времето, но Кодзияма е от запазилите духа си. Не са стигнали до открит расизъм и юридическа дискриминация на другите раси, но на практика отношението към хора от извън света, и особено към неяпонци, е студено и неприязнено. Формата на управление е империя, строят — официално феодален. Официална и задължителна религия е шинтоизмът. Съчетанието с пост-Разделенски технологии може да изглежда странно на незапознатите, но определено е успешно. В добавка, феодалите на Кодзияма рядко си позволяват своеволия и глупости към субектите си — техните сеньори желаят да са силни, а подобни своеволия отслабват феода. Иначе обаче светът е доста

авторитарен, в много отношения дори тоталитарен — например контактите с чужденци са забранени на обикновеното население, и всякакви посолства и прочее се охраняват строго, с цел „опазване на Кодзияма“. Светът с огромно нежелание е преглътнал изискването на Безтелесните за липса на смъртно наказание, и от време на време се опитва да пробва докъде стига търпението им.

Кодзияма е откровено милитаристичен свят. Не е имало случай да упражнят силата си за агресия, но се смята, че той вероятно е първият по военна сила не-Стражев свят във Възела. Официалното обяснение за това е, че една империя никога не може да разчита на други да я пазят, и трябва да може да се справя и сама. Реално се смята, че светът чака по японски търпеливо системата на Стражевите светове да западне и загуби сила, за да се проявят.

На два пъти Кодзияма са подавали кандидатура за приемане като Стражев свят, но им е било отказвано. Официалният мотив е недостатъчна военна подготовка (и нежеланието им императорът да бъде подчинен на Върховното командване на Стражевите светове); реално се смята, че основната причина е ксенофобията им. От Кодзияма и двата пъти са протестирали енергично срещу отхвърлянето.

(Втория път от Върховното командване им предложили съвместни изпитателни военни маневри на космическите флоти с някой Стражеви свят. За уговорените маневри пристигнал от Стражеви светове само един кораб — тежък космически крайцер от Легиона. Двадесет и пет километрово чудовище, което превишавало няколко пъти като маса целия космически флот на Кодзияма. Командирът му с удоволствие приел ролята на „врага“, и предложил на флота от Кодзияма с цел по-добро обучение да стрелят по него с истински оръжия — нямало опасност да пробият защитата му. Оказало се вярно — атомните торпеда били успешно отклонявани, а по-леките оръжия не можели да направят нищо на бронята му. След това командирът направил пробна демонстрация на използване като оръжие на подръчни средства, и с едно включване на двигателите на крайцера на пълна мощност разтопил на дълбочина няколко километра едната страна на един по-голям астероид... От Кодзияма не са подавали повече молби за приемане за Стражев свят, и външното изражение на военната им сила станало доста по-прикрито.)

Отношенията на Кодзияма с околните светове също не са особено добри. На няколко пъти се е стигало до дипломатически скандали с Британия, Релейния им свят — също пост-Разделенски, но с викториански уклон: от Кодзияма претендирали, че император е по-висок сан от крал, и следователно кралят на Британия да признае върховенството на императора на Кодзияма. Естествено, от Британия не са се съгласили... Особено лоши са отношенията между Кодзияма и Бушидо: от Кодзияма смятат военните от Бушидо за предатели на японската идея и нация, докато на Бушидо смятат жителите на Кодзияма и всичко, свързано с тях, за отвратителна и позорна карикатура на себе си. (И не са далече от истината — има пословица, че като си делили японското наследство, самурайството се е паднало на Бушидо, а театралниченето — на Кодзияма.)

Стражевите светове (а и не само те) не гледат с добро око на Кодзияма. На практика цялото научно развитие на света е в, или се прилага най-напред във военната област. Както на всеки свят със сериозна наука, и там понякога се правят открития, които рискуват да засилят рязко военната мощ на света, и така да застрашат военната сила на Стражевите светове във Възела. Засега е нямало случай това да успее, но не се знае какво предстои. (Не че на Кодзияма някой сериозно би желал противопоставяне примерно срещу флота на Легиона, но все пак...)

Широко е известен случаят с Ишихаро Игасаки. През 896 г. той успява да се промъкне тайно в представителството на Легиона на Кодзияма, и поисква убежище там. Оказва се, че е работил като учен за армията на Кодзияма, и е участвал в разработване на технология, която може да измъкне на практика всички спомени на човек, дори мъртъв, дори по само част от мозъка му или от специален „трансмитерен образ“ на трупа. (Технологията се е базирала на един от страничните ефекти при работата на определен тип трансмитери.) Бил е осъден задочно на Кодзияма, на постоянно изгнание от света. (Искали да го осъдят на каторга, но Безтелесните дипломатично предупредили, че ако там вземе да му се случи нещо, Кодзияма ще загуби трансмитерната си връзка.) Комисията по престъпниците го разпределила на Академия. Екипът, в който той работел, успял в течение на тридесетгодишна работа да приспособи технологията за

възстановяване на спомените на живи хора, изгубили ги при злополука.

(Нещата не свършват с това. Наскоро след заселването му на Академия имало опит той да бъде убит — по една случайност неуспешен. Убиецът бил проследен обратно до Кодзияма. Постреснатото ръководство на Академия решило да прибегне до сериозни мерки — наело тихомълком на Ишихаро охрана от Бушидо. След два месеца имало повторен опит, осуетен от охраната. Убиецът успял да се измъкне; охраната обаче повикала нова смяна от Бушидо, която да ги замени, след което заминала за Кодзияма. След един месец се върнали и известили Научния съвет, че животът на Ишихаро вече е извън опасност, и охраната може да се снее. Повече покушения срещу него не е имало. Нито от Бушидо, нито от Кодзияма са разкрили каквито и да било подробности около случилото се там.)

ВИШНУ

(кандидат-космически)

ТАСМАН

(провалил се опит за пост-Разделенски)

ЕВРОПА

(не особено успешен пре- и пост-Разделенски)

БРИТАНИЯ

Свят номер 955175–451479, възел 611, релейна група 8 (Релеен).
Официално име: същото.

Пост-Разделенски по развитие, този свят е заложил в основата си викторианството, и (до голяма степен заслужено) бива причисляван към Викторианските светове.

Физически светът е доста точно подобие на Земята; има една луна, която също е съвсем подобна на земната. Планетната система е почти същата, единствено Сатурн няма пръстени (планетите са наречени на имената на тези от Слънчевата система). Растителният и животински свят е също максимално точно подобие на този на Земята; само някои причинители на болести са спестени. Планетата освен основния си викториански тезаурус подслонява официално поне още един, а учените определят и още един, официално непризнат.

Официалният тезаурус на света е викторианският. Идеята е била да съчетаят съответната ценностна и възгледова система с пост-Разделенско ниво на развитие, и до голяма степен са успели. Икономиката е напълно сериозна, работи се не само приложна, но и фундаментална наука. Интересното е, че са успели много добре да съчетаят научното развитие, правено предимно от богати учени-безделници, с нуждите на промишлеността. (Носят се слухове, че често научният принос идва не толкова от лорд Еди-кой си, колкото от талантливия му лабораторен прислужник.)

Основната част от населението на викторианския тезаурус (около 40 милиона) живее на Британските острови; малка част населява близки части на Европа, или неголеми колонии тук-там из света. Столицата, естествено, се нарича Лондон, и е на съответното си място. Построена е така, че максимално да наподобява Лондон от края на 19 век (доколкото пост-Разделенското развитие го позволява). Трансмитерът се намира в едно от предградията ѝ.

Управлението е монархия — не чак парламентарна, но не и съвсем абсолютна. Кралската фамилия на Британия официално има пряка генетична връзка с последните четири династии на Обединеното

кралство отпреди Разделението. Връзката обаче е постигната чрез съвсем съвременни технологии — трансплантация на гени, извлечени от останките на крале от тези династии. (Това не се афишира особено.)

Британия е един от сравнително малкото Викториански светове, на които аристокрацията включва под 1% от населението на света. Прието е, че благородничеството може да се предава и по майчина линия, ако бащината не може да го предаде (което в различните случаи се тълкува по различен начин). Някакво ниво на социална осигуреност се постига по църковна линия (глава на църквата се явява пак кралската особа), и на различните общински власти: бедняците никак не живеят щастливо, но чак до гладна смърт е трудно да се стигне.

Освен викторианците, на света около 200 г. ОР е подслонен и тезаурус на араби отпреди исляма. Състои се от неопределен брой племена, всяко от което се кланя на някакви племенни богове. Общата му численост се предполага, че е около 10 милиона. Заема основно Арабския полуостров, но преселници от него започват да се движат и към съседни области. Нивото му на развитие е типичното за арабите от няколко столетия преди Мохамед. Каквито и да било централно управление или власт нямат. Въпреки това, скарванията между племената са изключително редки, и на практика няма случай да са достигали до военни действия.

Бъдещето на този тезаурус е трудно за предсказване. Раждаемостта е средно по 7–8 деца на семейство, ако не и повече, но при това ниско ниво на развитие не повече от половината деца доживяват до зряла възраст. Въпреки това, населението му расте бързо, и се очаква до триста-четиристотин години да надмине това на викторианския тезаурус. Някои учени предполагат, че е възможно да се стигне до враждебни действия между двата тезауруса; други обаче смятат, че с нарастването на плътността на населението арабският тезаурус ще създаде централна власт, която ще може да преговаря с викторианския тезаурус, и да се сключат мирни споразумения.

Трета, извънредно интересна група, е наричана от някои учени „африкански тезаурус“. Произходът ѝ е от хора от първите два тезауруса, които по един или друг начин са достигнали областта около езерото Виктория, и на запад от нея, чак до Атлантика, и са образували верига от племена. Как точно тези хора са напуснали тезаурусите си, и

са се събрали в Африка, е загадка; много случаи са проследени и обяснени с точност, но общата картина все още се губи.

Социалният строй на повечето от племената е някаква странна „племенна демокрация“. Детайлите са различни в различните случаи, но почти навсякъде става дума за вождове, които биват избирани от цялото племе, било доживотно, било за определен период. Условиата на живот като правило са напълно примитивни, и отговарят на тези на африканските племена на Земята повече от хиляда години преди Разделението. Езикът на племената е още по-странен: към Атлантика предимно диалект на викторианския английски, към езерото Виктория — предимно диалект на староарабски, двата се преливат един в друг до голяма степен плавно. Вероятно това отразява процента на смесване на пришълците от двата тезауруса.

Друг странен момент е цветът на кожата. Като правило, африканците са доста по-тъмнокожи както от викторианците, така и от арабите. Генетично и антропологично обаче връзката е неоспорима; предполага се, че е налице реакция на приспособяване към по-силното слънцегреене. Това мнение се подкрепя от факта, че децата като малки обикновено са светлокожи, и често светлокоси, и потъмняват с порастването.

МУЛЕН РУЖ

Свят номер 875967–478033, възел 611, релейна група 24.
Официално име: същото.

Пост-Разделенски по развитие, този свят се числи към Развлекателните. Официално се води „свят на удоволствията, артистите и хората на изкуството“. Реално предлага какви ли не удоволствия и развлечения, значителен процент от тях в областта на секса.

Физически светът е подобен на Земята; географски е грубо нейно подобие. Населението е около 26 милиона; на света постоянно се намират и поне още толкова посетители.

Светът на практика не произвежда нищо, освен развлечения — всичко се закупува отвън. Населението е заето на практика 100% в развлекателната индустрия, около половината — в тази ѝ част, която е някакъв вид публични домове. Официалният език на света е френският от края на 19 и началото на 20 век; на много места се използва възстановка на парижкото арго от времето на Франсоа Вийон. Като по-шикозно и по-така. (Не ги знаете? Срещу сравнително скромна сума трансмитерът към Мулен Руж ще реши този проблем.)

За разлика от доста други Развлекателни светове, Мулен Руж е тръгнал като такъв по начало. Остелите на проекта са богаташи от американо-австралийско-еврейско-арменско- и какъв ли не още произход (поне така се твърди); населението е още по-разнообразно в това отношение. Често се казва, че най-малко представената пред-Разделенска нация в него са реалните французи. Идеята е била за свят на развлеченията, който официално е собственост на групата основатели. От Свръзката се съгласили, с условието на света да бъдат приемани и други желаещи, и да не бъдат поставяни в положение на официално робство или крепостна зависимост, или други подобни, и родените на света да стават негови съсобственици наравно със сегашните.

Още отначало собствениците на света са се сблъскали с проблема за населението — свят с техния профил има нужда предимно

от голям брой млади красавици. Проблемът бил решен с помощта на Свръзката (не е ясно как собствениците са ги убедили — има купища предположения). Към момента светът разполага с над 20 трансмитера, специализирани за промяна на външността на човек, и от време на време, с разрастването на населението и бизнеса му, се сдобива с по някой нов.

Един доста неочакван ефект от това е практическото безсмъртие на жителите на Мулен Руж. Когато възрастта те направи негоден за работа (а там няма глезотии като пенсии или социални помощи — или работиш, или си търсиш друг свят), можеш да подпишеш договор със собствениците. Ти на тях задължението да работиш за тях още едноколко си години, те на теб тяло, подходящо за каквато работа решат да ти определят, за това време. На света има хора, които помнят Разделението; неотдавна доайенката на „компаньонките“ на света е отпразнувала хиляда години в професията... Свръзката са били питани неведнъж не реализира ли този механизъм точно това, което са били поставили навремето като условие да не стане. Те са отговорили: „Собствениците на света не принуждават никого да подписва или преподписва договора си. Оттам нататък нещата не са наш проблем.“

Както и следва да се очаква, корупцията в тази област е много, и е неприятна. По принцип се гледа да ти предложат работа и тяло, които да не са много различни от предишните, за да не се хабят време и средства за преобучаване — но на практика рушветите решават всичко. Голямата част от спестеното от работещите на Мулен Руж отива именно за тези рушвети; тези, които ги получават, на свой ред ги плащат, за да получат властта за решения, и т.н. Веригата свършва в крайна сметка, естествено, при собствениците на света, и вероятно е основният им източник на доходи, още по-голям от официалните.

За тези, които не искат или не могат да си платят рушвета, животът може да е доста интересен. (По разказ на един тамошен Марко Тотев: „Таман свикнах да съм проститутка, и почна да ми харесва, и хоп — направиха ме готвач-китаец. Таман се научих да готвя пустите им оризи и бамбуци, и мирясах от тъпи клиенти, и хоп — рецепционистка в хотел. Таман се научих да се мазня на клиентите и да ги омайвам с приказки — хоп, планински спасител. Това живот ли е?“)

Определено е живот — почти няма случай някой да се е отказал да преподпише договора, или да се е изселил на друг свят по своя инициатива. А като се има предвид, че е и доста дълъг живот, напливът за емиграция към Мулен Руж е сериозен. Приемането на имигрант там по същество е наемане на работа; из Възела битува изразът „смотано като интервю за работа на Мулен Руж“. Подобни приемания хич не са чести и лесни; населението обаче расте само за тяхна сметка. Смъртността там, макар и близка до нулата, е по-висока от раждаемостта, която е нулева — във всички договори има задължителна клауза за прекъсване на възможни бременности; всички женски тела, които могат да бъдат получени на Мулен Руж, са безплодни, и без менструация. (Кое то им спестява някои неудобства в някои разпространени там професии.)

От тези трансмитери могат да се възползват не само жителите на Мулен Руж, но срещу подходящо заплащане — и посетителите там. Официално това се прави, за да се наслаждават по-добре на развлеченията, и всякакви промени задължително се връщат обратно при напускането на света (изискване на Свръзката). Носят се слухове, че на практика срещу аастрономически рушвет и това може да се заобиколи... ако от Свръзката не усетят, тогава няма гаранция.

Собствениците на Мулен Руж са най-грижливо пазената тайна на света. Официално не се знае дори колко са, да не говорим кои са. Предполага се, че сменят външността си поне по няколко пъти на ден; носят се за тях какви ли не слухове. Въпреки това, е имало два успешни и поне двадесет неуспешни опита за покушения срещу тях; опитите, когато по погрешка е пострадал някой друг, просто не могат да бъдат изброени. Твърди се, че де що има по-едър пресъпник във възел 611, се е опитвал да ги изнудва за пари със заплаха за покушение. Голямото богатство си има и неприятни страни.

АКУРА

Свят номер 485320–757593, възел 611, релейна група 51 (Релеен).
Официално име: същото.

Стандартен пост-Разделенски свят. (Пословично стандартен — доста от жителите му, а и от други светове, твърдят, че ако във Възел 611 има състезание по скучност, Акура ще е сериозен претендент за титлата.)

Светът е почти напълно земеподобен. Минимални разлики в географията и звездното небе, всичко останало е същото — звезда от клас G2, луна, подобна на земната, и т.н. Единствено разликата в сезоните е малко по-малка (наклонът на оста на въртене на планетата спрямо еклиптиката е 9%).

Официалният език на света е междусветският английски. Населението е около 280 милиона, и по начало е събирано „отвсякъде по малко“. Това е включило отначало почти само развити държави — проектът е бил известен навремето предимно в тях. Идеята е била: като не може да се остане на Земята, да си направим подобно общество където идем, тъкмо да е по-уредено и по-спокойно. И определено са успели.

Като развитие Акура е точно „в опашката на първата вълна“ на развити светове на Стандартни във Възела. Статистиките я класират между 10 и 15 място по развитие, в зависимост от критериите. Престъпността там е под средното за подобен свят; стандартът на живот е един от най-високите във Възела. Природата е запазена сравнително чиста, законодателството е отлично уредено. Дипломатическите отношения с околните светове са отлични, икономиката — също. Опазването на човешките права е на ниво, изобщо — на пръв поглед свят-мечта.

С един огромен недостатък — колко се работи там. Формално светът има закони за 40-часова работна седмица и т.н., но на практика никой не работи под 60 часа седмично — и то напрегната, интензивна работа; средната цифра вероятно е над 70 часа. Корпорациите и учрежденията заплащат щедро извънредната работа, но утешението не

е голямо — режимът е просто съсипващ. Най-големите корпорации предлагат два месеца годишна платена отпускат, като задължително пет месеца се работи, а един се почива — така пазят служителите си от разболяване от преумората; почти всички останали се мъчат да постигнат същото. Въпреки това, всяка година средно около 5% от работещото население прекъсва работа за няколко месеца, година или докато си намери нова — или за да си почине, или заради невъзможност да издържа на режима.

През първите около сто и петдесет години на Акура безработните никак не са били глезени. Шест месеца получаваш някаква мизерна помощ (ако си търсиш енергично работа), след това — нищо. Проблемът си е твой. Това спомагало за „донатягането на гайките“, и до голяма степен е създадо културата на работливост на Акура. През последните петдесетина години от периода обаче гайките ставали все по-очевидно пренатегнати; накрая икономистите обявили официално, че това положение вече осезаемо повече вреди, отколкото помага. В същото време най-големите корпорации вече били въвели режима „пет към едно“, също не от доброта към служителите си. В крайна сметка било прието безработните да получават „средства за оцеляване“ неограничено време, и централно спонсорираните програми били насочвани по възможност към безработни. А когато околните светове научили за това, било въведено още едно изискване — безработният или да е роден на Акура, или да е работил поне 10 години на нея. Защото „стандартът на оцеляване“ е мизерен по мерките на Акура, но доста приличен по тези на много други светове във Възел 611.

Времето на обикновения човек на Акура тече доста еднообразно. Дванайсет, четиринайсет, понякога повече часа напрегната работа на ден, шест, понякога седем дни в седмицата. В почивния ден — кино, или двубоите от Арената по видеото, или разходка-излет със семейното или лично електромобилче. А след по-тежка седмица, или две седмици общо без почивен ден — цял ден спане. През отпуската — излет в някой курорт, или на свят-курорт. И после пак въртележката... Въпреки отличното здравеопазване, продължителността на живота на Акура на работещи и на неработили цял живот се различава с 3 до 5 години; смята се, че натоварването си казва думата.

В промишлено отношение Акура е свят, който не е забележим с нещо особено — като изключим това, че е забележим със всичко неособено. Произвежда и изнася огромни количества всевъзможни разнообразни стоки, от всякакви видове концентрирани, консервирани или свежи храни, през смайващо разнообразие стоки за потребление, та до всевъзможни машинни, промишлени и други части, химически продукти и какво ли не още. Продукцията на Акура бива смятана ако не за върхово постижение, то за качествена и надеждна, и няма проблеми с пазарите: износът на света расте с по над процент годишно. Количеството научен продукт и приложни технологии, особено в областта на промишленото производство, също е впечатляващо. Географията на света е разнообразна и красива, но цените в курортите му са по силите на хора от не повече от петдесетина свята във Възела — трудът на обслужващия персонал, жители на Акура, не е евтин. Икономиката на света се смята за една от десетте най-силни във Възела, и за част от промишления му гръбнак. За поне два свята се смята, че живеят предимно от хуманитарни помощи от Акура; някои прогнозира, че след достатъчно време Акура ще намери начин да ги закупи. (Акура вече притежава повечето земя на един друг свят, Тасман, и тихомълком изкупува още; вероятно до около 100 години ще притежава над 90% от площта му; възможно е скоро след това да предложи на населението да закупи света им изцяло и официално.)

Корпорациите на Акура са нейното знаме в живота и острие в бизнеса. Най-големите от тях имат по над един милион служители. Биват смятани за „самураи“ в търговията: пробиват навсякъде, без значение на условията. Имат контакти по на практика всички светове из Възела, и джобовете им са буквално бездънни — особено като става дума за търговски контакти, рушвети за сделки и т.н. Имат чудесни връзки с правителството на света, и често си вършат услуги. Отношението им към служителите е прилично, поне докато служителят е полезен и трудолюбив (по мерките на Акура, а това не е лесно); принципът там е: „мислете за работата, ние ще мислим за вас“. Нормалното положение е корпорацията да ти осигурява всичко, което иначе би ти гълтало времето и силите и би те отклонявало от работата — плащане на данъци и сметки, гледане на деца, почистване на дома, здравна помощ, грижи по раждания и погребения...

Желаещите да имигрират на Акура са много, но това не е лесно — светът има изисквания за образователен и професионален ценз на приеманите, и лимити за количеството приемани годишно. През последните осемдесет години има програма за приемане на ограничен брой хора без ценз, на лотариен принцип, срещу задължението да покрият по-късно разходите по обучението им. Програмата се е оказала като цяло успешна, и се обсъжда разширяването ѝ. Обратно, желаещите да напуснат Акура са твърде малко (пенсионерите не се броят — доста жители на света след пенсиониране отиват да живеят на някой свят-курорт с ниски цени; цените на Акура са високи, и само с обичайната пенсия там не се живее богато). Така че населението на Акура нараства както за сметка на естествен прираст (доста минимален), така и на имиграция (за последните 20 години тя достига почти 200 000 души годишно; чуват се гласове за ограничаването ѝ).

БАЙКОНУР

Свят номер 423016–369013, възел 611, релейна група 27 (Релеен).
Официално име: същото.

Космически свят, базиран основно на тезауруса от съветската и руска програма за навлизане в космоса, и допълнен с елементи от сродните тезауруси на някои от другите ранни космически държави. Техническото му ниво отначало е било фиксирано на това от разцвета на съветската космическа програма (80-те години на 20 век), но след това е взето решение да се остави да се развива. Към момента Байконур не отстъпва като космически възможности на поизостаналите Космически светове, въпреки „назадничавия“ старт. И жителите му се гордеят с това повече, отколкото със статута на Релеен свят.

Официално Байконур дълго време е бил класифициран като пост-Разделенски свят с космически уклон, подобно на Теоактлан или Вишну. Невероятният ентузиазъм на байконурци по Космоса обаче им е спечелил това да са изключение от правилото за поне 5% от населението извън планетата, и около 800 ОР са били официално прекласифицирани като Космически свят. Прогнозите са, че до не повече от 150 години те вероятно ще изпълнят условието. Ентузиазмът им им е спечелил доста дарения във вид на технологии от други Космически светове, особено след официалното им прекласифициране.

Светът е около два пъти по-малък от Земята като площ; силата на тежестта също е с десетина процента по-малка. Има две луни, и двете мъничко по-малки от земната, едната на орбита като тази на земната луна, другата на по-далечна (обикаля около света за период от 94 дни). Слънцето им е гореща звезда от клас F5; системата му съдържа 18 големи планети. На около 500 астрономически единици обикаля втори компонент на системата — червено джудже, с още повече планети. Почти всички от планетите имат по няколко спътника; спътници имат дори някои от спътниците. Байконурци шеговито казват, че в тяхната

система се лети ниско наведен, за да не те удари някой спътник по главата.

Населението е около 15 милиона, и произходът му е най-разнороден. Смята се, че най-голямата група като произход са руснаци; официалният език също е руски, макар че на практика всички владеят и междусветски английски. Немалко светове са учудени как свят с население под 100 милиона успява да развива толкова интензивна космическа програма; байконурци се гордеят с това. Всъщност, не е особено чудно — стандартът на живот на света е доста мизерен, всички ресурси отиват за Космоса. Хората обаче са приели това за нормално; емиграцията от Байконур, въпреки че е свободна, клони към нулата. Имиграцията е по-висока, въпреки плашещия имидж на нисък жизнен стандарт — повечето светове смятат стандарта на Байконур за нещо като този на Съветския съюз от 20 век, и не са далече от истината. Байконурци обаче харесват положението си, поне повечето от тях. Околните светове — къде охотно, къде не — ги признават за „хора на идеята“, и това положение се поддържа от свободния имиграционен режим: на които не харесва си отиват, а от другаде идват които го харесват.

Около планетата се върти огромна орбитална станция с постоянно население почти пет хиляди души; тя е и основният диспечерски пункт на космотрафика на света. По-малки, с население от по няколкостотин души, обитаеми бази има на двете луни на планетата, на най-голямата луна на петата планета и на най-близката до слънцето планета. Постоянни пунктове с население по десетина-двадесет души има на поне още десет места из системата. Животът в тези бази е по-скоро борба за оцеляване (дори отлично оборудваната главна орбитална станция страда от чести технически дефекти — всичко по нея е правено с излишък от ентузиазъм), но твърде малко от жителите на Байконур биха се отказали от възможността да бъдат там. (А доста приличен процент успяват да посетят поне централната орбитална станция по един или друг повод, и този процент непрекъснато расте.)

В ход е активна програма за голямо разширяване на базата на спътника около петата планета (газов гигант, 1,2 пъти по-голям от Юпитер) — предвижда се тя да достигне петдесет хиляди души население. В началото си е изграждането на втора голяма станция на

орбита около Байконур; планира се експедиция до втория компонент на системата. Както и всички други космически проекти на Байконур, и тези са учудваща смес от технически талант и изобретателност, и ентузиазъм до степен на negliжиране на реалностите.

Столицата на света се нарича по същия начин. На централния ѝ площад (близо един километър широк) има точно копие на стартовата площадка на „Восток-1“, заедно с кораба; в името на символа той се поддържа постоянно готов за изстрелване, а веднъж дори е бил изстрелян за подsigуряване на спасителна мисия. На около триста километра на юг от нея е най-големият и най-стар стартов комплекс на света; там има стартови площадки за всякаква космическа техника — като се почне от площадка за „Союз“-и и се свърши с писти за последно поколение ракетоплани. Светът разполага с още три стартови комплекса; обменът му с орбита надхвърля десет хиляди тона полезен товар дневно. Интензивният космически трафик е на път да започне да замърсява атмосферата; мисли се енергично как това да се предотврати, или поне намали до поносими граници. Байконурци периодично молят Свързката за портални трансмитери; Свързката им отказват (обещали са трансмитер за между двата компонента на звездната система, но без да дадат определен срок, и доставянето му все се отлага — сигурно за когато експедицията дотам стане готова).

Байконурци държат да са хора със самочувствие. Неведнъж за спасяване на безнадеждно закъсали из системата изследователи са били организирани безумни експедиции, триумф както на безразсъдството, така и на изобретателността — и доста често са успявали. Външни наблюдатели неведнъж са отбелязвали, че тези хора май се вълнуват от романтиката повече, отколкото от ефективността — но всички признават, че в този дух има нещо завладяващо. На съветите „с по-малко безразсъдство щяхте да постигнете повече“ байконурци отговарят „с по-малко безразсъдство сега щяхме да сме изостанал земеделски свят“. Което обикновено запушва съветващите усти.

Принципът „Един за всички, всички за един“ е първо правило на света. Нерядко мениджъри на космически мисии от други светове лъжат персонала си, че ще назначат ръководител на мисията от Байконур, с цел повдигане на духа. Естествено, това никога не е било спазено — никой мениджър не би рискувал ентузиазирани безразсъдници да хвърли всичките ресурси за спасителна мисия при първия проблем.

Къде по-лесно е да оставиш някакъв там персонал да поизмре, и да се оправдаеш с невъзможност за спасяване.

Байконур често е обвиняван неофициално, че negliжира задълженията си на Релеен свят заради космическата си програма. Истината е, че тези задължения се спазват в рамките на приемливото за Релеен свят. Понякога може да има проблеми с трансмитерите, но кой ли Релеен свят ги няма?

ЛЕВАНТ

Свят номер 191883–210980, възел 611, релейна група 14.
Официално име: МС12.

Пост-Разделенски свят, издържащ се основно от търговия, и в по-малка степен от производство.

Светът е приблизително с размерите на Земята. Има луна, подобна на земната, но по-далече от планетата. (Албедото ѝ обаче е по-високо от това на земната луна, така че даваното количество светлина е на практика същото.) Сушата е около 20% от повърхността на планетата. Очертанията ѝ са изключително нарязани; светът има десетина континента и голям брой острови, но твърде малко места в него са на повече от триста километра от море в някоя посока. Няма също и твърде широки морета; местата, където на повече от хиляда километра наоколо няма суша, са също малко. Високи планини почти няма, твърде дълбоки океани — също: средната височина на сушата е около двеста метра, средната дълбочина на океана — към четиристотин метра (почти една трета от него е шелфова зона, с по-малко от двеста метра дълбочина).

Населението е около 90 милиона. Прирастът му е сравнително висок за пост-Разделенски свят (през първите около шестотин години след Разделението е бил още по-висок). Произходът му е предимно от народите на Западното Средиземноморие — испанци, французи, италианци, араби, а също португалци и гърци, по-малко от други народности. Официалният език е междусветският английски, по-големите народности обаче често използват за вътрешна употреба своите езици.

Точният произход на проекта за Левант не е напълно ясен. Официалната версия (поддържана от Безтелесните) е, че са обединили няколко проекта от различни средиземноморски народи в един. Всяка от народностите обаче претендира тихичко, че именно нейният проект е бил първи и основен. (Това не е единствената тема, на която народностите на Левант се дърлят помежду си. До буйни спорове

обаче почти не се е стигало; освен това, при външни отношения разликите мигновено се забравят.)

Първоначалното име на света — МС12 — е предложено от Безтелесните. С времето обаче живеещите заедно народи създали обща култура и народопсихология, базирани върху общото за Западното Средиземноморие. Оттам и им лепнали прякора „левантинци“, а на света почнали да викат Левант. Жителите му нямали нищо против, а търговците между тях бързо установили, че двете различни имена често са от полза при дребни далавери или бизнес-номера. Вече повече от сто години единственото място, където официалното име на света се използва, са официалните документи; въпрос на време е левантинците най-сетне да се наканят и да го сменят и официално.

Първоначално светът е бил замислен като стандартен пост-Разделенски, базиран основно на промишленост и селско стопанство. И двете не са били пълен провал, но не са били и кой знае колко успешни; производителността и стандартът на живот са били по-ниски дори от тези на някои пред-Разделенски светове. Около сто и петдесет години след Разделението нещата са били тръгнали съвсем на зле, и доста левантинци се били хванали да припечелват от търговия — първо на собствения им свят, а след това и на околни светове. Оказало се, че това носи някакви, макар и не блестящи доходи. Правителството на света забелязало това, и създадо система за поощряване на търговията навън. Малко по малко левантинските търговци стигали все по-далече, и често пробивали там, където други не успявали. Към момента почти няма отворен свят, с който те да не търгуват.

Левантинските търговци разчитат основно на две неща — ниска цена на стоките и малка търговска надценка. Често биват обвинявани, че продават ментета, и това не винаги е лъжа. (Всъщност, дори по-често, отколкото се предполага — просто по-качествените ментета не правят толкова лошо впечатление, и за тях не биват повдигани въпроси прекалено шумно.) Левантинецът се хваща да осъществи сделка и реализира стока срещу печалба, за която почти никой друг търговец не би си мръднал пръста, и се хващат и с начини, с които друг не би се занимавал. Най-обикновено нещо за левантинеца е да закупи стока от Космически свят и да я докара на Левант с космически кораб (светът разполага с орбитален портал за космически кораби, който може да бъде настроен да се свърже с кой да е друг орбитален портал във

Възела — а, по слухове, и с някои портали в други Възли), оттам да я прекара с камионен керван през два-три други трансмитера на светове, за да я прехвърли накрая на камили и влачи така със седмици по Пътят на Аллаха, или пък Орда, до крайния получател. Резултатът е, че вероятно над 5% от междусветската търговия във Възел 611 минава през ръцете на левантинците. Те са „тревата“ на търговския свят — с нищо незабележителни, но жилави и вездесъщи. На по-периферни (в икономическо отношение) и с малък търговски оборот и ниска печалба светове левантинските търговци често са единствените.

За трансмитерния портал на Левант се шушука, че е един от малкото начини за пътуване между Възли. Твърди се, че кораби на левантинци достигат през него до светове, разположени в други Възли, и търгуват с тях. (По принцип Бетелесните ограничават преноса на хора, стоки и информация между Възли, така че пътуването между Възли е много по-трудно, отколкото вътре във Възел.) Твърди се, че кораби, които желаят да пътуват до други Възли, трябва да бъдат одобрени от Безтелесните, и че от тях се искало какво ли не; някои от приписваните неща не звучат много достоверно (малко вероятно е например Безтелесните да имат нужда от шпиониране за тях сред Стандартните). Мълви се дори, че срещу достатъчно пари някой капитан може да те закара нелегално до друг Възел — нещо, което иначе е доста трудно — и дори без да знаят Безтелесните (което е трудно за вярване, но кой знае?).

Вътрешната икономическа структура на Левант е доста стандартната за пост-Разделенски светове пазарна икономика, политическата — също доста стандартна парламентарна демокрация. Заселени са реално само около 2-3% от сушата (почти цялата суша е обитаема и плодородна, с изключение на най-северните райони — близостта до море навсякъде прави климата мек и поносим). Земеделската продукция е прилична като качество, промишлената — също, но ниската производителност на труда (Левант е сред последните 10% от пост-Разделенските светове по този признак; има пред-Разделенски светове, които го изпреварват) води дотам светът да внася и земеделски, и промишлени продукти. Напоследък сравнително добра производителност се постига в голямосерийното производство на „имитации“ (евфемизъм за ментета) със сравнително добри

потребителски качества. Добрите търговски връзки на Левант осигуряват необходимия широк пазар.

ФРАУНХОФЕР

Свят номер 143201–212578, възел 611, релейна група 6.
Официално име: същото.

Светът официално е пост-Разделенски, макар че доста специалисти го считат за „киберпънков“. По собствените си документи, той се води „свят на свободата и прогреса“. Истината обаче е, че свободата по техните мерки има доста общо с правото на по-силния (в конкретния случай — по-богатия). Същото важи и за прогреса.

Светът е започнал съществуването си като проект на няколко пред-Разделенски високотехнологични корпорации за свят, където те да могат да развиват бизнеса си. Оста му е бил предварителен проект, изготвен от немския институт Фраунхофер-Гезелшафт; оттам получава името си проектът, а впоследствие и светът. (Всъщност, малко преди Разделението Фраунхофер-Гезелшафт са се оттеглили от проекта. Това обаче не е било огласено публично, и се знае почти само от историците. Причините никога не са били съобщени; повечето изследователи предполагат, че постигнатите договорености, главно балансът на властта, не са ги задоволявали.)

Някъде около самото Разделение, може би малко след него, корпорациите-организатори са обявили споразумение за общо ръководство и политика на света в областта на бизнеса и технологиите. Била е открито заявена целта Фраунхофер да стане водещият свят на възел 611 в областта на приложната и фундаменталната наука, и в производството и износа на особено високотехнологични продукти. (По това време това е била целта на между една трета и половината светове от Възела.)

Първите обявени продукти на света са били решения в областта на изкуствения интелект, генетичните технологии и пр., и очевидно са представлявали или са били базирани на секретни разработки на корпорациите-организатори още отпреди Разделението. Повече от петдесет години Фраунхофер е бил почти единственият свят на Стандартни във Възела, който е предлагал мощни изкуствени

интелекти, свръхвисоки генетични технологии, технологии за масово манипулиране и управление, и т.н.

Технологиите на Фраунхофер като цяло са били насочени към нуждите на големите корпорации (и то не най-обществено приемливите им нужди), и на свръхбогатите хора (пак не най-обществено приемливите). Смята се, че не един свръхбогаташ от о време е станал Аугментиран или Безтелесен чрез тези технологии. В същото време, това създадо на света твърде специфичен имидж: бил е характеризирани като „лабораторията на Франкенщайн“, „островът на доктор Моро“, и с други подобни ласкави имена. Отначало светът реално е бил водещ във Възела в технологично отношение, но насочеността му към не-масови технологии и продукти довела до това, че други светове го надминали. В момента е трудно да се прецени къде точно се класира по технологично развитие, особено като се има предвид, че почти всичките му постижения са „търговска тайна“ като същност, и това затруднява оценяването. Предполага се, че е някъде между 10 и 15 място, без обаче никой да смее да гарантира точност на преценката.

Официално светът има около 25 милиона население. Икономиката му се базира предимно на износ на корпоративните продукти. Повечето стоки, които потребява, се произвеждат и на него, но обикновено или качеството им куца, или цената (въпреки мизерния жизнен стандарт на повечето от населението) е по-висока от тази на някои внесени аналози. Освен това, печалбата от корпоративен износ попада в ръцете на корпоративните ръководства, а те често я харчат извън света, за не-масови стоки. Като цяло икономическият му баланс е леко положителен, но не твърде съществено.

Жизненият стандарт там е като изваден от някой киберпънков роман. Най-невероятни технологии се срещат на всяка крачка, но в същото време най-често са съчетани с мизерия. Там например ще видите някой самозван хирург да прави операции със супер-нанотехнологична техника, но в помещение, в което на повечето пост-Разделенски светове не биха държали и добитък. Често се спекулира, че по този начин корпорациите използват света си като безплатна лаборатория за експерименталните си измишльотини. Има доста данни, че това е близо до истината, ако не и самата истина.

Социално светът е преминал през най-различни системи. Започнал е като управляван от Съвет на Корпорациите. С времето постепенно се е превърнал в (де юре) парламентарна демокрация; властта на практика обаче продължава да бъде държана от затворена олигархия, съставена от ръководствата на корпорациите и на практика недостъпна за обикновените хора. Формално всички на света са равни като граждани; на практика това няма нищо общо с истината. Олигархията реално е обособена каста, отделена напълно от „простолудието“; връзката помежду им е твърде тънка, и се състои главно от най-безскрупулните кариеристи от простолудието. Изследователите обаче казват, че не всеки век се случва някой дори от тези хора да бъде приет в олигархията...

Олигарсите живеят сред разкош, какъвто могат да си позволят във възела само ръководствата на още два-три десетина-трийсет планети. Простолудието формално са свободни граждани, но всъщност нямат никакви права; правосъдната система и органите на реда реално са слуги на по-богатия. Ако никой не се интересува от теб — живееш щастливо и необезпокоявано (макар и в мизерия). Ако обаче някой по-богат се интересува, изчезваш безследно, и никой от околните не смее да твърди, че изобщо си съществувал — иначе ще те последва. Социолозите често дават Фраунхофер като пример за това, че демокрация и свобода са две абсолютно различни неща.

Всякакви прояви на организираност на простолудието на Фраунхофер действат на олигархията като червено на бик, и биват мигновено смазвани най-демонстративно, без значение колко безобидни са, без абсолютно никакво зачитане на законите, и най-често чрез подставени действащи лица (въпреки че това отдавна не заблуждава никого). Принципът е „днес клуб на филателистите значи утре революционен комитет“. Резултатът е, че хората там са научени да се боят от това да протестират, да се борят и въобще да се организират за каквото и да било като от смъртта. (Всъщност, за тях това най-често носи смърт на практика.) Фраунхофер е свят на победилия краен индивидуализъм, свят, на който обществото като такова реално не съществува.

Въпреки това, на Фраунхофер е имало няколко „революционни“ пробива — но не сред бедните. През 62 г. ОР група изкуствени интелекти успяват да получат тайно достъп до големи информационни

мощности, използват ги, за да установят ключов контрол върху сигурността на света, и принуждават ръководството му да им признае права на свободни единици. Преговорите са били официализирани като „съдебна молба“, за замазване очите на околните (не особено успешно). Подобни случаи е имало още четири пъти, всеки път при различни обстоятелства. Всеки век се случва по някой от ръководителите на света да напусне ръководството му, и да се присъедини към група Аугментириани, или към Безтелесните. (А почти всяка година по някой напуска това ръководство с краката напред; за много случаи терминът „с краката напред“ е приложим само преносно.) През 227 г. ОР трима от това ръководство са избягали на Белвю, пренасяйки със себе си няколко ключови технологии; от Белвю предвидливо са им наели веднага охрана от Бушидо, и дори това не е успяло да опази живота на единия от тях, а и на половината от охраната, при старателно организиран атентат. (След което върховното командване на Бушидо е провело едночасови преговори с ръководството на Фраунхофер, и те са се отказали от преследването на избягалите. Бушидо тогава още не са били на върха на мощта и славата си, но вече са били известни с качествата си.)

С времето Фраунхофер все повече се специализира в проекти и продукти, които не са особено приемливи на повечето други светове. Биват смятани (с пълно основание) за научни и технологични аморалисти. Твърди се, че неведнъж са имали проблеми с Безтелесните около фини нарушения на условията за забрана на смъртната присъда, и че на няколко пъти са се опитвали да откраднат от тях трансмитерната технология (това последното може и да е легенда). Изразът „бил е на Фраунхофер“ е пословичен за богати хора, сдобили се с особено неприятни за околните аугментации. Всъщност, вероятно над половината членове на богати ръководства на светове вероятно са клиенти на Фраунхофер.

Списъкът неща, които предлагат, е трудно да бъде изброен. Отделно от това, достатъчно богатите могат да си поръчат там каквито ум им побере специализирани измишльотини. Известно сред богаташките среди например е, че Фраунхофер поддържа няколко огромни виртуални симулакрума, в които платежоспособните могат да живеят виртуален живот, включително след физическата си смърт, или да реализират и най-откачените си желания. (Отделно от това, доста

откачени желания там могат да бъдат реализирани съвсем реално.) В областта на биологията и псевдобиологията Фраунхофер има същия потенциал, както Икс в областта на роботиката — но е ориентиран не към масова продукция, а към специализирани поръчки, и затова не е толкова популярен.

През различни периоди немалко от технологиите на Фраунхофер са били приспособявани или направо създавани за военни цели. Светът обаче никога не е кандидатствал за Стражеви; целта е била по-скоро да има средства за заплахата и потайно изнудване на други светове. Дълго време това е привличало вниманието на Бушидо и Легиона, но без да доведе до открити действия; около 630 г., при задкулисен опит за шантаж на Азор, от Азор се обърнали към Легиона за помощ. На Легиона решили, че чашата е преляла, и извикали представители на Фраунхофер на преговори. Подробности за преговорите не са били оповестени никога, но оттогава Фраунхофер като цяло не са шантажирали други светове, и са дали доброволно на Легиона правото да инспектира търговията им с технологии с военно предназначение от името на Върховното командване. (Носят се слухове, че трийсетина години по-късно опит да бъдат скарани Легионът и Бушидо е бил проследен отново до Фраунхофер; не е известно дали това е имало последствия. Оттогава обаче Фраунхофер не е създавал никакви проблеми, които да са от компетентността на Стражевите светове.)

В миналото Фраунхофер неведнъж е бил подозиран във военни намерения. Официално светът има само малка армия за представителни цели, и полицията му е по-скоро пародия на орган, който да охранява реда. Службите му за сигурност обаче са отлично развити и оборудвани (всъщност, светът сам по себе си почти няма служби за сигурност, но тези на различните корпорации при заповед от шефовете им се координират помежду си чудесно. Като се знае склонността на Фраунхофер да разработва шантави и неприятни технологии, всеки би очаквал от тях да създадат такива технологии за военни цели. Знае се, че в миналото това се е случвало неведнъж; имало е опити други светове да бъдат шантажирани с тях, понякога успешни. Откакто обаче и Легионът, и Бушидо са вдигнали мерника на Фраунхофер, няма признаци такива технологии да са били разработвани, и определено не са били използвани.

ТАХИТИ

Свят номер 978369–139662, възел 611, релейна група 58.
Официално име: същото.

Светът е на практика идентичен със Земята като размери и сила на тежестта, има луна, съвсем подобна на земната. Небето му е малко по-богато на звезди.

Сушата е около 1%, и почти цялата е коралови атоли, рядко вулканични острови. (В това отношение светът е „близък“ на Океания. Отначало дори е носел същото име, но около 320 г. след Разделението е бил прекръстен след референдум. Климатът варира от класически екваториален до субтропичен (към полюсите).

Растителният и животинският свят са прекопирани от типичното за Полинезия преди идването на европейците (както доста често става, с „дребни“ разлики — опасни видове и причинители на болести няма, но пък могат да се срещнат растения и видове, които тогава не са били известни в Полинезия). Много от видовете със стопанско значение, дори ако първоначално произхождат от Полинезия, всъщност са далеч по-късно селектирани разновидности — като правило с далеч по-добри стопански качества, и изискващи по-малко грижи.

Трансмитерът се намира на един по-голям остров от вулканичен произход, и е под контрола на комитет, излъчен от всички племена, които са пожелали да участват в този контрол. Уговорката за комитета е, че племе, изпратило свой човек в него, е длъжно да издържа този човек във всяко отношение — и това доста е ограничило броя на желаещите племена. Също така, комитетът е пословичен с безгрижието и безхаберността си — на практика 100% от контрола върху трансмитера се осъществява реално от релейния свят на Тахити. Цяло чудо е как този комитет изобщо придвижва дори само процедурите по емиграция и имиграция, макар и да са максимално опростени.

Проектът за Тахити в самото си начало е бил общ с този на Океания. Скоро след създаването на проекта обаче в поддръжниците му започнали да се разграничават все по-ясно две отделни линии на

мислене. Едната настоявала за свят с тези географски особености, но иначе съвременен, технологичен и туристически. Другата — за свят от типа на Полинезия преди идването на европейците, с фиксиран към това време тезаурус. Известно време са били полагани усилия проектът да се запази като цяло, но мнението, че това няма да е възможно, надделяло — и той бил разделен на два проекта. Двата проекта запазили известно сътрудничество и обмяна на идеи почти до подаването си; през първите около триста години след Разделението между двата свята е имало широк обмен на хора, решили, че другият свят им приляга повече. Този обмен е намалявал с времето, за да достигне около 800 г. след Разделението до средния между светове по принцип.

По начало настроенятията на Тахити са били определено антицивилизационни. Идеята на света за нормален живот е била, и продължава да бъде, безгрижен живот — риболов, банани, полинезийски танци и какво ли не. Имигрирането на света им е разрешено, и се съпровожда с пищни церемонии — новоимигрантите получават полинезийски имена, приемат ги в семейства, племена и прочее, и т.н. Емигрирането от него — също. Нормалните пътувания извън света (за тахитианци) и на него (за външни лица) обаче са разрешени само „по работа“, и силно се обезкуражават. Към емигрирали и имигрирали това е още по-строго. Ако имигрант напусне света за постоянно, губи доживотно правото да се върне отново на него. Уважителните причини да го напусне само временно се броят на пръстите на едната ръка... Ако емигрант пожелае да се върне, бива третиран като имигрант.

Извън това, Тахити почти няма изисквания към хората, които желаят да имигрират на него. Формално, ако кандидат-имигрантът е издирван от други светове заради престъпления, може да му бъде отказано — но дори в този случай другите светове трябва изрично да заявят пред ръководството на Тахити, че издирват човека. Закъснеят ли, и човекът вече е приет, вече нямат право на оплаквания. А понякога, ако тахитианците решат, че претенциите им не са обосновани (примерно съответното прегрешение не се смята на Тахити за престъпление), приемат кандидата независимо от всичко. По тази причина дребни престъпници често се опитват да използват Тахити като убежище, и често успяват.

Светът не приема туристи от други светове. Търговията му с другите светове клони към нулата — почти няма какво да изнася, и почти няма от какво да се нуждае. Използването на технологии извън приетия тезаурус е забранено, включително за чужденци; светът гледа с крайно лошо око дори на климатиците в малкото посолства, скупчени около трансмитера.

Веднъж изолирал се, антиевропейските и антицивилизационни настроения на света са стигнали почти до истерия. Върхът е бил около 300–320 г, когато дори са направили референдум и прекръстили света си на Тахити, само защото „Океания“ им звучало твърде европейско. Прояви на расизъм или пък дискриминация към имигранти не е имало. Тъй като обаче училищата в класическия им вид са били обявени за „европейска работа“, грамотността на населението е твърде ограничена (над 60% от населението едва чете и се подписва). Много от вождовете смятат, че това е плюс, а не минус на света, защото съответства по-точно на Полинезия, каквато е била навремето (или поне на каквото те знаят за нея).

Средната продължителност на живота на света е може би около 70–80 години, но това не отразява положението реално. Всъщност тези, които не са загинали като деца или младежи при тайфуни или глупави приключения, обикновено живеят докъм 100–110 години. Повечето от населението дори не знае за съществуването на други светове — не че информацията е забранена, просто рядко някой обсъжда темата. Официално съществуват различни племена, но колкото и да е странно, твърде малко хора отдават някакво особено значение на племенната принадлежност.

КРАТКИ ФАКТИ ЗА РАЗНИ СВЕТОВЕ:

Порталът, който свързва космическите пространства около Делта-12 и Акаталанге, е с чудовищни размери — диаметърът на отвора му надвишава диаметъра на орбитата и на двете планети заедно. (И двата свята са ориентирани към изучаване на Космоса, намират се в огромни звездни системи с по няколко звезди и множество планети и планетоиди, и системите им се намират в плътни звездни купове със средно разстояние между отделните звезди от по няколко светлинни дни. И двата разполагат с огромни флотилии космически кораби; от Делта-12 твърдят с гордост, че флотата им при нужда може да побере за евакуация и продължителен живот в Космоса цялото население на планетата, и че те реално нямат нужда от земеподобна планета като база.)

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА



<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.